1 Tesaloniceni - comentarii T. Popescu

Introducere - 1 Tesaloniceni

Face să ne amintim de felul cum se scriau epistolele odinioară. Ele nu se scriau cum se face astăzi. Câteodată cunoaştem după scris cine ne-a scris; altădată, mai ales când avem mai multă corespondentă, trebuie să ne uităm la urmă ca să vedem cine iscăleste. Salutările si dorinţele bune sunt scrise de obicei la urmă. De mult însă nu era aşa. Atunci nu se scria pe hârtie, cum scriem noi acum, ci pe piele, care se făcea sul. Dacă scrisoarea era lungă şi iscălitura era la sfârşit, trebuia să desfaci tot sulul ca să vezi cine scria. De aceea, cine scria îşi punea numele la început, apoi veneau salutările, dorinţele pe care le avea şi abia după aceea începea cuprinsul scrisorii.

Cine a scris aici? Pavel, Silvan si Timotei. Cui i-au scris? Către biserica din Tesalonic şi le doreşte „har şi pace." Apoi începe cuprinsul propriu-zis al epistolei. Despre Pavel, ştim. Silvan este totuna cu Sila, pe care îl întâlnim în altă parte. Despre Timotei, iar ştim.

Aceasta este prima epistolă pe care o scrie Pavel, din cele 13 sau 14, numărând şi epistola către Evrei, care nu are în greceşte decât titlul: „Către Evrei", nu spune că este a lui Pavel. Unii pun epistola către Evrei pe seama lui Pavel, alţii pe seama altuia care, din smerenie, n-a vrut să-şi dea numele. Alţii îşi dau părerea că este a lui Apolo, alţii a lui Barnaba. Aceasta nu înseamnă că ea n-a fost insuflată de Duhul Sfânt şi nu ar avea aceeaşi valoare ca întreg Cuvântul lui Dumnezeu.

Când întâlnim o epistolă adresată unei adunări dintr-o localitate sau alta este bine să ne aducem aminte din Cuvântul lui Dumnezeu cum s-a format acea adunare. Traducătorul întrebuinţează cuvântul de biserică, pentru ca să nu se certe cu alţii, care i-ar fi găsit vină dacă nu întrebuinţa acest cuvânt; mai exact ar fi tradus însă, dacă în loc de biserică punea cuvântul adunare (eclezia).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune cum s-a format adunarea din Tesalonic, astăzi Salonic. În Faptele Apostolilor 17 citim:

„Pavel şi Sila au trecut prin Amfipoli şi Apolonia şi au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor. Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei. Trei zile de sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind şi lămurind că Hristosul trebuia să pătimească şi să învieze din morţi. „Şi acest Isus, pe care vi-L vestesc eu", zicea el, „este Hristosul." Unii din ei şi o mare mulţime de greci temători de Dumnezeu si multe femei de frunte au crezut şi au trecut de partea lui Pavel şi a lui Sila. Dar Iudeii care nu crezuseră, de pismă au luat cu ei nişte oameni fără căpătâi din mulţime, au făcut gloată şi au întărâtat cetatea. S-au năpustit asupra casei lui Iason şi căutau pe Pavel şi pe Sila, ca să-i aducă afară la popor. Fiindcă nu i-au găsit, au târât pe Iason şi pe vreo câţiva fraţi înaintea dregătorilor cetăţii şi strigau: „Oamenii aceştia, care au răscolit lumea, au venit si aici si Iason i-a găzduit. Ei toţi lucrează împotriva poruncilor Cezarului şi spun că este un alt împărat: Isus."

Acesta este istoricul adunării din Tesalonic. Trei săptămâni a stat Pavel acolo. El totdeauna se adresa întâi Iudeilor, deşi era apostolul Neamurilor. După trei săptămâni a trebuit să plece de acolo. Focul se aprinsese şi lucrarea mergea crescând, adunarea se închegase. Plecând, a lăsat acolo pe Timotei, care va fi stat mai în rezervă, părând doar un însoţitor al celor doi. El a rămas acolo, i-a strâns pe fraţi laolaltă şi alte suflete s-au adăugat.

Pavel a trăit acolo trei săptămâni de muncă încordată, zi şi noapte, şi a trecut prin clipe foarte grele. Dar adunarea din Tesalonic i s-a scris pe inimă şi se gândea cu mult drag la credincioşii de acolo. Ce-or fi făcând? Nu cumva vor fi dat unii înapoi? A căutat să aibă ştiri de acolo; şi, potrivit cu veştile primite, scrie epistola aceasta, care în general este plină de bucurie.

Epistola a fost scrisă pe la anul 51 sau 52 după Domnul Hristos.

Nu se ştie dacă vreo altă scriere din Noul Testament va fi fost scrisă mai înainte de această epistolă; poate vreuna din Evanghelii. Sigur este că aceasta este cea dintâi epistolă a apostolului Pavel.

În stilul epistolar, omul care scrie dă mai mult pe faţă felul lui de a fi, caracterul lui. Dacă cineva vrea să afle caracterul unui om şi să alcătuiască istoria vieţii acelui om, o monografie, adună scrisorile pe care le-a scris acela. În ele se arată omul. În studii, în tipărituri, omul nu se vede aşa cum se vede în scrisori. În scrisori se vede dacă este un om rece sau cald, dacă este clar sau întunecat, dacă este un om cu talent sau nu. Luaţi seama cum vă scrieţi scrisorile! Nu scrieţi scrisori cu condeiul muiat în cerneala Diavolului, zicea cineva.

Aşa sunt scrisorile cu înţepături, cu insulte şi jigniri. Se cade deci ca toţi credincioşii să fie foarte atenţi când scriu scrisori. În ce mă priveşte, am obiceiul să nu pun îndată orice scrisoare la cutie. Pe câte una, după ce o scriu, o las deoparte ca s-o citesc din nou. Într-un loc este de şters ceva, într- altul de adăugat ceva; un cuvânt este prea rece şi trebuie pus unul mai cald, un gând nu este spus bine si trebuie ceva mai lămurit.

Înţelegerea prin scrisori este adesea destul de grea. Omul poate să ia cuvintele într-un înţeles care nu i-a fost în mintea celui ce a scris. Când eram copil, oamenii începeau scrisorile aşa: „Doresc ca mica mea epistolă să te găsească în momentele cele mai fericite." Este bine ca scrisoarea să-l găsească, pe cel ce o primeşte, într-o stare bună, căci dacă-l găseşte într-o altfel de stare, poate să ia pe dos cele mai duioase cuvinte, căci aceleaşi cuvinte pot să capete înţelesuri deosebite, după felul cum le citeşti.

Un părinte avea un băiat plecat la şcoală, într-o altă localitate. Băiatul era foarte cheltuitor. Se înhăitase cu alţi cheltuitori, cum se întâmplă adesea cu tinerii. Când scria acasă, nu ştia decât să ceară bani. Odată, a trimis o scrisoare, care a sosit acasă într-un timp când tatăl lui era cam supărat. A citit cu un ton poruncitor: „Tată, te rog să-mi trimiţi şi de astă dată o sumă de bani, că-mi este foarte necesară..." Ce-mi scrie el aşa? zice tatăl si aruncă scrisoarea din mână. Soţia lui s-a uitat si ea la scrisoare şi a început să citească, însă cu un ton duios: „Tată, te rog să-mi trimiţi şi de astă dată o sumă de bani." „Aşa scrie?" zice soţul. „Da, aşa scrie," răspunde soţia. „Atunci, să-i trimitem," adăugă soţul. Aceleaşi cuvinte, citite într-un fel deosebit, pot să dea naştere la înţelesuri deosebite. Unii spun, în puţine cuvinte, multe lucruri, dar sunt si alţii care întrebuinţează multe cuvinte pentru puţine gânduri. Tot aşa, când este vorba de o vizită, unul spune scurt ce are de spus şi capătă lămuriri; altul vine ca să omoare vremea, sub cuvânt ca „să ne mai vedem şi să ne bucurăm împreună". Cel ocupat, când este întrebat: „Nu cumva vă deranjez?" răspunde: „Da, sunt ocupat. Dar, pentru că ai făcut atâta drum, poftim." Fraţii care vin de departe sunt mai bine primiţi de cei ce au la dispoziţie timp mult.

Din epistolele lui reiese ce fel de om era apostolul Pavel. Acolo îi vezi inima, cum se văd pietrele pe fundul unei ape limpezi. El era un om înflăcărat, entuziast, o minte ageră, un suflet plin de dragoste, un om neobosit, plin de îndrăzneală, de înţelepciune, de viaţă şi răspândind viaţă din belşug. Ce frumoasă este figura lui aşa cum reiese ea din scrisorile lui! Pentru aceasta, cei ce citesc Cuvântul lui Dumnezeu si mai citesc si scrierile altor oameni credincioşi, nu găsesc pe nici unul pe care să-l poată pune alături de apostolul Pavel. Cercetători serioşi ai Cuvântului lui Dumnezeu spun că Pavel a fost unul dintre cei care au călcat cei mai aproape pe urmele Domnului Hristos. Desigur, nu-i rânduim noi pe oamenii lui Dumnezeu, care este mai sus şi care este mai jos, pentru că toţi sunt înaintea lui Dumnezeu. Figura apostolului Pavel ne este însă foarte simpatică, foarte dragă. De el S-a servit Dumnezeu pentru întemeierea multor adunări creştine. Ce a scris el unora din aceste adunări, ocazional, Dumnezeu a găsit cu cale să ni se păstreze şi nouă, pentru învăţătura noastră. El a călătorit mult. Se numără cel puţin patru călătorii misionare. A fost prin Asia, pe la Ierusalim, pe la Antiohia, pe la Roma, poate şi în Spania. După ce credincioşii din Ierusalim au fost persecutaţi şi au fost nevoiţi să plece de acolo, Antiohia a devenit centrul din care a pornit lucrarea de răspândire a evangheliei. Intre cei de care S-a servit Dumnezeu, Pavel a fost primul şi alţii împreună cu el. După vreo 25 sau 30 de ani de activitate, se zice că i s-a tăiat capul la Roma. Ultimele lui cuvinte, când capul i-a căzut de pe tăietor, se zice că ar fi fost: „Isus, Isus, Isus!" A murit deci moarte de martir şi a primit frumoasa cunună a martirilor şi desigur şi alte cununi.

Numele Silvan nu se mai găseşte în altă parte din Cuvânt. „Silva" pe latineşte înseamnă pădure. Nu ştiu dacă numele acesta vine de la silva. Silvan este numele lui întreg, dar mai pe scurt el se numea Sila. Pe cât se pare, Sila ocupa un loc de frunte în adunarea din Ierusalim. El a fost trimis la Antiohia cu o scrisoare din partea apostolilor din Ierusalim si cu lămuriri.

Inima lui Pavel s-a lipit de Sila. Fiind în Antiohia, Pavel va fi zis lui Sila: „Sila, vrei să mergi cu mine ca să vizităm adunările?" Şi au plecat amândoi. La început, Pavel a fost cu Barnaba, dar mai pe urmă s-a despărţit de Barnaba şi a luat cu el pe Sila. Când era în Listra, Pavel a luat cu el şi pe Timotei. Mama lui Timotei era credincioasă şi bunica lui era credincioasă. Poate că amândouă vor fi fost câştigate pentru Domnul Isus de apostolul Pavel sau poate vor fi fost credincioase mai dinainte. Pavel numeşte pe Timotei „copilul meu în credinţă". În numele acestor trei, deci, Pavel scrie această scrisoare şi anume din Corint, nu la mult timp după întemeierea adunării din Tesalonic.

Adresa este: „Către biserica (adunarea) Tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl si în Domnul Isus Hristos: Har vouă şi pace." Erau şi comunităţi evreieşti şi comunităţi păgâne, şi de aceea numeşte Pavel pe cea din Tesalonic că este: „în Dumnezeu Tatăl si în Domnul Isus Hristos".

Poate că cititorul epistolei se întreabă: de ce Pavel n-a pus numai adunarea care este în Domnul Hristos? Cuvântul „Tată" înseamnă dulceaţă. Cine a primit pe Domnul Isus ca Stăpân, acela are pe Dumnezeu ca Tată si se bucură de Dumnezeu. Pe buzele si în inima unui astfel de om, cuvântul Tată sună dulce şi plăcut. În adevăr, dulce este cuvântul „Ava", „Tată".

Un soldat credincios venise de pe front şi s-a dus la adunare. Cineva l-a rugat să spună şi el ceva din timpul petrecut pe front. Ei bine, el a spus că tot timpul cât gloanţele şi ghiulele vâjâiau în jurul lui, i-a răsunat în inimă mereu cuvântul Tată, Tată iubit, Tată scump, Dumnezeul meu şi Tatăl meu! Aşa a rămas în pace în cele mai grozave atacuri.

Mă întreb si vă întreb: Răsună dulce si în inimile noastre cuvântul de Tată? Să răspundă fiecare. El răsună dulce în toţi câţi au pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor. De când am trecut de partea lui Dumnezeu, nu mai suntem de capul nostru, nu mai facem ce vrem noi. Avem un Stăpân de care ascultăm în toate. — Hai cu noi, îti va zice cineva. Hai la cutare petrecere! Tu însă îi răspunzi: „Nu pot, Stăpânul meu nu-mi dă voie." Cum asta? întreabă acela; iar tu poţi să-i răspunzi: Mi-am ales să fac voia Domnului şi El mă opreşte de la aşa ceva.

După ce S-a dat în întregime pentru noi, Domnul nostru vrea să ne aibă în întregime pentru El. Nu înseamnă că El ar putea fi mai puţin fericit fără mine; dar, pentru fericirea noastră, El vrea să fim în totul ai Lui, ca să-Şi poată desfăşura lucrarea şi să scoată din noi chipuri asemenea Lui. El este la lucru din momentul când am spus: De acum, eu trec de partea Domnului Isus. La orice gând, la orice vorbă, la orice faptă, regula de purtare este aceasta: „Îţi place Ţie, Doamne, ce fac eu acum, unde merg eu acum, ce vorbesc eu acum, ce gândesc eu acum?" Pentru o inimă înţelegătoare, plină de credinţă şi de Duh Sfânt, este destul această întrebare. Avem însă la îndemână Cuvântul lui Dumnezeu, în care ne este arătată tot mai clar voia lui Dumnezeu.

Dacă Duhul Sfânt îţi spune, prin cugetul pe care ţi l-a dat: „Da, Îmi place", îţi dă şi puterea să faci ce-I place Lui. Dacă însă îţi spune: „Să nu faci", atunci îţi dă şi puterea să nu faci. Trecând noi de partea Domnului Isus, El este liber să lucreze în noi şi să scoată din noi chipuri asemenea Lui.

Ca salutare şi dorinţă, apostolul spune: „Har vouă şi pace." Aceste două cuvinte se întâlnesc des în scrisorile apostolului Pavel. Cuvântul de har n-a intrat în vorbirea noastră de toate zilele. În greceşte sună foarte dulce şi este un cuvânt cuprinzător. El nu poate fi dat în româneşte. Unii îl dau prin milă, alţii prin bunătate, alţii prin dragoste. Dar nici unul din acestea nu corespunde în totul cu ce cuprinde harul. Har este tot ce vine de sus de la Părintele luminilor: toate lucrurile bune si orice dar desăvârşit (Iacov 1.17). „Am aflat har" se întâlneşte de multe ori în Scriptură şi înseamnă că am căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu. Harul cuprinde multe daruri de la Dumnezeu: şi dragoste, şi bunătate, si milă, si îndurare si toate. Acestea le doreşte apostolul.

Pe de altă parte, le doreşte şi pace. Arătându-Se ucenicilor Săi, după înviere, Domnul Isus i-a salutat cu „Pace vouă". În ziua de azi, unii Evrei credincioşi se salută cu această salutare: „Şalom", adică: pace ţie! În legătură cu cuvântul pace sunt două idei de căpetenie: pacea cu Dumnezeu şi pacea lui Dumnezeu.

Nu poţi să te bucuri de pace până nu te-ai împăcat cu Dumnezeu. Pentru asta, Domnul Isus a luat asupra Sa păcatele noastre şi prin jertfa Lui de pe cruce ne-a împăcat cu Dumnezeu, săvârşind mântuirea noastră. Cuvântul spune că El este pacea noastră, pentru că El ne-a împăcat cu Dumnezeu. Prin păcatele pe care le face omul, el este în război cu Dumnezeu, război care este nenorocirea omului. În adevăr, unde are să ajungă omul cu împotrivirea lui faţă de Dumnezeu? Este drept că cei mai mulţi nu se gândesc la lucrul acesta, dar este spre nefericirea lor. De aceea trebuie să vină pentru orice om timpul ca, printr-o cercetare a lui Dumnezeu, prin vestirea Cuvântului sau într-altfel, să se trezească din starea în care se găseşte şi să se întrebe: Unde mă duc eu, trăind în păcat şi în felul lumii? Unde o să ajung?... Dumnezeu îi spune atunci: Uită-te la Golgota! Acolo este locul unde Unul a murit pentru voi toţi şi unde păcatele v-au fost ispăşite. Crezi lucrul acesta? Aceasta este pacea ta. Nu crezi lucrul acesta? Altă pace cu Dumnezeu nu este. În momentul în care sufletul crede cu adevărat şi primeşte iertarea, se bucură de pace cu Dumnezeu, ştie că între el si Dumnezeu nu mai este nimic care să-l despartă. Ai tu păcatele iertate? — Da. — De unde ştii? — Domnul Isus a murit pe cruce pentru mine. — Eşti sigur? — Aşa mărturiseşte Cuvântul lui Dumnezeu.

La cel care are această pace cu Dumnezeu, pentru că se ştie cu păcatele iertate, vine în suflet şi pacea lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu se bazează pe ascultarea de Dumnezeu. Când ascultarea este întreagă, pacea şi bucuria înfloresc; când însă ascultarea lasă de dorit, pacea lui Dumnezeu se tulbură. „Cei răi n-au pace."

Multe suflete umblă agitate, se frământă şi vorbesc de rău pe alţii socotind că în felul acesta îşi vor astupa glasul cugetului care le mustră. Dar ce, cutare nu face aşa, cutare nu zice aşa? îşi zic ei si pace nu au. Purtarea rea a altuia nu îndreptăţeşte păcatul nimănui.

Ascultă de Dumnezeu şi atunci pacea lui Dumnezeu va fi în sufletul tău. Cu cât este cineva mai ascultător, cu atât este mai plin de pace şi de bucurie. Cu cât mai puţină este ascultarea, cu atât mai puţină este pacea şi bucuria inimii.

Har şi pace dorea apostolul Pavel Tesalonicenilor. Acestea ni le dorim si noi unii altora.

1 Tesaloniceni 1.2-4

Este natural ca epistola să înceapă cu mulţumiri. Mai în toate epistolele sale, aşa începe apostolul Pavel să scrie. Numai când a scris epistola către Galateni, apostolul fiind amărât, mulţumirea a avut un loc mai mic, pentru că îndată a trecut la mustrări pentru abaterea Galatenilor de la evanghelia harului lui Dumnezeu. Aici, apostolul îşi arată mulţumirea sub formă de rugăciune către Dumnezeu.

Negreşit, una este să-i mulţumeşti cuiva pentru bucuria pe care ţi-a făcut-o fie printr-o scrisoare, fie printr-o veste bună, fie pentru altceva — şi alta este să mergi înaintea lui Dumnezeu şi să-I mulţumeşti pentru toate. A mulţumi unul altuia este lucru de bun simţ. A mulţumi însă lui Dumnezeu pentru toate, aceasta numai în şcoala Domnului Isus se învaţă. Am putea noi să mulţumim acum pentru toţi câţi se găsesc aici de faţă ca fraţi şi surori în Domnul Hristos?

Apostolul spune: „pentru voi toţi". El cunoştea pe toţi Tesalonicenii credincioşi. Nu era mult timp de când plecase de acolo. Vreo trei săptămâni stătuse acolo şi în timpul acesta îi cunoscuse pe toţi. De aceea poate să mulţumească lui Dumnezeu pentru toţi. Când adunarea este mare, poate că nu-i cunoşti pe toţi cum ai vrea; când însă adunarea este mică, îi cunoşti şi poţi să-i aduci înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Cine face lucrul acesta îşi lărgeşte inima, iar Dumnezeu poate să toarne în ea tot mai multă dragoste de fraţi.

Cei ce au obiceiul de a vorbi de rău în dos, ar face mai bine dacă s-ar ruga pentru aceia pe care îi vorbesc şi ar pune astfel capăt vorbirii de rău. Vorbirea de rău în dos este un cancer care roade unele adunări. Răul acesta ar putea fi biruit prin bine, dacă adică cei ce-l fac s-ar ruga pentru cei pe care-l vorbesc de rău în dos. Ce bine ar fi dacă cei credincioşi ar ajuta la curmarea acestui rău şi atunci când cineva începe să vorbească de rău pe cineva, l-ar întrerupe cu vorba: mai bine ne-am ruga pentru el decât l-am vorbi aşa cum îl vorbim.

Apostolul spune Tesalonicenilor că îşi aduce aminte fără încetare de ei toţi, înaintea lui Dumnezeu. Nu ştiu cât timp întrebuinţa Pavel în rugăciune, dar dacă aducea înaintea Domnului pe fiecare în parte, avea nevoie de mult timp.

„Ne aducem aminte fără încetare înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinţei voastre, de osteneala dragostei voastre şi de tăria nădejdii voastre". Aici sunt cele trei virtuţi creştine: credinţa, dragostea şi nădejdea. Credinţa lucrează, dragostea se osteneşte şi nădejdea stăruie, deci este tare.

A avea credinţă nu înseamnă numai a fi primit unele cunoştinţe cu capul. Nu. Prin credinţă se face înăuntru o mare lucrare, pentru că prin ea suntem puşi în legătură cu izvorul de putere care este Domnul Isus, vita cea adevărată. Si dacă El ne umple inima, atunci credinţa nu stă în nelucrare, căci din ce este plină inima, din aceea vorbeşte gura. Credinţa lucrează; iar dacă nu lucrează, se ofileşte. De ce atâţia în care s-a făcut oarecare lucrare, nu dau înainte? Pentru că se ruşinează de numele Domnului Hristos si nu vor ca si alţii să ştie că ei sunt credincioşi. Se tem ca nu cumva să le zică cineva: „Vai, ce am auzit eu despre dumneata? Mergi undeva la o adunare..." „A, nu, dragă, mă duc şi eu acolo cum se poate duce oricine, orice om..." Nu este de mirare atunci că mica lumină care s-a aprins, se stinge. Unde este însă credinţa care trebuie să fie, abia aştepţi să-ţi vină cineva în casă, ca să-i poţi spune ceva din cele ce-ţi umplu inima.

Se întâmplă însă că dacă noi nu îndrăznim să mărturisim pe Domnul Isus, ne agaţă alţii cu vorba şi atunci trebuie să spunem ce este cu noi. Ce mare serviciu ne fac aceia care ne zgâlţâie puţin din sfiala noastră! Şi ce frumos lucrează unii fraţi simpli care îndrăznesc şi merg de-a dreptul! Unii o iau mai pe departe şi până să ajungă la centru sunt traşi spre alte lucruri. Aşa i s-a întâmplat apostolului Pavel la Atena: „Am descoperit la voi şi un altar pe care este scris: Dumnezeului necunoscut." S-a legat de aceasta şi le-a spus lucruri bune. Când însă a ajuns la centru, la Domnul Isus, Atenienii nu l-au mai ascultat. De la Atena, Pavel s-a dus la Corint. Acolo n-a mai lucrat aşa, nu i-a luat pe Corinteni pe departe, ci le-a vorbit de-a dreptul despre Domnul Hristos. De aceea şi spunea: „N-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Hristos şi pe El răstignit" (1 Corinteni 2.2). Cel plin de Domnul Isus, Îl şi mărturiseşte cu îndrăzneală, încât adesea este batjocorit, este adevărat. Dar ce a pierdut el cu aceasta? De câte ori n-am fost întâmpinaţi cu dispreţ, cu ură şi batjocură! Dar dintr-asta n-am avut nici o pagubă. Ce martori ai Domnului Isus suntem noi, dacă ne lipseşte curajul de a mărturisi? Urmăm oare pe cineva de care să ne fie ruşine? Dacă nouă ne este ruşine cu El, atunci si Lui Îi va fi ruşine cu noi. El Şi-a dat viaţa pentru noi, iar nouă să ne fie ruşine cu El?

Credinţa lucrează.Zilele acestea am primit o scrisoare în care cel ce-mi scria spunea că s-a hotărât în sufletul lui să nu treacă zi în care să nu fi mărturisit măcar la un om pe Domnul Isus. Bună hotărâre! „Vestea s-o audă toţi". Cum s-o audă? Eu tac, tu taci, el tace? Nu merge aşa. }ntre noi nu se pescuieşte cu mreaja, ci cu undiţa care scoate din apă peşte unul câte unul; între noi nu sunt oameni cu un talent mare, cum au fost pe vremuri în alte ţări, unii care au vestit evanghelia şi la câte douăzeci de mii de ascultători deodată. Dar dacă între noi nu sunt astfel de oameni, ne mulţumim a pescui şi cu undiţa. Fiecare credincios în parte trebuie să fie un pescar de oameni. Să nu mai ţinem la eul nostru, să nu ne speriem de insulte, nici de batjocuri. Să nu râdă cineva de noi pentru că am fi nişte hoţi, nişte beţivi, nişte stricati; dar că suntem credincioşi, de lucrul acesta nu ne este ruşine. Domnului Isus l-au spus: „Ai demon" şi El a răspuns doar atât: „N-am demon." Nouă, dacă ne-ar spune cineva aşa, ni s-ar părea îngrozitor.

„Dimineaţa seamănă-ţi sămânţa şi până seara nu lăsa mâna să ti se odihnească, fiindcă nu ştii ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune" spune Eclesiastul. Da, credinţa lucrează. Cei care lucrează mai fac şi greşeli, însă este mai bine să faci greşeli şi să înaintezi. Lucrând, înveţi să lucrezi. Cei ce nu lucrează, nu sunt înviorați, ci se ofilesc.

Însă de la început, Tesalonicenii au mărturisit cu îndrăzneală pe Domnul Isus, Pavel îşi aminteşte de acest lucru şi le spune: „Ne aducem aminte fără încetare înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinţei voastre, de osteneala dragostei voastre." Osteneala este mai

mult decât lucrare. Ea este o lucrare mai stăruitoare, pe care o face dragostea. Unde este dragoste, acolo sunt şi picioare grăbite să meargă la sufletele cărora să le mărturisească pe Domnul Isus. Ce face pe aceşti oameni să vină până aici? se întreabă unii, iar alţii răspund: „Trebuie să li se dea bani, sigur că sunt plătiţi..." Unul te întreabă: „Ce te face pe dumneata să vii la mine, la patul meu de suferinţă?" Şi nu pricepe când îi spui că dragostea te face să-l vizitezi. „De unde şi până unde, că nu te cunosc, nu mă cunoşti", zice el mai departe. Nu pricepe când îi spui că are de a face cu un suflet pentru care Domnul Hristos S-a jertfit pe cruce şi trebuie să afle acest lucru ca să fie mântuit, dacă crede cu adevărat.

Dragostea se osteneşte.Ea dă din timpul pe care-l are. Sufletul amărât vine să-şi descarce inima, nădăjduind să găsească în mine sau în dumneata o persoană faţă de care să-şi poată spună păsul. Chiar numai faptul că i-ai dat posibilitatea să-şi descarce inima înseamnă mult. Timpul este un dar preţios din partea lui Dumnezeu şi a-l da pentru un lucru bun înseamnă mult.

Cei ce vestesc Cuvântul lui Dumnezeu să se întrebe mereu: Fac eu lucrul acesta din dragoste pentru suflete — sau pentru ce-l fac? Lucrurile pot să fie bune, dar motivele din care se fac pot să fie rele, când, de exemplu, cineva face acest lucru ca să arate că şi el este cineva sau ca să capete laude, sau din ambiţie sau din invidie pe cineva. Iată de ce am spus că cine face acest lucru trebuie să se întrebe: Din dragoste fac eu lucrul acesta sau din ce-l fac? Dacă nu este făcut din dragoste, atunci imboldul din care izvorăşte el a stricat lucrarea. Eul nu se arată în lume aşa cum este, dar pe tărâmul evangheliei când se arată este urât şi păcătos, întinat şi murdar, rău şi încăpăţânat. Iată un lucru care trebuie bine cântărit.

Aici mai aminteşte însă şi de nădejde:„Ne aducem aminte şi de tăria nădejdii voastre în Domnul Isus Hristos". Nădejdea trebuie să fie tare ca o ancoră a sufletului. Numai că ancora la vapor se aruncă în jos, pe când ancora nădejdii este aruncată în sus, unde Domnul Isus stă la dreapta Tatălui. În Domnul Isus ne-am pus nădejdea, El este ancora sufletului nostru, El ne ţine. „Pentru că Eu trăiesc, si voi veţi trăi." La cei credincioşi trebuie să se vadă o nădejde neclintită în Domnul Hristos. O astfel de nădejde nu înşală. Ea se bazează pe scumpele făgăduinţe ale lui Dumnezeu şi aşteaptă ca ele să se împlinească la timpul lor. Înaltă şi fericită nădejde pentru cel credincios este venirea Domnului Hristos! Când această nădejde este tare în suflet, ea nu te lasă să te clatini de toate valurile. Apostolul Pavel recunoaşte cu bucurie că Tesalonicenii aveau aceste virtuţi lucrate în ei de Dumnezeu, sau ca daruri din partea lui Dumnezeu.

Mai adaugă însă un lucru bun: „Ştim, fraţi iubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră," ştim că sunteţi aleşi de Dumnezeu. De unde ştia Pavel că Tesalonicenii sunt aleşi de Dumnezeu? Avea cumva în mână cartea cu numele celor scrişi în cartea vieţii? Dacă Pavel ar fi aici de faţă, ar răspunde el însuşi. Totuşi, din felul cum îl cunoaştem din Scriptură, putem spune că ştia bine ce spune. El era un om plin de credinţă si de Duh Sfânt si ştia să cântărească bine sufletele. Noi n-avem puterea lui de discernământ, ca să ştim dacă un suflet este ales sau nu si uneori ne înşelăm, spunând despre cineva că este credincios când nu este, sau îi tăgăduim credinţa când acela are credinţă.

În ce priveşte alegerea, ea a dat naştere la multe discuţii în tot cursul istoriei bisericii. Având în vedere că în faţa mea se găsesc oameni care n-au cunoscut discuţiile acestea zise teologice, nu pot să le aduc aici în faţă. Au fost discuţii mari şi prelungite pe chestia alegerii. Unii au ajuns până acolo că au spus că unii oameni sunt predestinaţi din veşnicie să fie copii ai lui Dumnezeu, pe când alţii sunt predestinaţi să piară pe veci. În chestia aceasta ne aflăm ca pe o muchie de cuţit şi trebuie să ne ţinem strâns lipiţi de Cuvântul lui Dumnezeu. Unii au găsit o pricină de poticnire în cuvintele apostolului Pavel din epistola către Romani (capitolul 9) că „nu depinde de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă... El are milă de cine vrea şi împietreşte pe cine vrea;" şi au luat aceasta ca o îndreptăţire pentru neîntoarcerea lor la Dumnezeu. Apoi eu ştiu dacă sunt ales de Dumnezeu sau nu? zice câte cineva. Degeaba m-oi sili eu, dacă nu sunt între cei aleşi. Nu pot să reproduc toate părerile spuse în această chestiune.

Augustin, unul din cei de demult, a preamărit harul lui Dumnezeu în mântuire. Altul, din Apus, Pelagius, a stăruit asupra meritelor omului care îşi dă osteneală. Catolicii spun într-un fel, Luther spune într-alt fel, Calvin într-alt fel. Apostolul Pavel spune în epistola către Efesni că cei credincioşi sunt aleşi înainte de întemeierea lumii. Aceasta ne uimeşte şi ne umileşte până-n ţărână. Nici un credincios nu scoate din aceasta o pricină să se mândrească sau să se laude, că de aceea l-a ales Dumnezeu, că a fost mai bun decât alţii. În adevăr, dacă cineva a fost ales înainte de întemeierea lumii, ce merit are el în asta? N-are nici un rost să-ţi baţi capul cu întrebarea: A ales Dumnezeu pe unul şi nu pe altul? Am fost noi de faţă la sfaturile lui Dumnezeu si este Dumnezeu dator să ne dea socoteală de ce lucrează într-un fel şi nu în alt fel? Este destul că ne-a împărtăşit gândul Său, pe care dacă nu-l pricepem acum, îl vom pricepe altă dată. Alegerea însemnează: nici un merit din partea omului! Ea s-a făcut pe temeiul îndurării lui Dumnezeu. Dacă El găseşte cu cale să aleagă pe unul şi să împietrească pe altul, acesta este un act de care n-are să dea socoteală nimănui; făcând alegerea, El nu face nimănui nici o nedreptate.

Mintea noastră este scurtă si în starea noastră de azi, nu putem pătrunde tot adâncul lucrurilor. Să fim însă mulţumiţi dacă, personal, ne putem încredinţa că facem parte dintre cei aleşi, credincioşi, răscumpăraţi. Şi putem să ştim că suntem aleşi.

Dacă m-am recunoscut păcătos şi m-am pocăit şi, dacă prin credinţă am luat ce a făcut Domnul Isus ca făcut pentru mine si astfel sângele Lui m-a curătit de orice păcat, iar eu am fost atunci pecetluit cu Duhul Sfânt, mă ştiu ales de Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu mă asigură: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1.12). Iată cuvinte lămurite care nu lasă în suflet nici o îndoială. Dacă cineva a împlinit condiţia aceasta, are dovada că este ales. Cuvântul nezguduit al lui Dumnezeu îmi dă siguranţa mântuirii şi a primirii mele înaintea lui Dumnezeu.

Dar de, Cuvântul poate să-l înţeleg greşit, în folosul meu, cum îmi convine mie, va zice cineva.

Mai este si Duhul Sfânt care ne lămureşte Cuvântul. Apostolul Pavel spune: „însuşi Duhul mărturiseşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8.16). Aceasta este o mărturie înăuntru. Poate să zică toată lumea că nu eşti un copil al lui Dumnezeu, tu însă poţi răspunde: Ziceţi voi ce vreţi, eu ştiu că Duhul lui Dumnezeu adevereşte împreună cu duhul meu (sau duhului meu), că sunt copil al lui Dumnezeu.

Lucrul acesta se vede ori rămâne mereu un lucru lăuntric, nevăzut? Sigur că se vede. Credinţa este şi ea un lucru nevăzut, şi cu toate acestea se vede foarte bine. Când patru oameni au adus la Domnul Isus pe un slăbănog, neputând să ajungă la Domnul Isus din cauza mulţimii, au suit pe slăbănog pe acoperişul casei şi de acolo l-au coborât în faţa Domnului Isus. Domnul Isus a văzut atunci credinţa lor. În ce a văzut? În faptul că nu s-au lăsat până nu au adus pe slăbănog în faţa Lui. Credinţa deci a făcut aceasta.

Credinţa se vede în viaţă. „Eu am venit ca oile Mele sa aibă viaţă şi s-o aibă din belşug." Dacă n-ai viaţă din Dumnezeu, viaţă curată, sfântă, în care să se vadă roada Duhului, atunci degeaba este cunoştinţă. Ea este atunci un foc de paie care mai curând sau mai târziu se va stinge. La cei care sunt aleşi de Dumnezeu, credinţa se vede în viată si aşa luminează ea tot mai mult. Ea face din omul întunecat, sălbatic, răutăcios, mânios, lăudăros, mincinos, o fiinţă nouă, un chip tot mai asemenea Domnului Hristos. Aceasta este lucrarea Cuvântului si a Duhului Sfânt în el. El se ştie ales de Dumnezeu.

Deşi noi suntem născuţi mai pe urmă, am primit daruri foarte mari. Între aceste daruri este siguranţa mântuirii în sângele Domnului Hristos. Fără această siguranţă nici nu poţi avea bucurie şi pace, nu poţi şti unde mergi. Iar această siguranţă ne este dată prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin lucrarea Duhului Sfânt în noi.

Dar poate că va zice cineva: „Dacă la urmă voi vedea că nu sunt ales şi mă voi pomeni în faţa unei uşi închise?" Fă dumneata ce spune Dumnezeu să faci: să te pocăieşti şi să crezi în Domnul Isus. Dacă dumneata ai făcut asta, El Îsi face lucrarea de naştere din nou, de înviere totală a fiinţei noastre. La drept vorbind, însăşi pocăinţa şi credinţa, tot lucrarea Lui sunt. Viata cu Domnul Isus, viata de copil al lui Dumnezeu este aşa de minunată, că parcă o iei mereu de la început; sau, cum spune apostolul Pavel, uiţi ce este în urmă şi te arunci spre ceea ce este înainte (Filipeni 3.13). Şi astfel nu cădem de oboseală în sufletele noastre si urmărim să fim tot mai asemenea cu Domnul Isus. Duhul Sfânt este mereu de veghe în noi, ca să spună: Asta nu-Mi place, asta să n-o faci, asta să n-o mai spui. Dacă însă voi neglija Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul nu va mai fi asa de liber ca să lucreze. Prin Cuvânt lucrează Duhul Sfânt şi tot prin Cuvânt El Îşi măreşte lumina în mine. Cuvântul si Duhul Sfânt lucrează împreună în omul cel nou, în omul dinăuntru.

Apostolul caută să le facă mare bucurie Tesalonicenilor când le scrie:

„Ştim, fraţi iubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră. în adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci şi cu putere şi cu Duhul Sfânt si cu o mare încredere." Si noi am putea spune oricărui suflet care ia parte la vestirea evangheliei: Dacă Dumnezeu te-a pus în legătură cu evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu, nu te mai îndoi că nu vei fi ales de Dumnezeu; căci dacă nu te-ar fi ales, nu te-ar fi pus în legătură cu evanghelia. îndrăzneşte şi te încrede în Domnul Isus, priveşte-L şi urmează-L, şi vei vedea lucruri mari si minunate.

1 Tesaloniceni 1.5-8

Încă un lucru din care apostolul Pavel deducea că Tesalonicenii sunt aleşi de Dumnezeu îl spune el în cuvintele: „Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci şi cu putere şi cu Duhul Sfânt si cu o mare încredere. Căci ştiţi ce fel de oameni am fost noi între voi pentru voi". După aceea adaugă: „Şi voi înşivă aţi călcat pe urmele noastre şi ale Domnului".

„Evanghelia noastră" — ea este evanghelia pe care cei patru (Pavel şi trei colaboratori ai lui) v-au adus-o, v-au vestit-o. Ea are ca miez pe Domnul Isus. Ea este vestea bună despre Domnul Hristos care S-a jertfit pe cruce pentru noi şi prin care avem păcatele iertate şi împăcarea cu Dumnezeu, dacă noi credem. Oamenii fug de evanghelie. Li se pare că o cunosc, când de fapt n-o cunosc deloc. S-au plictisit de evanghelie fără să ştie ce este evanghelia. Creştinătatea de nume a încurcat sufletele, care nu mai ştiu ce este evanghelia. Răspunderea ei înaintea lui Dumnezeu este foarte mare. Grozav lucru este să te pretinzi conducător al altora, când tu însuti eşti orb si n-ai venit la lumina minunată a Domnului Isus!

Este o mare durere pentru noi să spunem că oamenii s-au plictisit de evanghelie fără să ştie ce este. Este datoria celor ce cunosc acestea să arate oamenilor pe Domnul Isus, pe care-L mărturiseşte evanghelia, singurul prin care putem fi mântuiţi şi fericiţi.

Figurile ponosite nu atrag la Domnul Isus. Şi dacă cineva înţelege că venind la Domnul Isus, ajungi de îţi plouă şi-ţi ninge, că mereu trebuie să umbli îngândurat şi apăsat de parcă ţi-a pus cineva o piatră de moară pe umeri, a înţeles greşit lucrurile. Astfel de oameni sunt nişte nefericiţi. Cum să aibă pretenţia ca şi alţii să-i urmeze? Evanghelia nu este un ciomag pe care cineva ţi l-a pus în mână. Care pasăre, care animal se apropie, când stai cu ciomagul în mână? Figurile noastre trebuie să reflecte ceva din lumina şi pacea Domnului Isus. Poate că nu totdeauna vom sălta de bucurie, dar cel puţin să se vadă pe faţa noastră o seninătate, o mângâiere şi o nădejde.

Voi aţi ascultat evanghelia noastră. Ea v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere şi cu Duhul Sfânt, si cu o mare încredere. Iată lucruri care nu trebuie să lipsească în vestirea evangheliei. „Credinţa vine din cele auzite" (Romani 10.17). Omul trebuie să audă, să ştie despre ce este vorba. Dar lucrul trebuie făcut cu putere, cu convingere şi cu Duhul Sfânt. Numai aşa cele vestite vor intra în cap şi în inimă şi-şi vor face lucrarea. Sunt însă mulţi fricoşi care spun că ei lasă să mărturisească viaţa şi de aceea ei nu mai spun nici un cuvânt, adică nu mărturisesc pe Domnul Isus cu gura. Negreşit, cea mai bună mărturie este cea cu viaţa, dar ea trebuie să meargă împreună cu mărturia cu gura. Cum să ştie omul despre ce este vorba, dacă nu i se va spune şi cu gura? Cineva poate să numească aceasta prudenţă, de fapt însă este frică si este condamnată de Dumnezeu.

Pavel spune deci că evanghelia a fost vestită Tesalonicenilor nu numai cu vorbe, ci şi cu putere, cu Duhul Sfânt si cu o mare încredere. Puterea este totdeauna puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt convinge sufletele şi tot El le face să ia cuvântul vestit ca vestit pentru fiecare. Vorbeşte cine vorbeşte, mărturiseşte cine mărturiseşte, dar Duhul Sfânt este Acela care înfige cuvântul în inimă. Când sufletul aude de un păcat sau altul, Duhul Sfânt îi zice: „Tu eşti acela!" De unde ştie omul acesta ce am făcut eu? se întreabă câte cineva si nu ştie că Duhul Sfânt este la lucru în sufletul său. El încredinţează pe om despre păcat şi mai ales despre Domnul Hristos. Persoana si lucrarea Domnului Hristos, numai Duhul Sfânt ne-o poate arăta aşa cum se cuvine. Ce minunată ne apare jertfa Domnului Hristos, când Duhul Sfânt aruncă (proiectează) lumina Sa asupra ei! Şi tot prin puterea Duhului Sfânt iei ce s-a făcut acolo pe cruce ca făcut pentru dumneata.

Când apostolul Pavel vestea pe Domnul Hristos, Duhul Sfânt lucra cu mare putere, sufletele se zguduiau şi nu mai rămâneau reci şi nepăsătoare. Trezite ca din somnul morţii, sufletele ajungeau la hotărâri serioase pe calea cea nouă care li se deschidea înainte. Mă gândesc mereu dacă fiecare suflet care vine să asculte evanghelia, vine cu gândul: Vorbeşte-mi, Doamne, ce vrei să-mi spui, dă-mi ce vrei să-mi dai, căci sunt gata să primesc! Dacă cineva nu vine cu această stare de suflet, va pierde multe din cele ce i se vestesc.

Deci, apostolul Pavel le spune: Ştim că aţi fost aleşi. În adevăr, am văzut că ni s-a dat cuvânt nouă, celor ce v-am mărturisit; am văzut de asemenea Duhul Sfânt lucrând cu putere în voi şi am mai văzut si hotărâri serioase la aceia care deodată s-au smuls din felul lor desert de vieţuire si au trecut de partea Domnului Hristos. Şi în legătură cu aceasta adaugă: „Căci ştiţi ce fel de oameni am fost noi între voi".

Apostolul Pavel era o mare personalitate, un om în întregime de partea Domnului, un om plin de credinţă şi de Duh Sfânt. El era cu mare băgare de seamă ca în toate privinţele să dea un exemplu bun tuturor celor cu care venea în legătură. Trei săptămâni au stat în Tesalonic Pavel şi însoţitorii săi, dar influenţa acestor oameni plini de credinţă şi de Duh Sfânt a fost puternică şi binefăcătoare. Apostolul Pavel vorbeşte nu numai despre el, ci şi despre colaboratorii lui, căci toţi îşi dădeau silinţa să aducă pe orice om la Domnul Isus.

„Şi voi înşivă aţi călcat pe urmele noastre şi ale Domnului, întrucât aţi primit cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt." Iată încă o dovadă că Tesalonicenii erau aleşi de Dumnezeu: aţi călcat pe urmele noastre. La Efeseni 1 spune: „Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi" ce ar putea fi redat şi cu cuvintele: Imitaţi dar pe Dumnezeu, faceţi şi voi ca Dumnezeu.

Imitaţia, dacă este numai pe dinafară, n-are nici o valoare. Aici însă Apostolul spune: „Aţi călcat pe urmele noastre", deci v-aţi purtat după pilda pe care aţi avut-o în noi, după cum şi noi, la rândul nostru, călcăm pe urmele Domnului Hristos. Cuvântul are negreşit mare însemnătate, exemplul însă are şi mai mare însemnătate. O vorbă latinească spune: Cuvintele mişcă, dar exemplele te trag după ele. Şi tesalonicenii au călcat deci pe urmele celor ce le-au vestit evanghelia.

Apostolul Pavel s-a întors la Dumnezeu prin lupte mari şi serioase. în trei locuri din Faptele Apostolilor ni se vorbeşte despre întoarcerea lui la Dumnezeu. Felul cum s-a întors el la Dumnezeu a fost multora un exemplu, ca să facă şi ei acelaşi pas, să treacă adică de partea Domnului Isus: „Aţi călcat pe urmele noastre şi ale Domnului". Nu era de ajuns să calce numai pe urmele lui, ci trebuiau să calce şi pe urmele Domnului.

Aminteşte si de necaz. Domnul Isus a suferit foarte mult, noi înşine am suferit, dar şi voi aţi suferit, deci ne asemănăm. Necaz şi bucurie sunt puse alături. După mintea omenească n-ar putea să fie puse împreună, dar iată că sunt. Tesalonicenii au avut de suferit, au trecut prin necaz, totuşi au rămas plini de bucurie. Unii au luat seama că sufletele câştigate pentru Domnul Isus în timp de necaz, în timp de prigoană sunt bine, solid câştigate. Ce se câştigă în zile de bucurie poate să fie ca sămânţa căzută pe loc stâncos, care pentru că n-avea pământ mult, a răsărit îndată, dar cum a dat soarele, s-a veştejit şi s-a uscat. Pavel le spune deci Tesalonicenilor: Voi ştiţi ce înseamnă necazul, pentru că a şi venit prigoana peste voi; dar aţi rămas tari. Ceea ce i-a făcut să fie tari a fost bucuria pe care le-a dat-o Duhul Sfânt. în cartea lui Neemia spune: „Bucuria Domnului va fi tăria voastră". Şi pentru că Domnul a ştiut să împlinească ceea ce alţii vor să vă ia prin necaz, Duhul Sfânt a venit să mărească bucuria voastră, ca să nu daţi înapoi în mijlocul prigoanei. Pe cât se pare, prigoana a fost destul de aspră. De aceea, Pavel a dorit să se informeze despre situaţia Tesalonicenilor. Prin persecuţii, oamenii caută să sperie pe credincioşi şi să-i facă să dea înapoi. Duhul Sfânt le-a turnat însă o bucurie mai mare decât frica de persecuţie.

„Călătoria creştinului" este o carte foarte mult răspândită. Acolo spune că lângă un zid era un foc şi cineva, un vrăjmaş, se silea să stingă focul acela, dar nu reuşea. De ce? Pentru că de sub zid, focul era întreţinut de o mână nevăzută. Aşa întreţine Duhul Sfânt bucuria celui credincios, ca să-l facă să treacă peste ameninţări şi prigoane şi să rămână statornic în credinţă. Tesalonicenii s-au călit prin prigoană, s-au întărit. Cine n-a trăit acestea nu le va înţelege şi se întreabă cu îndoială: Aşa o fi, ori n-o fi aşa? Cine însă le-a trăit, n-are nevoie de explicaţii.

Acum, apostolul spune: „Aţi ajuns o pildă pentru toţi credincioşii din Macedonia şi din Ahaia." Aceia ştiu despre voi, ştiu prin ce aţi trecut şi în ce stare vă găsiţi şi le sunteţi o pildă. Peste aceia n-a venit încă prigoana, dar dacă va veni, vor avea în faţă exemplul vostru şi vor rămâne tari ca şi voi.

Frumos este când o adunare poate să servească de pildă altor adunări şi astfel să le încurajeze! Trebuie să spunem însă cu regret că sunt şi adunări care nu dau o pildă bună, ci sunt un scandal, o piatră de poticnire. Sunt puţini şi se mănâncă între ei fără încetare. Fiecare caută să fie cel dintâi şi se vorbesc de rău în dos. Iată un cancer care distruge multe adunări. Mă întreb: Sunt aceşti oameni credincioşi? Nu ştiu. Arată însă că sunt fireşti, nu duhovniceşti. Suntem noi oare ca pe moşia noastră (cum se zice), suntem lăsaţi de capul nostru, umblăm călăuziţi de firea noastră, cu îndemnurile ei păcătoase? Astfel de oameni au nevoie să se îmbrace în sac şi cenuşă, pentru că pot să aducă pagubă unui suflet sau altul şi să-l ducă la pierzare. Un singur suflet dacă ai păgubit, să-ţi legi o piatră de moară de gât şi să fii aruncat în adâncul mării (Matei 18.6)! Când oamenii văd astfel de lucruri, zic: ia lăsaţi-ne în pace, nu vedeţi cum se mănâncă între ei? Spun vorbe multe şi zic că mânuiesc Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu fac. Mai bine s-ar îndrepta pe ei înşişi, decât ar căuta să îndrepte pe alţii... Adunările alcătuite din astfel de oameni se nimicesc singure. Când între noi se ivesc astfel de cazuri, îi lăsăm să se mănânce până la nimicire. Ce să faci unor oameni care se socotesc singuri înţelepţi, cărora le lipseşte şi începutul înţelepciunii care este frica de Dumnezeu? Ei au nevoie să se întoarcă la Cel Prea înalt, căci de la unele lucruri se vor fi întors, dar n-au ajuns până la Cel Prea înalt.

Tesalonicenii alcătuiau o adunare frumoasă, care ajunsese să fie un exemplu pentru toţi credincioşii din Macedonia si Ahaia. Cum au aflat aceia de Tesaloniceni? Se află si de bine si de rău. Diavolul se foloseşte de cele rele ca să compromită lucrarea lui Dumnezeu; dar şi cele bune se află, pentru ca sufletele să fie îmbărbătate.

Tesalonicul era un port la mare. Acolo se făceau multe afaceri comerciale. Acolo erau si mulţi ostasi, deci o forfotă mare. Credincioşii din alte părţi care veneau pe mare să facă comerţ, se interesau desigur şi de adunare. Era, să zicem, duminică. Ce fac eu, marinar credincios? Mă interesam dacă acolo sunt credincioşi, nişte oameni mai altfel decât ceilalţi... Şi când dădeau peste ei, petrecea duminica în mijlocul lor. El spunea de unde este, cum merge lucrul evangheliei în cutare şi cutare parte. în felul acesta, credincioşii aveau informaţii destul de bune.

O spun fără nici o laudă. Şi noi trăim, într-o măsură, aceleaşi lucruri ca primii creştini. Ştim de adunările care merg cu noi şi cum este starea din ele; iar aceasta, prin fraţii care vin de acolo. Ne bucurăm când informaţiile sunt îmbucurătoare, iar lucrarea lui Dumnezeu merge crescând; şi ne întristăm când în lucrarea lui Dumnezeu se amestecă oameni neîntorşi la Dumnezeu care încurcă lucrurile si mai curând sau mai târziu dau pe faţă ce sunt. într-adevăr, Diavolul se serveşte de acei oameni nepocăiţi, ca să aducă neînţelegeri în adunare. Când însă adunarea este bine închegată şi alcătuită din suflete cu adevărat credincioase, înlătură din ea pe cei nepocăiţi care sunt în mijlocul ei ca boala în trup: dacă trupul este rezistent, înlătură boala; dacă nu, boala îl doboară. Se strecoară în adunări şi oameni care au prins ceva cu capul, dar nu s-a făcut în ei acea mare schimbare care trebuie. Astfel de oameni sunt nişte vorbăreţi, şi cu vremea se arată doar buni de gură. Ei nu ţin la drum, şi ori se pocăiesc de-a binelea, ori se retrag cu totul. Dacă n-aş avea de gând să fiu om serios şi aş trăi mai departe în păcatele mele, n-aş vrea să intru într-o adunare, unde păcatele ies la iveală mai abitir ca oriunde. Ori mergi serios pe cale, ori dacă nu, de ce te amăgeşti? Experienţa de mai bine de treizeci de ani mă face să vă vorbesc aşa cum vă vorbesc.

În adunare sunt şi unii care cad în păcat. Cu aceştia avem răbdare, dar cu fiecare cădere, încrederea noastră în ei este micşorată, încât la un moment dat nu ştim ce să mai zicem despre ei. Oftăm, ne rugăm pentru ei. Ştim că atunci când o înfige Dumnezeu mâna în ei, poate prin vreo suferinţă, vor deveni serioşi pe cale. Unii poate că abia la intrarea în veşnicie se vor trezi de-a binelea. Este foarte primejdios ca cineva

să se joace cu păcatul şi cu evanghelia.

„În adevăr, nu numai că de la voi Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia şi Ahaia, dar vestea despre credinţa voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, aşa că nu avem nevoie să mai vorbim ceva." Apostolul recunoaşte deci că adunarea din Tesalonic era o adunare activă. Toti mărturiseau pe Domnul Isus. Sufletele care lucrează mărturisind pe Domnul Hristos sunt suflete vioaie.

Tesalonicenii credincioşi erau oameni plini de râvnă şi mărturiseau fără sfială pe Domnul Isus. Ei spuneau oricărui om cu care intrau în legătură cam aşa: Ştii că noi ne-am închinat ca si voi la idoli, dar acum am aflat pe Dumnezeul viu şi adevărat. El a trimis în lume pe Fiul Său ca să ne mântuiască de păcat şi să ne împace cu El... Cine nu mai auzise de aşa ceva, întreba desigur: Aşa să fie oare? în răspunsurile credincioşilor se vedea siguranţă şi convingere adâncă. Aşa se deschidea discuţia. Credincioşii nu căutau interesele lor, ci foloseau orice ocazie pentru ca şi alţii să afle despre Domnul Isus. Aveau neamuri, cunoştinţe mai pe aproape sau mai pe departe şi se duceau să le mărturisească pe Domnul Isus. Nu se mai speriau de ameninţări, pentru că trecuseră prin prigoană. „Cuvântul Domnului a răsunat de la voi prin Macedonia şi Ahaia". „A răsunat" sau „a avut ecou". Dacă te duci într-o pădure şi strigi ceva, pădurea îţi răspunde la fel cu strigătul tău. Acesta este ecoul. Deci cum a fost la voi Cuvântul, aşa a fost si la cei care l-au auzit de la voi.

Şi vestea despre credinţa voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, aşa că n-avem nevoie să mai vorbim ceva. Ucenicilor, credincioşilor din Antiohia li s-a dat numele de creştini pentru prima oară. Tot aşa în Tesalonic li se va fi spus că ei sunt oameni care cred în Dumnezeu, deci oameni ai lui Dumnezeu. Credinciosul de azi nu se mai mulţumeşte să afirme că există Dumnezeu. Aceasta nu mai spune mult. El crede în Domnul Hristos, iar aceasta spune ceva mai mult. Cred în Dumnezeu — pot să spună mulţi. Cred în Domnul Hristos — mai puţini, deşi numai prin El poate să fie cineva credincios în Dumnezeu (1 Petru 1.21). A avea însă o credinţă care n-are nici o însemnătate în viata ta, nici iertare de păcate, nici putere de a părăsi păcatul, nici nădejdea că vei merge în locul unde nu intră nimic păcătos, aceea nu este credinţă. De aceea apostolul Pavel spune: „Vestea despre credinţa voastră faţă de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni."

1 Tesaloniceni 1.8-10

Scrisoarea aceasta va fi fost scrisă la mai puţin de un an de zile după ce apostolul Pavel fusese în Tesalonic. Amintirea despre el era proaspătă în mintea Tesalonicenilor, iar apostolul apelează la amintirea lor. Apostolul se bucura că Tesalonicenii rămâneau tari în credinţă. în timpul scurt cât a stat între ei a putut să le dea lucrurile de căpetenie ale credinţei creştine. îndeosebi nădejdea venirii Domnului Hristos era adânc înfiptă în sufletul Tesalonicenilor. Atunci, nu este de mirare că mergeau bine în credinţă. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat" (1 loan 3.3).

Apostolul constată că Tesalonicenii sunt plini de râvnă ca să mărturisească pe Domnul Isus. Zelul neofiţilor, adică al celor de curând întorşi la Dumnezeu, este mare. Faptul acesta bucura pe Pavel, care a aflat că de la ei Cuvântul lui Dumnezeu a răsunat prin toată Macedonia şi Ahaia. Toţi care au auzit de la voi, ştiu acum ce este întoarcerea la Dumnezeu, căci aţi părăsit închinarea la idoli, ca să slujiţi Dumnezeului Celui viu şi adevărat.

Toţi credincioşii trebuie să mărturisească clar pe Domnul Isus, ca să înţeleagă oamenii despre ce este vorba. Este drept că unii sunt lipsiţi de pricepere, dar dacă ar cere-o cu credinţă, le-ar fi dată. în loc să vestească pe Domnul Isus, ca să se întoarcă sufletele la Dumnezeu, vestesc legea şi zic: Dacă vrei să fii credincios, să nu mai fumezi, să nu mai furi, să nu mai înşeli, să nu mai minţi, să nu te duci la petreceri... Aceasta nu este evanghelie. Dar va zice cineva: Dar acestea nu sunt după Cuvânt? — Da, după Cuvânt, răspundem noi, dar nu este evanghelie, ci lege. Evanghelia este vestea bună care se aduce la cunoştinţa omului încredinţat măcar în parte de păcatele sale, că adică este iertare prin credinţa în jertfa Domnului Hristos şi este cu putinţă să înceapă cineva şi să ducă apoi o viaţă nouă prin Domnul Hristos primit ca Stăpân şi Mântuitor. Mulţi însă vestesc legea, crezând că vestesc evanghelia. — într-o măsură oarecare, omul ştie ce este binele şi ce este răul, dar nu poate să facă binele şi răul stă lipit de el. Vestiţi însă pe Domnul Hristos, dar aşa fel încât să ştie omul că i se vesteşte iertarea păcatelor şi putinţa de a trăi o viată nouă, urmând Domnului Hristos.

„De la idoli v-aţi întors la Dumnezeu, ca să slujiţi Dumnezeului Celui viu şi adevărat şi să aşteptaţi din ceruri pe fiul Său, pe care L a înviat din morţi, pe Isus, care ne izbăveşte de mânia viitoare" (versetele 9 10). Creştinătatea a pierdut cele mai simple şi mai folositoare lucruri ale evangheliei. De când le-a pierdut n-aş putea să spun. Că le-a pierdut este lucru sigur. Ea a pierdut lucrurile esenţiale, a-b-ceul evangheliei. Spune unuia că trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, şi vei vedea că nu pricepe această vorbă si nu stie ce înseamnă ea. Eu mă întreb însă dacă toţi câţi citesc aceste rânduri înţeleg acest lucru. Sunt sigur că mulţi se vor întreba: Ce este întoarcerea la Dumnezeu? Dar ce este pocăinţa, ce este credinţa, ştiu oare oamenii? Ignoranţa este înfiorător de mare. Creştinătatea a căzut în forme religioase şi crede că prin aceste forme ar putea să slujească Dumnezeului Celui viu şi adevărat; dar grozav se înşală. Cei care am fost în starea ei, iar datorită harului Domnului Hristos am fost scoşi din ea şi ne-am întors la Dumnezeu, ştim că toate formele religioase nu ne-au adus decât amăgire de sine. Nu voim să judecăm, dar voim să deschidem ochii oamenilor, ca să privească lucrurile clar în faţă. Ne-am pomenit ca un şcolar din clasa a patra care n-ar şti adunarea şi scăderea. Ce problemă să facă el?! Învăţătorul trebuie s-o ia atunci de la început cu el şi să-l înveţe lucrurile începătoare. Aceasta încercăm să facem şi noi acum: să ducem pe oameni la lucrurile începătoare. „Trebuie să vă naşteţi din nou", a spus Domnul Isus (Ioan. 3.7), ceea ce este totuna cu „trebuie să vă întoarceri la Dumnezeu". Cine mai ştie ce este aceasta sau, chiar dacă ştie, câţi au făcut aceasta?

Un fost militar, fiind întrebat despre întoarcerea la Dumnezeu, a răspuns că întoarcerea la Dumnezeu constă în supunerea la trei comenzi. Prima este: „Pe loc, stai"; a doua: „Stânga împrejur;" a treia: „înainte marş!" în cartea noastră de cântări este o cântare care începe aşa: „Stai pe loc şi te gândeşte: unde alergi aşa zorit?" Trebuie să stai ca să-ţi faci socoteala şi să vezi în ce stare te găseşti înaintea lui Dumnezeu. Şi când te vei privi în lumina lui Dumnezeu, adică a Cuvântului lui Dumnezeu, te vei încredinţa că nu stai bine şi nu poţi să ii fruntea sus înaintea lui Dumnezeu. Un fior te va cuprinde şi o frică de judecata lui Dumnezeu când îţi vor fi puse înainte toate păcatele, fiind acum trezit din nepăsare, fie prin ascultarea predicii evangheliei, fie prin vreo nenorocire, fie printr-o boală, fie printr-o pagubă, fie printr-un credincios. Stai atunci pe loc şi te gândeşti unde mergi, unde tot alergi. Atunci vezi că eşti prins într-o goană după lucrurile care pier. Atunci stai şi te gândeşti: Cum sunt eu în adevăr: un păcătos, o păcătoasă?... Pe cine n-ar fi în stare să se vadă asa cum este, l-as îndemna să ceară lui Dumnezeu ca să-i arate El cum este: Doamne, eu nu sunt în stare să mă văd asa cum sunt, fă-mă Tu să mă văd cum sunt. Dumnezeu va răspunde celui sincer şi serios. Vrei ceva mai mult? Pune mâna pe Cuvântul lui Dumnezeu si citeşte acolo cu semn de întrebare: Asa cred eu, aşa fac eu, aşa mă port eu? Vei vedea atunci cât de viu şi de puternic este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nici aceasta nu va fi destul, atunci caută să stai de vorbă cu un credincios sau altul şi mergi în adunarea unde se vesteşte evanghelia. Când te vei încredinţa măcar în parte de

unele din păcatele dumitale, vei fi bucuros să afli că este iertare prin credinţa în jertfa de pe Golgota şi este cu putinţă să începi o viaţă nouă.

Atunci vei primi a doua comandă de „stânga împrejur!" întorci spatele la ceea ce ai urmat până atunci, adică păcatului, lumii şi Diavolului, iar faţa o întorci spre Dumnezeu. Te-ai convins că ai umblat pe o cale care nu era bună şi te ducea la pierzare şi de aceea apuci acum pe o cale nouă, ascultând pe Acela pe care L-ai primit ca Stăpân şi Mântuitor. Ai o viaţă nouă, o cale nouă, o călăuză nouă, un păstor nou, un Mântuitor puternic, Domnul Isus Hristos. Asa asculţi de a treia comandă: „înainte, marş!"

Explicaţia acelui fost militar mi se pare potrivită şi va folosi, cred, cuiva. Nu vă miraţi că apăs asupra sinceritătii şi a seriozitătii. Aceasta se poate cere de la orice om. Sufletele sincere află pe Dumnezeu; dar cele neserioase nu află pe Dumnezeu. Sinceritatea este poarta prin care intră adevărul. V-aţi întors de la idoli „la Dumnezeul viu si adevărat". Cei ce au trecut prin şcoală au o idee oarecare despre idolii de odinioară. Ce de idoli mai erau! Peste tot, în fiecare casă, pe fiecare stradă, în fiecare piaţă, numai idoli. Cei mai mulţi erau făcuţi după chipul şi asemănarea omului. Dacă omul era un hoţ, adora idolul hoţilor. Dacă o femeie era o desfrânată, se închina la zeiţa desfrâului. Erau idoli pentru toate felurile de păcate. Beţivii îşi aveau idolul lor, Bachus.

Când a fost în Atena, apostolului Pavel i s-a întărâtat duhul si s-a scârbit de mulţimea de idoli de acolo, statui pe care le vedea până şi pe stradă. Apostolul recunoaşte că Tesalonicenii s-au întors de la idoli, deci au terminat-o cu idolii. Dar oamenii zic astăzi: Asta a fost în vremea de demult, azi nu mai sunt idoli. Vorbesc aşa numai cei ce nu cunosc Scriptura. Când o vor cunoaşte şi vor şti ce este un idol, nu vor mai vorbi aşa. Sunt idoli văzuţi si sunt idoli nevăzuţi, interni. In profetul Ezechiel citim: „Fiul omului, oamenii aceştia îşi poartă idolii în inimă" (14.3). Cel mai cumplit idol este eul dumi- tale, a cărui plăcere vrei s-o faci. Asta îmi place mie, asta nu-mi place mie, asta îmi convine mie, asta nu-mi convine mie — zice mereu omul. Eu, mie, al meu — toate acestea însemnează că idolul cel mare şi umflat, eul, firea păcătoasă stăpâneşte. Acesta este cel mai cumplit dintre idoli. Ce să mai spunem de cei ce slujesc patimilor de tot felul? Mamona este idolul - banului. In evanghelie citim ca nu poate cineva să slujească lui Dumnezeu şi lui Mamona.

Câţi aleargă după bani, după faimă, după plăceri păcătoase şi vinovate! Nu mai vorbesc de chipurile văzute. Cine a văzut pe Dumnezeu ca să-I facă chipul? Cuvântul lui Dumnezeu este clar: „Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti" (Exod 20.4-5). Cred că nu mai este nevoie să dau nici o explicaţie. în comparaţie cu idolii morţi, care nu simt, nu văd, nu aud, apostolul le spune că s-au întors la Dumnezeul Cel viu si adevărat. Toţi idolii sunt minciună, născociţi de mintea omenească stricată, din îndemnul Diavolului care a încurcat mintea oamenilor până acolo că i-a făcut să se închine la nişte lucruri făcute de ei şi să creadă că în felul acesta slujesc lui Dumnezeu.

Apostolul ar fi putut să le spună că s-au întors de la păcat la Dumnezeu. Sunt însă şi oameni care se întorc de la un păcat sau altul, dar nu ajung până la întoarcerea la Dumnezeu. A părăsi un păcat sau altul nu înseamnă că s-au întors la Dumnezeu. Aceasta este doar o cârpeală, o îmbunătăţire, nu acea schimbare din temelie pe care o face adevărata întoarcere la Dumnezeu. Evanghelia nu vrea să facă oameni mai buni, ci oameni noi, făpturi noi. Trebuie naştere din nou.

Scopul întoarcerii la Dumnezeu este „să slujim Dumnezeului Celui viu şi adevărat şi să aşteptămdin ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morţi, pe Isus care ne izbăveşte de mânia viitoare."

Slujim Dumnezeului viu şi adevărat, ascultând de El în totul. înainte de a se întoarce la Dumnezeu, omul slujeşte păcatului, lumii şi Diavolului. Trei stăpâni! Este destul numai unul din ei. Cine nu slujeşte lui Dumnezeu, slujeşte la toţi trei. Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu şi păcatului, lumii şi Diavolului. Acest lucru ni-l spune şi mintea sănătoasă. Cu toate acestea, cum se însală oamenii! Ei cred că pot să facă pentru Dumnezeu câteva cruci, iar Diavolului, păcatului şi lumii să le dea tot timpul. Slujeşte lui Dumnezeu numai cine ascultă de Dumnezeu. Domnul Hristos ne scoate de sub puterea lumii, a păcatului şi a Diavolului, şi ne face să trăim o viată nouă.

Dacă însă cineva, după ce zice că s-a întors la Dumnezeu, stăruie într-un păcat cunoscut ca păcat, atunci nu s-a întors la Dumnezeu. Negreşit, noi ne bucurăm când vedem la cineva un început cât de slab. Sunt însă şi suflete care se amăgesc. A stărui într-un păcat cunoscut ca păcat şi a crede că totuşi slujeşti lui Dumnezeu este o mare amăgeală. De această amăgeală fereşte Dumnezeu pe cei sinceri care vin la El.

Apostolul mai adaugă: „Şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morţi, pe Isus, care ne izbăveşte de mânia viitoare." Cine slujeşte Dumnezeului Celui viu şi adevărat, are în El o mare şi fericită nădejde: că vine Domnul Isus. Creştinătatea a pierdut nădejdea aceasta a venirii Domnului Isus. Acum vreo sută de ani, Dumnezeu S-a servit de câţiva dintre cei mai aleşi credincioşi ai Săi, casă vestească în toată lumea venirea Domnului.

Aceştia au alcătuit ceea ce se numeşte „biserica trezirilor". Oamenii au fost treziți ca dintr-un somn: Vine Domnul Isus!

Şi dacă noi nu facem din această aşteptare a Domnului Isus o aşteptare care să ne facă fericiţi, apoi se însărcinează necazurile care se ivesc pe pământ, să ne facă să zicem: Oh, de-ai veni mai repede, Doamne Isus! Vino, Doamne Isus! Dar nu trebuie ca acestea să ne sileascâ să-L aşteptăm, ci să fie o dorinţă a dragostei noastre faţă de El. Mireasa trebuie să dorească după mirele ei, să-1 vadă. Tot aşa trebuie ca si noi, credincioşii, să dorim după venirea Domnului Isus.

Venirea Lui are două etape: este o venire pentru cei credincioşi şi este o venire împreună cu cei credincioşi; dar alcătuiesc o singură venire. Pentru credincioşi, El vine pe nori şi de acolo îi răpeşte. Cei ce sunt în morminte vor învia cei dintâi, iar cei ce vor fi în viaţă, nu vor mai trece prin moarte, ci vor fi schimbaţi într-o clipă, cât ai clipi din ochi, şi toţi vom întâmpina pe Domnul în văzduh, ca să fim totdeauna cu El. După aceea va fi pe pământ un necaz cum n-a fost de la începutul lumii şi nici nu va mai fi. Acesta este „necazul cel mare". Dar pentru salvarea poporului evreu îndeosebi, Domnul Isus vine împreună cu credincioşii Săi, ca să împărăţească pe pământ.

Cititorii Cuvântului lui Dumnezeu se întreabă ce să fie „mânia viitoare". Unii spun că această mânie trebuie să fie „necazul cel mare". Alţii însă — cu mai multă dreptate — spun că aceasta este mânia de la judecata de la urmă. Dumnezeu Se mânie? va întreba cineva. Da. Aşa este scris. Într-un psalm spune că El Se mânie în orice vreme sau în fiecare zi. Mânia ţine de om ca ceva păcătos, va zice cineva.

Cum să Se mânie si Dumnezeu? Da, asa este scris. Unde este dragoste multă, este şi mânie multă. Dumnezeu nu este lipsit de sentimente, ca o statuie din vremea de demult, care nici nu zâmbeşte, nici nu plânge. Trăind în păcat, omul este sub mânia lui Dumnezeu. Păcatul nu face bucurie lui Dumnezeu. Asta o înţelege orice om.

În Evanghelia după Ioan spune că mânia lui Dumnezeu rămâne peste cei ce nu ascultă de Domnul Isus (3.36). Mânia lui Dumnezeu rămâne deci şi de la judecată încolo, peste toţi câţi n-au voit să asculte de Domnul Hristos. Punându-vă în faţă acest cuvânt, mă aştept ca unii si alţii să se întrebe: Sunt eu sub mânia lui Dumnezeu? După cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, omul este sub mânia lui Dumnezeu câtă vreme trăieşte în păcat. Dacă însă se întoarce la Dumnezeu şi capătă iertarea, atunci iese de sub mânia lui Dumnezeu si se află sub harul lui Dumnezeu, ca un copil al lui Dumnezeu. Atunci se bucură de Dumnezeu cu o bucurie negrăită şi strălucită, şi slujeşte lui Dumnezeu aşteptând din ceruri pe Fiul Lui.

1 Tesaloniceni 2.1-7

Diavolul a căutat totdeauna să strice lucrarea lui Dumnezeu, încurcând sufletele. Una din lucrările lui este să lovească în cei ce vestesc evanghelia, să-i împroaşte cu noroi, să răspândească împotriva lor lucruri rele şi neadevărate, ca să le distrugă încrederea oamenilor. El îi vorbeşte de rău prin oamenii de care se slujeşte, în toate chipurile. Aşa a fost pe timpul lui Pavel şi aşa va fi mereu. Noi nu suntem în necunoştinţă de planurile lui. Acesta este unul din meşteşugurile lui: să compromită în faţa oamenilor pe cei ce vestesc Cuvântul. Nu suntem surprinşi de aceasta, pentru că aşa este scris mai dinainte în Cuvântul lui Dumnezeu, că adică lucruri rele şi neadevărate trebuie să se spună nu numai împotriva celor ce vestesc Cuvântul, ci şi împotriva fiecărui credincios (Matei 5.11), cu atât mai mult despre cei ce vestesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Se zice că în război soldaţii sunt învăţaţi să ţintească mai ales ofiţerii de la inamic, pentru ca soldaţii să rămână fără conducători. De aceea, ofiţerii îşi schimbă hainele si se îmbracă la fel cu soldaţii. Tot aşa, vrăjmaşul urmăreşte îndeosebi pe cei ce vestesc Cuvântul. Dacă n-ar fi cu ei harul lui Dumnezeu care să-i ţină tari pe cale, având un cuget curat, ar fi doborâţi. Am fost deci înştiinţaţi că acestea trebuie să se întâmple. In evanghelie spune: „Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni" (Ioan 15.20). Vrăjmaşii Domnului Isus au aruncat asupra Lui insulta că El cu ajutorul domnului dracilor scoate demonii (Matei 9.34), ca să ţină pe oameni departe de El. Şi de atunci, Diavolul mereu aruncă insulte, îndeosebi împotriva celor ce vestesc Cuvântul. Fără ruşine de om si fără teamă de Dumnezeu, vinii şi alţii îţi pun în seamă lucruri care nici prin minte nu ţi-au trecut.

Nu numai din epistola aceasta, dar şi din alte epistole se vede că apostolul Pavel a avut mereu a face cu acelaşi vrăjmaş şi cu acelaşi fel al lui de a lucra. Lucruri rele şi neadevărate au fost spuse pe seama lui Pavel. Apostolului îi venea destul de greu să vorbească despre sine însuşi ca să se apere. Citiţi epistola a doua către Corinteni şi veţi vedea ce greu îi venea să se apere. Dacă ar fi fost numai persoana lui în joc, nici nu s-ar mai fi apărat; era însă în joc lucrarea lui Dumnezeu, şi de aceea se apăra, dar cu multă sfială, dându-şi seama că făcea un lucru pe care n-ar fi vrut să-l facă.

Din Tesalonic, apostolul primise informaţii că după plecarea lui de acolo, veniseră nişte vrăjmaşi care tulburau adunarea. Aceşti oameni cunoşteau într-o măsură lucrurile evangheliei; dar erau în mâna Celui Rău nişte unelte care să lovească în trecerea de care se bucura apostolul Pavel. Apostolul n-avea nevoie să le dea cine ştie ce explicaţii, ci s-a mulţumit să aducă aminte Tesalonicenilor de clipele când a fost între ei.

„Voi înşivă stiti, fraţilor"... Este un cuvânt de cinste şi încredere pe care le arată Pavel acestor credincioşi. In adevăr, credincioşii nu întrebuinţează la întâmplare cuvântul de „frate" sau „fraţi". Pentru ei, cuvântul acesta este scump şi nu vor să-1 spună nimănui într-un chip linguşitor sau mincinos. Ei au nevoie să se încredinţeze dacă cineva este frate sau soră. Numai după ce s-au încredinţat, spun acest cuvânt, altfel nu.

„Voi înşivă stiti, fraţilor, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică". Ii pune deci pe ei înşişi să-şi aducă aminte cum a fost venirea lui la ei si zice: „După ce am suferit şi am fost batjocoriţi în Filipi, cum ştiţi, am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru, să vă vestim evanghelia lui Dumnezeu, în mijlocul multor lupte". In Filipi fuseseră rău bătuţi, aruncaţi într-o închisoare mizerabilă, în întuneric şi cu picioarele în butuci. Totuşi, pe la miezul nopţii, Pavel şi Sila se rugau şi cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închişi îi ascultau. Deodată s-a făcut un mare cutremur de pământ. Temnicerul s-a întors la Dumnezeu, iar lor li s-a dat drumul şi au plecat de acolo. Deci ca nişte oameni bătuţi, aşa au plecat din Filipi şi au venit în Tesalonic. Despre acest lucru vorbeşte apostolul când spune: „Am suferit şi am fost batjocoriţi". Bătaia era cu nuiele, până la vânătăi, până ţâşnea sângele.

„Am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru." Cineva ar putea spune că apostolul venea din Filipi ca un erou. Dar nu, apostolul nu dădea deloc impresia de erou. Este o plăcere când vedem la el atât sinceritate si smerenie. Corintenilor le spune că atunci când a fost în mijlocul lor a fost slab, fricos şi plin de cutremur (1 Corinteni 2.3), deci un om cu aceleaşi slăbiciuni ca si noi. Aceasta nu este o îndreptăţire pentru defectele noastre, dar parcă suntem mângâiaţi. Apostolul spune că a venit totuşi plin de încredere. El ştia în cine crede, se ştia angajat în lucrarea de răspândire a evangheliei. Batjocura, bătaia, închisoarea sau ameninţarea cu moartea nu puteau să-l oprească de la ceea ce i-a spus Dumnezeu să facă. Dumnezeu l-a pus să vestească evanghelia şi el nu putea să tacă.

„Am venit plin de încredere în Dumnezeul nostru." În noi înşine, fricoşi, slabi si cu multe defecte, dar ne sprijinim pe Cel Atotputernic. Poate că nu este plantă mai slabă decât iedera, care nu poate să stea în picioare. Ea însă se lipeşte bine de stejar şi, când o cădea stejarul, atunci cade şi ea. Şi la noi sunt multe slăbiciuni. Apostolul Pavel spune şi el aceasta despre el (2 Corinteni 11.30). Alţii pot să se laude cu puterea lor. Noi nu putem face aceasta, căci ne-am aşezat în lumina lui Dumnezeu si vedem la noi multe defecte, multe nedesăvârşiri.

Suntem însă plini de încredere în Acela care ne sprijineşte şi care are toată puterea în cer şi pe pământ. Tocmai în slăbiciune se arată puterea lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.9). Persoane slăbite dau dovadă de atâta statornicie pe cale! Batjocorâţi, urâţi, ameninţaţi, şi totuşi în picioare! Aceasta este puterea Domnului, care păstrează pe credincioşii lui. Femei slabe, şi cu sufletul şi cu trupul, bătute şi alungate, trec totuşi biruitoare. Focul evangheliei nu se stinge în sufletele lor, datorită puterii Domnului care ne iubeşte şi face ca puterea harului Lui să ne fie dată ca să ne ţină neclintiţi pe cale.

„Am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru." în drum spre Tesalonic se vor fi gândit oare: Nu cumva vom fi greşit? N-ar fi oare timpul să mai tăcem? Nu cred că s-au lăsat stăpâniţi de astfel de gânduri. Ba, dimpotrivă, îşi vor fi zis: Timpul este scurt şi s-ar putea ca în curând să plecăm de pe pământ. Să răscumpărăm deci vremea, s-o întrebuinţăm cât mai bine.

Eu am impresia că în adevăr, cu cât mă apropii mai mult de bătrâneţe, cu atât viaţa mi se pare mai importantă. Şi cu cât mă apropii de veşnicie şi mă uit înapoi, cu atât parcă n-am lucrat nimic pentru Dumnezeu sau şi, chiar dacă am lucrat ceva, lucrarea are multe defecte.

Aceasta mă smereste.

Aş vrea totuşi ca în timpul care-mi mai rămâne de trăit să lucrez mai mult pentru Dumnezeu. Pavel zicea că uită ce este în urma lui şi se aruncă spre ce este înainte (Filipeni 3.13). La urmă, cred că nimeni nu se va putea lăuda decât cu harul lui Dumnezeu.

„Am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru, să vă vestim evanghelia lui Dumnezeu." Cu durere trebuie s-o spunem, Cuvântul evangheliei nu spune nimic oamenilor, în marea lor majoritate, deşi este un cuvânt care cuprinde cea mai mare dulceaţă, căci evanghelia este vestea bună că Dumnezeu ne iubeşte, că Dumnezeu este gata să ne ierte dacă noi ne pocăim şi credem în evanghelie, că Domnul Hristos, când este primit prin credinţă ca Stăpân şi Mântuitor, ne dă o inimă nouă şi o viaţă nouă, şi ne duce în cer, la slavă veşnică. Cine poate pătrunde toată dulceaţa evangheliei? Cu cât înaintezi mai mult în viaţa de credinţă, cu atât mai dulce îţi este evanghelia harului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel n-a învăţat evanghelia de la vreun om, ci de-a dreptul prin descoperirea lui Isus Hristos (Galateni 1.12). Domnul Hristos însuşi i-a arătat ce este evanghelia. De atunci încolo, apostolul Pavel n-a umblat după faimă pământească şi, ca un om dintr- o bucată, n-a mai vrut să mai stie de nimic altceva decât de Domnul Hristos şi de El răstignit.

Mă întreb: Oare toţi câţi citesc aceste rânduri au gustat şi au văzut că bun este Domnul? Mă tem că în mintea unora evanghelia este doar o carte mare cu scoarţe groase. La atâta se reduce gândul celor mai mulţi despre evanghelie. Vestind evanghelia, stim că aducem la cunostinta oamenilor ceva de care au neapărată trebuinţă, dacă vor să fie împăcaţi cu Dumnezeu şi să fie mântuiţi. De evanghelie ne arde nouă? vor zice cei săraci, lipsiţi şi amărâţi. „Da, săracilor se predică evanghelia", a spus Domnul Isus către Ioan Botezătorul prin ucenicii aceluia trimişi la El (Matei 11.5). Oricare ar fi starea unui om, numai prin evanghelie, ea poate deveni alta; căci întâi trebuie să fim în rânduială cu Dumnezeu şi după aceea vin cele ale pământului: griji şi nevoi. Sunt însă şi suflete care, nesatisfăcute de ale pământului, vor să respire un alt cer, un aer curat, aerul sfinţeniei lui Dumnezeu. Aceştia vor fi fericiţi să audă evanghelia, adică vestea bună a iertării păcatelor şi a împăcării cu Dumnezeu.

Pavel îşi slăvea slujba. El nu cunoştea ceva mai înalt pe lume decât să vestească evanghelia lui Dumnezeu şi n-ar fi schimbat slujba lui cu nimic în lume. Lucrurile de pe pământ îşi pierduseră pentru el strălucirea şi nu mai aveau preţ. „Propovăduirea noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire, nici pe necurăţie, nici pe viclenie." Aceste învinuiri i le aduceau vrăjmaşii lui. Ei ziceau: Ce îl ascultaţi pe acela? Este un rătăcit, un despărţit de sinagogă, ca să facă o sectă, secta nazarinenilor (Faptele Apostolilor 24.5). El nu vine la voi cu gânduri curate. Este un om viclean. Nu este sincer. Voi nu băgaţi de seamă, dar este aşa cum vă spunem noi... Pavel însă le răspunde calm.

„Ci, fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredinţeze evanghelia, căutăm să vorbim ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inimile." Deci avem a face cu Dumnezeu. Ce înţelege omul, îl priveşte. Noi însă ştim că lucrăm înaintea lui Dumnezeu, care cunoaşte ce scop urmărim.

Dacă judecă cineva lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, i se pare că cel ce merge pe calea cea adevărată este un rătăcit. Dacă judecă lucrurile din punctul de vedere al bisericilor oficiale, va socoti rătăciţi pe toţi câţi urmează Domnului Hristos. Lucrurile trebuie însă judecate din punct de vedere al Cuvântului lui Dumnezeu. Cine va judeca aşa nu va mai numi rătăciţi pe cei ce nu sunt ca ei. Iată, pe apostolul Pavel l-au numit rătăcit. Şi dacă şi pe noi ne-or numi rătăciţi, nu este de mirare. Vorba aceasta a lor nu ne mişcă deloc, pentru că noi ştim în Cine credem şi avem de partea noastră Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veac. Dorim să rămânem în Domnul Isus şi în Cuvântul Lui.

Toţi copiii lui Dumnezeu sunt aşa în privinţa aceasta. Micile diferente între ei nu contează; în chestiunea mare a mântuirii, a iertării păcatelor şi a vieţii cu Domnul Isus, nu este deosebire între ei. înţelegem pe cei ce ne numesc rătăciţi. Zică însă ce vor, noi stim că suntem cu Domnul Isus, care este Calea, Adevărul şi Viaţa; şi avem dreptarul învăţăturii sănătoase, care este Cuvântul scris.

„Nici pe necurăţie". Prin necurăţie se înţeleg legăturile trupeşti neîngăduite. Multe blestemăţii au fost aruncate împotriva celor dintâi creştini. Fiind prigoniţi, ei se adunau pe ascuns în peşteri, în păduri. Din aceasta vrăjmaşii lor născoceau învinuiri că trebuie să facă nelegiuiri între ei, bărbaţi si femei. De această învinuire n-am fost scutiti nici noi. In adevăr, ne adunăm ca să ne plecăm genunchii înaintea lui Dumnezeu şi să ne rugăm. Din faptul că ne adunăm şi seara, unii răspândesc asupra noastră bănuiala de nelegiuiri. Ce să le facem? Putem noi să astupăm gura lumii? Constatăm însă că mincinosul, vrăjmaşul sufletelor noastre de la început s-a servit de aceleaşi minciuni de care se serveste si acum. Suntem înstiintati prin Cuvânt că aşa trebuie să fie. Dar poate că în vorba „necurăţie" să intre alte lucruri, de care vorbeşte mai jos.

Erau învinuiţi si de viclenie, desi erau oameni care trăiau cu Dumnezeu. Omul nu poate pătrunde tot lăuntrul inimii altui om. „Eu, Domnul, cercetez inima şi încerc rărunchii" (Ieremia 17.10). Cu El avem a face si El stie că suntem sinceri. Cred că se poate cere de la orice om să fie sincer şi serios, cu atât mai mult de la cei credincioşi. Si dacă la cineva dintre ei se constată nesinceritate si neseriozitate, degeaba mai poartă numele de credincios. Domnul să zguduie pe cel nesincer şi neserios — oriunde ar fi el — ca să-1 facă întâi sincer şi serios şi pe urmă să lucreze în el.

Noi vorbim înaintea lui Dumnezeu si căutăm să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu. Cine caută să placă oamenilor, trebuie să-i linguşească. Cine însă vesteşte evanghelia, mărturiseşte adevărul şi caută să placă lui Dumnezeu. Când aude pe cineva felicitându-l, se întristează, căci aceasta înseamnă că acel om n-a luat nimic pentru sine, nu s-a văzut păcătos şi nu s-a îndreptat spre Domnul Isus. Atâţia alţii ne întorc spatele, pentru că nu vor să audă că sunt păcătoşi. Ce să le facem? Să nu mai spunem adevărul? Noi vorbim înaintea lui Dumnezeu. Vrea să ia cineva seama la cele vestite de noi, va fi binecuvântat. Nu vrea, va pierde binecuvântarea şi-şi va mări răspunderea. Noi nu căutăm să ne aplaude oamenii, ci să plăcem lui Dumnezeu care ne cercetează inimile. El stie ce este acolo, căci totul este gol şi descoperit în faţa ochilor Aceluia cu care avem a face. Si El stie si ne îndeamnă să facem acest lucru: dacă-l facem din dragoste, din datorie sau din alt motiv. Apostolul Pavel se cerceta pe sine ca să vadă cu ce motiv făcea lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. De aceea se întreba: Caut eu să plac oamenilor sau lui Dumnezeu?

„În adevăr, cum bine ştiţi, niciodată n-am întrebuinţat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei de bani: martor este Dumnezeu. N-am căutat slavă de la oameni: nici de la voi, nici de la alţii, deşi, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste." Cu asta vrea să spună că nu şi-a făcut adepţi. în ziua de astăzi se întâmplă la fel, căci vinii numesc pe credincioşi după numele unui om: „adepţii cutăruia". Dar ei nu ştiu ce spun. Dacă nu este cineva adeptul Domnului Isus, n-a făcut nimic. Poţi să mergi la cele mai curate adunări şi să asculţi pe cei mai aleşi slujitori ai lui Dumnezeu, dacă n-ai trecut de partea Domnului Hristos, de nici un folos nu-ţi este.

„N-am căutat slavă de la oameni", căci am căutat să plăcem lui Dumnezeu. A căuta laudă de la oameni este un imbold necurat, departe de apostolii Domnului. „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii." Cu aceasta, aduce aminte Tesalonicenilor de purtarea lor în timpul celor trei săptămâni când s-a întemeiat adunarea din Tesalonic. Ne-am purtat blânzi, n-am pretins nici o laudă de la voi, nici să ne ridicaţi în slăvi; dimpotrivă, ne-am coborât la voi, ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii.

Cuvântul „doică" se găseşte numai odată în Noul Testament, aici. De ce a zis aşa apostolul? Că s-a purtat blând, o ştim şi o înţelegem. Dar ca o doică? Unii au spus că Pavel era Evreu şi totuşi a predicat la Neamuri, deci a hrănit pe Tesaloniceni, a fost o doică pentru ei, care erau de origine păgână. Alţii însă ţin seama de faptul că Pavel nu făcea nici o deosebire între Evrei si celelalte naţiuni. In adevăr, în evanghelie nu mai este deosebire între ei. Pavel spune: „ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii". Pe când mă gândeam la acest cuvânt, mi-a venit în minte o idee: Se poate ca o mamă să nu-şi poată alăpta copilul; copilul trebuie însă alăptat şi atunci este nevoie de o doică. Normal este ca mama să-si alăpteze copilul. Dar sunt şi excepţii. Copilul vine pe lume foarte slab. Puiul de om este mai slab decât puiul de prepeliţă. Acela, cum a ieşit din găoace, poate să meargă; copilul nu. Viţelul stă pe picioare, copilul nu; mânzul merge, copilul nu. Copilul are neapărată nevoie de cineva care să-1 hrănească, fie că este mama, fie doica. Apostolul Pavel hrănea pe aceia cărora le vestea evanghelia. Toată fiinţa lui era plină de evanghelie, plină de Duhul lui Hristos şi hrănea pe alţii cu ceea ce i se dăduse.

Domnul Isus ne face să ne gândim la cloşcă, atunci când a spus: „Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum îşi strânge găina puii sub aripi!" Domnul are pe ai Săi sub aripile Lui ocrotitoare. în Psalmul 91 se spune acelaşi lucru: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic"... Puii de găină află sub aripi nu numai ocrotire, ci şi căldură. Cineva a studiat aripile cloştii şi a aflat că ele alcătuiesc un bun adăpost pentru nişte fiinţe aşa de firave, cum sunt puii. Copilul trebuie îngrijit şi hrănit. Pavel dădea din fiinţa lui, din timpul lui, tot ce avea de la Dumnezeu celor pe care-i iubea cu o dragoste sorbită din legătura lui cu Domnul Isus.

1 Tesaloniceni 2.8-20

Pavel şi prietenii săi n-au vrut să fie o povară nimănui. Ei puteau să pretindă măcar întreţinerea lor, dar nu s-au folosit de acest drept. Ei au fost între Tesaloniceni ca nişte mame care dau copiilor lor ce au, uitându-se pe ele însele.

În credincioşii din Tesalonic — cei mai mulţi probabil sclavi şi muncitori în port — Pavel vedea ceva din chipul lui Hristos şi-i iubea din inimă. Plin de iubire către ei, el era gata să le dea nu numai evanghelia, ci chiar viaţa. Apostolul se gândea desigur nu la moartea de martir pe care ar fi fost gata s-o sufere, cât la lucrarea din mijlocul lor, în care îşi consuma puterea şi viaţa. Dacă adunările vor fi avut loc ziua, el lucra noaptea la meseria lui de făcător de corturi. In Cilicia erau multe capre.

Acolo va fi învătat Pavel să facă învelitori de corturi din păr de capră. La Evrei, meseria era în cinste. Orice învătat trebuia să stie si o meserie. La Greci, meseria era ceva înjositor, lucru pentru sclavi. Dar nu meseria era lucrul de căpetenie pentru Pavel, ci lucrarea de vestire a evangheliei.

Încă un lucru este de observat aici: apostolul n-a făcut o lege din aceasta, ca un vestitor al evangheliei să-şi câştige existenţa prin lucru manual sau intelectual. El s-a purtat aşa în Tesalonic din cauză că adunarea era săracă si ca să ia adversarilor săi orice pricină de a-1 vorbi de rău, ca şi când ar umbla după câştig. Unde situaţia era alta, de exemplu în Filipi, acolo a primit ce i-a dat adunarea pentru întreţinerea lui. Pentru aceasta avea la temelie rânduiala Domnului, care aşa a rânduit, ca cei ce predică evanghelia să trăiască din evanghelie (1 Corinteni 9.14). Este însă mult mai bine ca cel ce predică evanghelia să nu depindă în ce priveşte întreţinerea sa, de adunare sau de adunări, ci să-si câştige singur existenţa, prin tipărituri sau în alt fel.

Lucruri şi mai mari aduce apostolul împotriva bănuielilor aruncate asupra lui de vrăjmaşii săi. „Voi sunteţi martori şi Dumnezeu de asemenea că am avut o purtare sfântă şi fără vină faţă de voi care credeţi" (versetul 10). Pentru aceasta sunt martori Tesalonicenii înşişi, ba chiar şi Dumnezeu. N-are preţ mărturia bună a oamenilor, când mărturia lui Dumnezeu este altfel; este însă de ajuns mărturia bună a lui Dumnezeu, chiar când mărturia oamenilor nu este asa. Lui Pavel nu-i era indiferent mărturia bună a Tesalonicenilor credincioşi. Ca si la Domnul Hristos, la el era potrivire între vorbă şi faptă, între învăţătură şi viaţă.

Apostolul vorbeşte apoi din nou (versetul 11 şi 12) de grija lui pentru suflete. Cu o gingăşie de mamă şi cu o seriozitate de tată, aşa a îngrijit el de orice suflet din adunare, oricât de neînsemnat ar fi fost acela. A sfătuit pe cei uşuratici, slabi şi molatici, a mângâiat pe cei fricoşi, a încurajat pe cei deznădăjduiţi şi pe toţi i-a încredinţat că trebuie să arate credinţă în viaţă şi să se poarte într-un chip vrednic de Dumnezeu, care i-a primit ca nişte copii ai Săi şi i-a chemat la împărăţia şi slava Sa. Credinţa nu se desparte de viaţă, cum nu se despart rădăcinile de fruct. Dacă facem parte din cei pe care Dumnezeu i-a primit în adunarea Sa şi dacă El a făcut din noi nişte copii ai Săi şi ne-a chemat să moştenim împărăţia Sa veşnică, atunci trebuie să ne purtăm aşa fel încât să nu-L facem de ruşine, ci să-L preamărim prin toată purtarea noastră faţă de oamenii în mijlocul cărora trăim.

Apostolul reia în versetul 13 mulţumirea de la începutul epistolei (1.6). Pentru el este mereu o pricină de mulţumire că Tesalonicenii au primit Cuvântul care le-a fost predicat. Oricând se gândea la aceasta, ei îi apăreau ca o minune. în adevăr, în Tesalonic veniseră trei Evrei. Ei erau oameni săraci, grecească lor lăsa de dorit, iar darul lor de vorbire era mic. Din a doua epistolă către Corinteni (10.10) ştim că vrăjmaşii apostolului Pavel ziceau despre el că vorbirea lui era fără nici o putere. Aceşti Evrei nu aduceau la Tesalonic învătături înalte de-ale filozofiei omeneşti, ci vestea simplă despre un Isus răstignit, care este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii, că El a murit pe cruce pentru păcatele oamenilor si a înviat, că va veni iarăşi în slavă ca să judece viii şi morţii. La El să vină Tesalonicenii ca să fie mântuiţi; dacă nu, sunt şi rămân pierduţi. Pe lângă aceasta, ei susţineau că sunt trimişi ai lui Dumnezeu, iar cuvântul lor nu este cuvânt al oamenilor, ci al lui Dumnezeu.

Trebuie să recunoaştem că această pretenţie este foarte mare. De câte ori ea a fost respinsă! în Atena, unii au zis: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?" (Faptele Apostolilor 17.12). Nici în Tesalonic n-a mers fără împotrivire. Totuşi mulţi au primit Cuvântul care le-a fost vestit prin gura lor. Acest lucru era în faţa apostolului o minune a harului lui Dumnezeu; iar aceasta îl făcea să fie recunoscător.

Da, şi astăzi este o minune a harului când oamenii primesc cuvântul apostolilor cu încrederea că este Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu este silit să creadă. Totuşi milioane de suflete au neclintit adevărul că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Si noi facem parte din numărul lor şi am putea să murim pentru acest adevăr. Aceasta este o minune a Duhului Sfânt, altfel nu ne-o putem explica. El a doborât împotrivirile minţii noastre mândre şi ale inimii noastre încrezute şi ne-a făcut să primim Cuvântul drept Cuvântul lui Dumnezeu, ne-a făcut să ne plecăm sub judecata Lui şi să credem vestea plină de har pe care ne-a adus-o El. De ce Duhul Sfânt n-a făcut acest lucru şi cu alţii, de ce pe noi ne-a făcut

să credem şi pe alţii nu, aceasta este o taină. Putem să spunem că dacă cineva nu primeşte acest cuvânt, se încarcă de o mare vină, lucru pe care-l va recunoaşte odată. Dacă noi am primit Cuvântul, nu este meritul nostru, ci al harului şi al îndurării lui Dumnezeu, har pentru care-L vom preamări în veci.

Primind Cuvântul, putem să facem experienţa că în adevăr el este Cuvântul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, cum zice Pavel în alt loc: „care lucrează în voi care credeţi". Apostolul zice în aceasta că Dumnezeu lucrează în noi prin Cuvânt sau Cuvântul lucrează în noi, ceea ce este totuna. Cuvântul primit prin credinţă lucrează în inimile şi în vieţile noastre. El face lucruri pe care nici un om nu le poate lucra. El răneşte şi tot el vindecă, el judecă şi tot el scapă, el condamnă şi tot el eliberează. El zdrobeşte pacea cea neadevărată a nepăsării noastre, ca să ne dea o pace nouă întemeiată pe Isus Hristos şi sângele Lui. El ne schimbă inima si face toate noi în viata noastră.

Tesalonicenii trăiseră o deosebită lucrare a acestui Cuvânt în faptul că le-a dat putere să rabde prigonirile pentru Hristos şi încă în aşa fel încât, chiar în mijlocul lor, au fost plini de bucuria care vine de la Duhul Sfânt (capitolul 1.6).

În suferirea cu răbdare, cu statornicie si cu bucurie a persecuţiilor, Tesalonicenii se asemănau cu bisericile din Iudeea, care avuseseră de îndurat grele împotriviri din partea Iudeilor. Pe cât se pare, tot Iudeii asmuţiseră la prigoană şi pe cei din Tesalonic.

Vorbind despre Iudei, apostolul spune ceva trist despre ei. Cuvintele lui sunt aşa de tăioase că parcă n-ar avea dragoste de poporul său. Avea însă şi alte cuvinte care arătau o mare iubire pentru ei. N-avem decât să citim Romani 9.1-5 ca să vedem dragostea lui. Aici însă avem a face cu cuvinte de învinuire. Pavel nu se temea să spună (versetul 15) că Iudeii au săvârşit cea mai mare crimă din toată istoria omenirii, omorând pe Domnul Isus, pentru că nu au văzut decât starea Lui smerită, desi era Domnul slavei, cum au spus prorocii trimişi de Dumnezeu la ei. Iudeii şi-au ridicat mâna şi asupra lui Pavel şi a tovarăşilor săi de lucru, oriunde mergeau ei, crezând că în felul acesta aduc slujbă lui Dumnezeu, câştigă bunăvoinţa lui Dumnezeu, când de fapt ei nu plac lui Dumnezeu şi nu numai că n-au de partea lor bunăvoinţa lui Dumnezeu, dar au chiar mânia lui Dumnezeu asupra lor. Mai departe zice că sunt vrăjmaşi tuturor oamenilor. Acelaşi lucru l-au spus şi unii scriitori romani, de exemplu Tacitus, care scria că Evreii nutresc ură împotriva tuturor oamenilor. Apostolul se explică însă şi spune ce înţelege prin aceste cuvinte şi anume că ei opresc pe robii lui Hristos să predice evanghelia la păgâni ca să fie mântuiţi, împiedică deci răspândirea evangheliei oriunde pot. Aceasta este în ochii lui Pavel vrăjmăşia lor. Lucrul acesta este aşa de grav, încât prin aceasta ei pun vârf păcatelor lor. „Dar la urmă i-a ajuns mânia lui Dumnezeu", pentru că în anul 48 a fost în Ierusalim o răscoală în care au fost omorâţi vreo 30000 de Evrei. (Alţii iau aceste cuvinte ca prorocie a dărâmării Ierusalimului în anul 70 după Hristos.) Ei se află şi astăzi sub mânia lui Dumnezeu şi luptă, când pot, contra evangheliei.

Apostolul continuă: „Noi, fraţilor, după ce am fost despărţiţi câtăva vreme de voi cu faţa, dar nu cu inima, am avut cu atât mai mult dorinţa să vă vedem." Când zice „cu atât mai mult" se gândeşte la suferinţele Tesalonicenilor, despre care aflase. Cât ar fi dorit să fie între ei ca să-i mângâie şi să-i întărească! Negreşit, în duh a fost cu ei, s-a rugat pentru ei mereu; dar ar fi vrut să fie între ei. Dar ca să le vadă faţa, ca să le spună vreun cuvânt şi să-i îmbărbăteze, de două ori sau de trei ori era să ia drumul spre ei, dar l-a împiedicat Satan.

Iată un cuvânt care ne dă de gândit. Trebuie să ţinem socoteala de existenta Satanei mai mult decât o facem de obicei. Pavel aşa a făcut. El a pus pe seama Satanei faptul că n-a putut să meargă la Tesalonic. Satan mereu i-a pus piedici. Cum a făcut el aceasta, Pavel nu o spune. Poate că a răsculat împotriva lui pe Iudeii din Corint, poate că i-a revenit boala pe care el o numea o pălmuire a Satanei. Si astăzi, tot Satan este în dos când lucrurile merg rău în adunare. Pe cât poate, el împiedică Cuvântul lui Dumnezeu să se răspândească în lume. Puterea lui este destul de mare. Pavel îl numeşte „dumnezeul lumii acesteia". El este însă un câine în lanţ şi nu se poate întinde decât atât cât îi permite lanţul. De asemenea trebuie să ştim că Domnul întoarce toate spre bine. Poate că a fost bine că Pavel n-a mers la Tesalonic.

Încă ceva; pentru noi înşine, pentru viaţa noastră personală, să ne aşteptăm să avem de-a face cu puterea lui Satan, care are mereu metode noi ca să ne facă să cădem. Este nevoie ca în fiecare dimineaţă să ne aşezăm sub ocrotirea Mântuitorului, ca să ne ferească de cădere. De ce voia Pavel să vină la Tesalonic? Ii stătea pe inimă lucrul Domnului de acolo si binele adunării (versetele 19 şi 20): „Căci cine este nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteţi voi înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteti slava si bucuria noastră." Cunoaştem pilda cu minele. Robul credincios zice: „Doamne, mina ta a mai adus zece mine" şi le aduce cu bucurie la domnul său. Asa trebuie să păşească Pavel înaintea Domnului Isus, odată, în ziua aceea mare. El n-ar vrea să păşească singur acolo, ca şi când n-ar fi lucrat nimic, ci să aducă oameni, adunări, chiar şi pe cea din Tesalonic, şi să poată zice: Doamne Isuse, pe aceştia i-am câştigat pentru Tine... Aceasta va fi slava .apostolului, bucuria şi cununa lui de slavă; şi n-ar vrea să piardă această cunună. Aceasta trebuie să fie la orice credincios. Chiar dacă i s-a dat numai un talant, răspunde de el. Cine-ţi va strânge mâna şi-ţi va zice în ziua slavei: Tu m-ai ajutat să vin la Mântuitorul şi să aflu calea către cer? Acesta poate să fie cineva către care ai spus doar câteva cuvinte, dar te-ai rugat pentru el; el era poate departe de tine, dar n-ai încetat să te rogi pentru el. Domnul să ne ajute să câştigăm suflete pentru El şi astfel să purtăm şi noi o cunună când vom păşi înaintea Lui! Este drept că nu ne place să auzim de batjocură, de suferinţă şi de prigoană. Totuşi bucuria Domnului este tăria noastră; iar când ne bucurăm de Domnul Isus şi de legătura noastră cu El, suferinţele din vremea de acum nu ni se mai par mari. Ele nu fac să fie puse alături cu slava viitoare. Aici vom suferi puţin, dar acolo vom căpăta mult, dacă în adevăr vom preamări pe Domnul şi prin suferinţă.

Prin suferinţă, prin prigoană, Diavolul vrea să dărâme sufletele. Dumnezeu îngăduie să fim prigoniţi, pentru că aceasta contribuie la creşterea noastră. Dumnezeu vrea să ne facă să creştem în toate privinţele, în răbdare, în bunătate, în îngăduinţă, în iubire faţă de toţi oamenii. Ne rugăm pentru ei şi căutăm să facem bine celor ce ne urăsc. Din partea lui Dumnezeu, prigoana şi suferinţa fac pe om să se lămurească. Dacă el este credincios, dacă are credinţă adevărată, aceea rămâne; dacă însă n-are credinţă adevărată, se lasă si nu se mai amăgeşte. Domnul Isus vorbeşte de sămânţa care a căzut pe loc stâncos. Ea înfăţişează pe cei ce cred până la o vreme, dar cum vine un necaz sau o prigoană din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el. Credinţa este un lucru prea scump. Dacă ea nu este lucrată în noi de Dumnezeu, ci este numai o închipuire a minţii noastre, atunci să se ducă. Unii fraţi au fost însoţiţi cândva la drum de alţii care se pretindeau că sunt credincioşi. Când au căzut însă pe mâna jandarmilor, au întors spatele şi nu le-a mai trebuit să audă de credinţă. Dacă deci n-are cineva credinţa care trebuie, nu va putea să sufere pentru Domnul Isus. Pe de altă parte, cum vom cunoaşte firea omenească, cât este de rea, şi că Diavolul este stăpânitorul acestei lumi? Suntem mereu în primejdia de a ne amăgi, dacă nu suntem plini de Cuvântul lui Dumnezeu. Unii ne fac impresia de oameni cumsecade, dar de îndată ce sunt puşi în faţa evangheliei, îşi dau arama pe faţă.

Vorbeam odată cu o femeie care se întorsese de curând la Dumnezeu si am întrebat-o: Dar soţul dumitale ce zice? — A, soţul meu este un om foarte bun, mi-a răspuns ea. Eu am adăugat: Şi nu zice nimic să dumneata esti acum credincioasă? — Ce să zică? Ce poate să zică? Ce lucru rău este că eu slujesc acum lui Dumnezeu? a spus ea. în gândul meu îmi ziceam: Bine, bine, vom mai vedea! Mai târziu, am întrebat-o din

nou: Dar soţul dumitale ce mai zice acum? — Vai, nu-l mai cunosc, s-a făcut aşa de rău, de batjocoritor, aşa de nervos!... Eu am zâmbit şi mi-am zis în gând: Te-ai schimbat dumneata; el tot acela a fost şi înainte, numai că atunci când a venit în legătură cu lumina evangheliei, a luat altă poziţie, contra acestei lumini.

Nu putem să cunoaştem pe om cât este de mândru, de încrezut şi de îndărătnic, decât când este pus în faţa luminii lui Dumnezeu. În felul acesta ne cunoaştem mai bine si stim cum ne amăgeam, socotindu-ne drept oameni buni.

Unii credincioşi trec prin încercări, alţii nu. De ce? Multe lucruri nu le înţelegem acum, dar le vom înţelege odată. Şi când le vom înţelege, vom spune: Doamne, Tu îţi arătai bunătatea chiar în lucrurile care erau pentru mine necazuri şi strâmtorări, dar eu n-am priceput... Şi vom slăvi pe Dumnezeu că ne-a dat harul să rămânem statornici lângă Domnul Isus. Apostolul Pavel, deşi le spunea de la început sufletelor că vor suferi, nu uita însă să adauge că Dumnezeu nu va îngădui să vină peste noi mai mult decât putem suporta. El veghează ca necazul să nu fie mai mare decât puterea de a-l răbda, pentru ca si prin aceasta să iasă o tot mai strânsă legătură cu El.

1 Tesaloniceni 3.1-5

La sfârşitul capitolului 2, apostolul Pavel spusese despre Tesaloniceni că ei sunt nădejdea lui, mângâierea lui şi cununa lui. Dorea să fie la ei şi aştepta clipa când toţi cei credincioşi vor fi nedespărţiţi la Cel ce ne-a mântuit. Era însă îngrijorat pentru că venise prigoana peste cei din Tesalonic şi se temea ca nu cumva, fiind de curând credincioşi, să fi dat înapoi în credinţă. Va spune cineva: N-avea decât să se roage pentru ei. Desigur, asta o şi făcea. Dar voia să afle cum au trecut prin prigoană, care totuşi nu se terminase. Si a avut bucuria să afle vesti bune de la Tesaloniceni.

Când scria această epistolă, Pavel era în Corint. Spune însă că atunci când a fost în Atena, n-a mai putut să rabde. Probabil că Sila era întrebuinţat în altă parte, doar Timotei era cu Pavel. Atunci 1-a trimis pe Timotei să vadă ce fac Tesalonicenii. Timotei va fi stat mai în rezervă când a fost în Tesalonic; aşa s-a făcut că a putut să se strecoare neobservat, să-i îmbărbăteze, să-i sfătuiască şi să-i aducă apoi veşti lui Pavel. Aşa merge în lucrarea lui Dumnezeu: aceia cărora lumea le face un nume mai mare, nu sunt aşa de liberi, pentru că mulţi ochi sunt îndreptaţi spre ei; sunt însă alţii mai mici, care pot să se strecoare uşor şi să facă lucrarea pe care le-o dă Dumnezeu s-o facă pentru suflete. Pavel spune: „N-am putut să mai rabd". Ajunsese ca o oală acoperită care fierbe aşa tare că aburii din ea ridică capacul. Aşa fierbea Pavel înăuntrul său.

Nu i-a fost uşor lui Pavel să se găsească într-un oraş mare ca Atena, fără să cunoască pe nimeni, necum pe vreun credincios. Credincioşii ştiu că atunci când merg în vreun sat sau oraş unde nu este nici un credincios, le vine greu. Ar dori măcar un singur suflet cu care să poată lega o vorbă despre Domnul Isus. Chiar dacă ar fi acolo aer curat, chiar dacă sănătatea lor ar spori, totuşi dacă nu găsesc acolo un frate sau o soră, nu se simt bine. Le arde inima de dor după adunarea din care au plecat şi în care sufletele le sunt înviorate.

„De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsaţi singuri în Atena şi v-am trimis pe Timotei." Vorbind despre Timotei, spune apoi despre el trei lucruri care erau o bună recomandare pentru el: „fratele nostru şi slujitorul lui Dumnezeu şi împreună lucrător cu noi."

În vremea de la început, credincioşii cântăreau bine orice vorbă care le ieşea din gură. Ei nu ziceau „frate" oricărui om. Cuvântul „frate" este un nume scump, iar ei nu numeau pe cineva „frate" până nu-l cunoşteau ca frate. Astăzi acest nume s-a cam tocit, ca tot ce ajunge o modă. Timotei era în adevăr un „frate". Este bine să nu întrebuinţăm cuvinte împrumutate de la alţii, ca nu cumva să ajungem să ne jucăm de-a cuvintele. Cuvinte preţioase pot să-şi piardă valoarea dacă sunt aruncate la voia întâmplării oricui şi oricând.

Aţi auzit vreodată de la noi, când ne adresăm la toţi, cuvântul,fraţilor"? Niciodată. De ce? Pentru că nu vrem să încurcăm pe oameni, dându-le un titlu pe care ei nu-l au. Pe cei ce au trecut de partea Domnului Isus, îi cunoaştem şi avem cu ei legătură frăţească, pe aceia îi numim „fraţi". O bună recomandare pentru cineva este aceasta: este un „frate". Ducându-mă pe la cineva, am întrebat pe o doamnă inteligentă care a venit de multe ori la adunare: Vreu să ştiu dacă sunteţi sora noastră în Domnul Isus. — Da, sunt, a răspuns ea. — Mulţumesc, destul, i-am zis eu.

Alt titlu pe care-l dă aici Pavel lui Timotei este: slujitorul lui Dumnezeu". Slujeşte lui Dumnezeu omul care ascultă de Dumnezeu şi lucrează pentru Dumnezeu, omul care de bunăvoia lui a trecut de partea Domnului Hristos, ca să-I slujească toată viaţa.

„El este împreună lucrător cu noi în evanghelia lui Hristos", deci este un colaborator al nostru. Ori eu, ori el, totuna este. El, care m-a însoţit atâta timp, ştie felul meu de a lucra. Aşa că, ori că m-aţi asculta pe mine, ori pe el, totuna este. Eu am încredere în el şi vi-l recomand cu bucurie. Cred că şi Tesalonicenii se convinseseră despre Timotei, dar Pavel iubea mult sufletele care se predaseră în totul Domnului Isus. însărcinarea dată lui Timotei era „să vă întărească si să vă îmbărbăteze în credinţa voastră". Dacă aţi luat seama când am citit, veţi fi numărat poate de 12 sau de 13 ori într-un capitol scurt cuvântul „credinţă". Iată un lucru care ar trebui să ne dea de gândit.

Pe vremuri, la Constantinopol a fost un împărat numit Iulian Apostatul. Acesta ar fi făcut şcoala creştină împreună cu Vasile cel Mare şi cu Grigore de Nazians. A venit deci în legătură cu evanghelia. Istoria spune însă că în familia lui au fost câteva crime. Când venea un împărat, omora pe toţi din neamul lui care ar fi putut să-i fie un rival. Aşa se face că la un timp omul acesta a dat cu piciorul la tot ce primise de la creştini. De aceea i s-a zis „Apostatul", căzut de la credinţă. Dar el n-a fost niciodată creştin, asa că n-a avut de unde să cadă.

Când a ajuns împărat, a vrut să restabilească păgânismul. Era foarte inteligent, dar şi-a pus inteligenţa în slujba răului. El n-a persecutat pe creştini în mod violent, ci în alt fel. Pe copiii creştinilor îi dădea afară din scoli, căci zicea: Ce vă trebuie vouă şcoala? Pentru voi, cei săraci cu duhul, cei proşti sunt fericiţi... A dat afară pe creştini din servicii. A scris împotriva creştinilor, ca să-i lovească aşa cum a putut mai bine. Tot ce a adunat de la vrăjmaşii creştinismului, a folosit într-un mod inteligent şi viclean. El zicea: Toată inteligenţa voastră, toată înţelepciunea voastră este să credeţi. Deci sunteţi nişte bigoţi, nişte proşti... Cu toate că el a spus în batjocură că toată înţelepciunea creştinilor era să creadă, a spus o vorbă adevărată, fără să-şi dea seama.

Tot aşa a făcut şi un altul, despre care vorbeşte evanghelia. Acela este Caiafa, care era mare preot când a fost condamnat Domnul Hristos. Fără să-si dea seama, el a prorocit: „Voi nu ştiţi nimic; nici nu vă gândiţi că este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor şi să nu moară tot neamul" (Ioan 11.49-50). Bună vorbă, adevărată vorbă a spus acest om, cu toate că el se gândea la altceva. Aşa şi cu vorba lui

Iulian Apostatul, că toată înţelepciunea creştinilor este în credinţă si nu stiu altceva decât credinţa.

Da, ceva mai de preţ decât credinţa în Domnul Hristos, noi nu cunoaştem. Această credinţă în Domnul Isus o semănase Pavel si o lucrase Dumnezeu în Tesaloniceni. Acum, Pavel trimite pe Timotei ca să-i întărească în credinţă. Aceasta o făcea, aducându-le aminte de cuvintele vestite lor de apostolul Pavel şi îndemnându-i să folosească puterea pe care au primit-o din momentul în care au crezut în Domnul Isus. Aveţi putere, pentru că aveţi pe Domnul Isus şi în El aveţi totul deplin. Nici un credincios n-are dreptul să se plângă şi să spună că de cutare lucru nu poate să se lase, că acel lucru nu poate să-l facă. De toate m-oi lăsa, dar de tutun ba, zice cineva. Apostolul Pavel însă spune: „Pot totul prin Hristos care mă întăreşte". Da, El ne scapă de orice lanţ de păcat. Dacă îl avem pe El, avem puterea trebuitoare ca să-l facem voia. Aşa va fi întărit Timotei pe Tesaloniceni: Afundaţi-vă rădăcinile în El, strângeţi legătura cu El şi folosiţi puterea care vine de la El, prin credinţă. Aceasta este biruinţa voastră.

În acelaşi timp, Timotei avea însărcinarea să încurajeze inimile Tesalonicenilor. într-adevăr, câteodată poate să vină peste cineva un duh de frică. „Pentru ce te mâhneşti, suflete, si esti neliniştit înăuntrul meu?" se întreabă psalmistul (Psalmul 42) şi tot el răspunde: „Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi îl voi lăuda". Tesalonicenii aveau să primească de la un slujitor al lui Dumnezeu, cum era Timotei, cuvinte de îmbărbătare: Nu vă lăsaţi înspăimântaţi de potrivnici, ţineţi sus steagul evangheliei, rămâneţi credincioşi Domnului Isus! Chiar dacă vă vor omorî, o cunună frumoasă vă aşteaptă... Şi este un spectacol foarte trist când un credincios se clatină în faţa prigoanei. Istoria Bisericii cunoaşte si cazuri de acestea.

Ca să facă sufletele să se clatine de la credinţa în Domnul Isus, vrăjmaşul se foloseşte ori de ameninţare, ori de ademeniri. Lumea caută să atragă sufletele de pe cale, ca femeia stricată care îşi aruncă ochii într-o parte şi într-alta până găseşte pe cineva care s-o urmeze, ca boul la măcelărie, cum spune în cartea Proverbelor. Ademenirile lumii sunt destule. Şi dacă vrăjmaşul nu izbuteşte cu ademenirea, vine cu ameninţarea: Ai să vezi cât ai să suferi!

Tesalonicenii nu trebuiau să se clatine în mijlocul împrejurărilor în care se găseau. Apostolul le-a spus de la început că au să sufere, şi iată că se împlinea ce le spusese.

Înaintea noastră, pe calea suferinţei, a mers Domnul Isus, despre care prorocul Isaia scrie în capitolul 50: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau şi obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns faţa de ocări şi de scuipări." Domnul nostru a fost ca un corp străin în lumea aceasta: „Ia-L, ia-L, răstigneşte-L!" Toţi cei care l-au urmat, au avut să sufere, căci la aceasta suntem rânduiţi.

Un slujitor ales al lui Dumnezeu, ca Pavel, căuta să-i pună din timp în cunoştinţă, ca să nu fie surprinşi. Iar dacă cineva nu este prigonit şi nu întâmpină nici o împotrivire şi necaz, face să se întrebe atunci dacă este în adevăr credincios. Nu se poate fără suferinţă. „Dacă voieşte cineva să Mă urmeze, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze", deci să fie gata să sufere pentru Mine. De la început, Dumnezeu a spus că va pune vrăjmăşie între şarpe şi femeie, între sămânţa lui şi sămânţa ei (Geneza 3.15). Necredincioşii care luptă împotriva credincioşilor nu-şi dau seama că la spatele lor este vrăjmaşul sufletelor. Lucrul acesta trebuie să-l cunoască bine toti credincioşii.

1 Tesaloniceni 3.6-13

Tesalonicenii trecuseră biruitori prin prigoana care continua. Veştile primite prin Timotei erau bune. Timotei i-a spus că Tesalonicenii nu numai că nu s-au clătinat, dar chiar stau în credinţă, ceea ce a fost pentru Pavel o pricină de mare bucurie. În prigoană, şi Dumnezeu îşi face lucrarea, şi Diavolul îsi face lucrarea. Diavolul urmăreşte să doboare sufletele de la credinţă. Dumnezeu vrea ca ai Săi să înveţe unele lucruri pe care altfel nu le pot învăţa, să se întărească în credinţă, sau — cum s-ar zice — să se călească. Vrăjmaşul n-a avut câştig. Nici unul dintre Tesaloniceni n-a dat înapoi, căci nu numai atât, dar sufletele au sporit în ce priveşte legătura cu Domnul Isus, au sporit şi în dragoste şi şi-au strâns tot mai mult rândurile. Diavolul a căutat să stingă focul credinţei şi al dragostei care ardea cu putere în mijlocul lor, dar în loc să-l stingă, acela mai mult s-a aprins.

Noi nu pricepem totdeauna căile lui Dumnezeu.

Dacă însă suntem mai predaţi Domnului, ne vom pleca capul în faţa voii Lui: Dacă aşa vrei Tu, Doamne, fie si asa! Noi stim că ne iubeşti si ai gânduri bune cu noi. Acum nu pricepem, dar aşteptăm cu răbdare să vedem lucrarea Ta. „Ferice de aceia în a căror inimă locuieşte încrederea" (Psalmul 84.5). Prigoana a făcut ca rândurile Tesalonicenilor să se strângă tot mai mult, iar dragostea frăţească şi credinţa lor în Domnul Isus să se mărească tot mai mult. Cam acelaşi lucru se întâmplă adeseori şi în familie. Când vine un necaz peste ea, moartea cuiva, o pagubă mare, dacă soţii nu se iubesc între ei, încep să se învinuiască: Numai tu eşti de vină, îşi zic unul altuia, ţi-am spus să ducem băiatul la doctorul cutare si n-ai vrut, nu m-ai ascultat... In casele credincioşilor însă astfel de învinuiri amare încetează. Dacă asa a vrut Dumnezeu... îsi zic ei si-si pleacă capetele.

Un credincios era departe de ţara lui şi a primit acolo vestea că singura lui fată a murit. Atunci, acel credincios a spus o vorbă mare: Noi iubim voia Domnului. Dacă asa a vrut El... Necazul si suferinţa în casa celor credincioşi poate să-i strângă în dragostea unuia faţă de altul. Ei se unesc în rugăciune, se smeresc înaintea lui Dumnezeu şi sunt binecuvântaţi.

Prigoana din Tesalonic a fost în mâna Domnului petrol turnat pe foc, căci focul dragostei s-a mărit tot mai mult. Aşa este Dumnezeu: El singur poate să scoată şi dintr-un rău, un bine. De s-ar înfige acest gând în sufletele noastre, ca să stăm în picioare înaintea Domnului şi când se întâmplă ceva la care nu ne-am aşteptat, ceva trist, ceva dureros. Să stăm liniştiţi ca să vedem felul cum va lucra Dumnezeu şi să fim încredinţaţi că Dumnezeu n-are cu noi decât gânduri bune şi de pace.

Apostolul a mai primit prin Timotei şi vestea că Tesalonicenii păstrează despre apostolul Pavel o plăcută aducere aminte. Negreşit, după plecarea lui Pavel din Tesalonic, s-au dus în adunare şi defăimători. Astfel de oameni umblau mai peste tot pe urmele lui Pavel şi-l vorbeau de rău. La Corinteni, se vede clar lucrul acesta. Dar aceia nu şi-au ajuns scopul. Este drept că defăimarea alunecă până în fundul măruntaielor, dar ea n-a găsit la Tesalonic oameni slabi. Ei vor fi întrerupt pe defăimători şi le vor fi zis: Lăsaţi, lăsaţi, nu începeţi să ne vorbiţi de rău pe acela prin care Dumnezeu ne-a adus vestea cea bună a mântuirii. înţelegem scopul pe care-l urmăriţi. Dacă aveţi ceva bun de spus, spuneţi-ne; dacă nu, lăsaţi-ne în pace, căci nu vrem să ne tulburaţi. Acela şi-a pus în joc viaţa ca să ne aducă la cunoştinţa evangheliei; iar voi ce vreţi să faceţi acum? Dacă defăimătorii ar întâlni peste tot suflete de acestea, li s-ar închide gura. Sunt însă şi suflete slăbuţe, care dau crezare minciunilor si defăimărilor şi se pomenesc dezlipiţi de cei ce le-au vestit evanghelia (Galateni 4.17). După aceea le strecoară

învăţăturile lor stricate care au ca urmare revenirea la păcatele care fuseseră părăsite.

Starea de suflet a unei adunări se măsoară adeseori după starea de suflet a păstorilor ei sufleteşti. Nimeni nu trebuie să facă din păstorii sufletesti ai adunării nişte idoli, dar nici să-i defăimeze. Apostolul Pavel îndeamnă pe credincioşi să preţuiască pe cei ce le vestesc cuvântul. Dar cei ce umblă cu defăimări îşi vor lua răsplata. Tesalonicenii păstrau despre Pavel o plăcută aducere aminte si doreau să-l vadă între ei. Pavel le răspunde că şi la el este aceeaşi dorinţă de a-i vedea. De aceea se ruga zi şi noapte şi cerea ca atunci când Dumnezeu va găsi cu cale, să-i netezească drumul la ei, să-i vadă şi să se poată bucura împreună. „Zi şi noapte" înseamnează că avea o dorinţă arzătoare. Cât a aşteptat Pavel împlinirea acestei dorinţe, nu ştim, dar mi se pare că a aşteptat un an de zile.

Primind ştirile, Pavel s-a bucurat si le scria:

„Fraţilor, în toate strâmtorările si necazurile noastre — nu spune ce strâmtorări şi necazuri a avut — am fost mângâiaţi cu privire la voi, prin credinţa voastră". Este frumos ca atunci când te afli în strâmtorare si necaz să te bucuri de bucuria altuia; bucuria altuia să-ţi fie de mângâiere. Parcă vrea să spună: Nu mai mă gândesc atât la mine, că mă găsesc în necaz, cât sunt mângâiat că voi staţi tari în credinţă... Aceasta arată un suflet lepădat de sine si iubitor de alţii. „Acum da, trăim, fiindcă voi staţi tari în Domnul" (versetul 8), în credinţa în El. în capitolul acesta se vorbeşte mult despre credinţă. Dar oamenii nu ştiu ce este credinţa. După ei, ar fi să ai unele păreri. Se cere din partea celor ce vestesc Cuvântul multă, multă bătaie de cap, ca să lămurească pe oameni ce este credinţa. Ea nu constă în păreri. Ea înseamnă legătura cu Dumnezeu. Poţi să ai oricâte păreri despre Domnul Isus, dacă însă nu L-ai primit ca Stăpân şi Mântuitor, ca să asculţi de El şi să-L urmezi, atunci nu crezi în El. Legătura cu El o face credinţa. A sta în credinţă este totuna cu a sta tare în Domnul. Credinţa pune pe Domnul Isus pe scaunul de domnie al inimii, ca să ia în mână frânelele inimii si ale vieţii, si asa să te conducă la El. Doamne, îţi place Ţie pasul pe care vreau să-l fac, vorba ce vreau s-o spun, gândul care mă stăpâneşte? Credinţa ţine seama de El în toate; dacă nu, ea este o închipuire; şi cu închipuiri n-ajungi în cer, ci în fundul prăpastiei.

Nu de mult, a venit la mine cineva care tot dădea zor că şi el este credincios. La un timp, l-am întrebat: Ia ascultă-mă, cum se capătă iertarea păcatelor? — Să nu le mai faci, mi-a răspuns el. Atunci i-am arătat că nu ştie de jertfa de pe Golgota, de sângele Domnului Hristos care ne curăţeşte de orice păcat, lucru care face parte din lucrurile începătoare ale evangheliei. I-am arătat că pretinsa lui credinţă nu cuprinde decât simple păreri; iar cu păreri şi cu îmbunătăţiri nu merge pe calea credinţei.

Apostolul spune: „Voi staţi tari în credinţă, în Domnul", iar noi suntem mângâiaţi prin acest fapt, că vă bucuraţi de Domnul Isus, trăiti cu El si suferiţi pentru El. Voi staţi pe temelia care a fost pusă şi care este sângele Lui vărsat pe crucea de pe Gol- gota, sânge prin care ne-a câştigat mântuirea, şi vă adânciţi rădăcinile sufletului vostru în harul Lui, întemeindu-vă pe El şi pe Cuvântul nezguduit al lui Dumnezeu. Aceasta este credinţă.

„Cum putem noi oare să mulţumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră înaintea Dumnezeului nostru?" (versetul 9). Niciodată mulţumirea nu este la înălţimea arătării bunătătii si iubirii lui Dumnezeu. Credincioşii s-au învătat să fie recunoscători si să mulţumească Domnului. Ei ar vrea să mulţumească chiar pentru toate, dar de multe ori uită lucrul acesta. Pentru cele bune mai mulţumesc ei, dar ar trebui să mulţumească si pentru cele rele, lucru pe care mai rar îl fac.

„Zi şi noapte îl rugăm nespus să vă putem vedea faţa şi să putem împlini ce mai lipseşte credinţei voastre." Pavel stătuse vreo trei săptămâni în Tesalonic. în acest timp n-a putut să le dea toată învăţătura pe care trebuiau s-o aibă. Ca un părinte plin de iubire faţă de ei, Pavel ar fi vrut să fie în mijlocul lor, şi ca să împlinească ce mai lipsea credinţei lor.

În adevăr, dacă prin credinţă primim pe Domnul Isus si-L avem, atunci credinţa noastră trebuie să meargă crescând, adică să cunoaştem tot mai bine pe Domnul Isus şi să ne bucurăm de o tot mai strânsă legătură cu El. Evanghelia este foarte simplă. Ştiu că nu toţi înţeleg cuvântul meu. Oamenii nu pot să înţeleagă că toată viaţa creştină se rezumă la Domnul Hristos. Ei se gândesc la forme si la alte lucruri. Noi însă le cerem să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu, cel puţin Noul Testament. Aşa vor putea să cunoască pe Domnul Isus, negreşit trăind în legătură cu El. Noi suntem mai favorizaţi decât Tesalonicenii. Ei puteau să aibă pe vremea aceea cel mult Vechiul Testament în greceşte, dacă-l aveau şi pe acela. Pe atunci nu se scrisese Noul Testament. Noi însă avem şi Vechiul şi Noul Testament tradus în limba noastră pe înţelesul tuturor şi putem să ne adâncim în fiecare zi privirile în Cuvântul lui Dumnezeu, ca să cunoaştem astfel tot mai bine pe Domnul Isus.

De aceea, apostolul zice: „însuşi Dumnezeu Tatăl nostru si Domnul nostru Isus să ne netezească drumul la voi!" (versetul 11). Cui s-a rugat Pavel: Tatălui sau Domnului Isus? în Dumnezeire nu ne amestecăm, citim aşa cum este scris. Ne rugăm ori Tatălui ori Domnului Isus. Să avem însă grijă să nu uităm cui ne rugăm, ca nu cumva, uitând că ne-am adresat Tatălui ceresc, să spunem că S-a răstignit pentru noi. Rugăciunea trebuie să fie foarte lămurită şi cu puţine vorbe, încât dacă Domnul Isus ne-ar întâmpina la uşă şi ne-ar cere să-i spunem încă odată ce l-am spus în rugăciune, să fim în stare să facem lucrul acesta. în adunarea de rugăciune unul aduce un gând, altul alt gând şi se face astfel un buchet frumos, când suntem călăuziţi de Duhul Sfânt. (Rugăciunea către Duhul Sfânt nu se vede în Cuvântul lui Dumnezeu.)

„Domnul să vă îmbogăţească şi să vă facă să creşteţi tot mai mult în dragoste unii faţă de alţii şi faţă de toţi, cum facem şi noi înşine pentru voi." Bogăţia pe care trebuie s-o urmărim este bogăţia în dragoste unii faţă de alţii şi faţă de Dumnezeu. Dragostea stă totdeauna în legătură cu credinţa. Credinţa fără dragoste n-are preţ; la fel şi dragostea fără credinţă. Amândouă merg împreună. în ce priveşte dragostea, nu vom face niciodată greşeala să spunem că avem destulă dragoste. Nu. Niciodată n-avem destulă, atât fată de Cel Prea înalt, cât si între noi ca fraţi şi faţă de cei ce ne înconjoară. Totdeauna rămânem datori în ce priveşte iubirea. „Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii" (Romani 13.8). Cine n-a gustat, nu ştie ce dulce este legătura dragostei frăţeşti. Dar cine a gustat-o, acela găseşte că pe pământ, în afară de dragostea Domnului Isus, nu este ceva mai scump decât dragostea de fraţi. Dragostea aceasta trebuie să se întindă nu numai în cercul fraţilor, ci si mai departe, la toţi cei ce ne înconjoară. Aşa ne cere Dumnezeu si El face lucrul acesta ca noi să iubim pe toţi oamenii.

Şi ne rugăm „ca să vi să întărească inimile şi să fie fără prihană în sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toţi sfinţii Lui." Avem nevoie de inimi tari, care să se bucure de o strânsă legătură cu Domnul Isus, pentru că numai o inimă tare şi bine întemeiată în Domnul Hristos poate să-L mărturisească cu îndrăzneală şi cu înţelepciune. Dacă inima nu este întărită în Domnul Isus, vine frica si ruşinea, şi atunci în loc să spui o vorbă despre Domnul Isus sufletului cu care stai de vorbă, taci. Avem nevoie de o inimă tare ca să ne împotrivim poftelor păcătoase ale firii noastre, ca să-i putem spune: Du-te, poftă păcătoasă, du-te, gând păcătos, tu n-ai ce căuta în mine, căci acum am pe Domnul Isus şi nu vreau să păcătuiesc cu nimic împotriva Lui. „Cum să păcătuiesc împotriva Dumnezeului meu?" zicea losif din Vechiul Testament. Avem nevoie de o inimă întărită în Domnul Isus, ca să ne împotrivim Diavolului, care umblă ca un leu

răcnind şi căutând pe cine să înghită. El vrea să ne doboare de la curăţia şi dragostea pe care trebuie s-o avem faţă de Domnul Isus. Inimile să ne fie fără învinuire, în sfinţenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.

Inima să fie fără vină „înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toţi sfinţii Săi". Tesalonicenii aveau pe inimă venirea Domnului Isus mai mult ca oricare alţii. Merseseră până acolo încât îşi părăsiseră ocupaţiile şi aşteptau pe Domnul Isus. Au greşit însă că au părăsit munca.

Fapt este însă că „cine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte după cum El însuşi este curat". Dar de care venire să fie vorba aici? Domnul Isus vine în două etape. Vine ca să ia pe credincioşii Săi de pe pământ, vine în văzduh când cei morţi înviază şi împreună cu cei vii care sunt schimbaţi într-o clipă, sunt traşi toţi sus ca de un magnet. Tot din venirea Lui face parte şi venirea împreună cu sfinţii Săi, ca să domnească pe pământ. Unii au înţeles că aici ar fi vorba de venirea Lui pentru răpire, iar sfinţii care-L vor însoţi atunci ar fi sfinţii îngeri sau îngerii sfinţi. Când va veni Domnul Isus pentru a domni, sfinţii sunt credincioşii care L-au întâmpinat în văzduh şi vin şi ei să împărăţească cu Domnul Isus.

1 Tesaloniceni 4.1-8

Acestea sunt îndemnuri pentru viaţă, dar nu sunt pentru toţi oamenii, ci numai pentru cei credincioşi. Veţi spune poate: Nu sunt toţi credincioşi? Nu. — Dar toti se numesc creştini. — S-or fi numind, dar aceasta nu însemnează că si sunt. Credinciosul a trăit o minune. Si cine n-a trăit minunea, nu este credincios. Minunea aceasta este învierea sufletului la o viaţă nouă, este întoarcerea la Dumnezeu, împăcarea cu Dumnezeu, naşterea din nou. Celui ce n-a trăit această minune, nu i se poate cere să se poarte după îndemnurile acestea. Dumnezeu nu obişnuieşte să ceară de la oameni, dacă n-a dat mai întâi. Domnul Isus nu seceră unde n-a semănat si nu culege smochine din mărăcini, decât numai după ce a schimbat mărăcinele în smochin. Până n-a intrat cineva pe poarta cea strâmtă, ca să apuce pe drumul îngust care duce la cer, Dumnezeu nu-i cere să se poarte într-un chip vrednic de El.

Cum aş vrea ca astfel de gânduri să se înfigă adânc în dumneavoastră, ca să vă faceţi bine soco- teala dacă aţi trăit minunea trecerii de partea Domnului Isus! Sunteti datori să vă faceţi o serioasă cercetare de sine, ca să vedeţi cum stati. Dumnezeu nu cere o viaţă sfântă de la cel pe care nu l-a făcut El mai întâi sfânt. El mai întâi îţi dă şi pe urmă Ii dai si tu din ce ti-a dat El. Ceilalţi să se pocăiască si să creadă în jertfa de pe Golgota, să-L primească pe Domnul Isus şi să-L urmeze. Până n-or face pasul acesta, astfel de lucruri scumpe şi înalte nu simt cerute de la ei.

Apostolul Pavel spune Tesalonicenilor: „Aţi învăţat de la noi cum să vă purtaţi şi să fiţi plăcuţi lui Dumnezeu". Am primit deci informaţii că voi chiar aşa faceţi cum v-am învăţat, se cade însă să sporiţi tot mai mult. Omul poate să trăiască pentru ca să placă lui însuşi, făcându-şi voia, sau pentru plăcerea lumii, făcând voia Diavolului, şi în sfârşit ca să placă lui Dumnezeu, făcându-I voia. Cine vrea să placă lui Dumnezeu se întreabă continuu: felul meu de a gândi place lui Dumnezeu? Ce vorbesc eu place lui Dumnezeu? Ce fac eu, place lui Dumnezeu? Cine trăieşte numai pentru sine se numeşte egoist. A trăi ca lumea, în dosul căreia este Diavolul, înseamnă necredinţă. Cel credincios si-a ales să placă lui Dumnezeu, de aceea urmăreşte ca prin toate să fie slăvit Dumnezeu.

„Ştiţi ce învăţături v-am dat prin Domnul Isus." V-am predicat pe Domnul Isus şi v-am arătat cum să fiţi plăcuţi lui Dumnezeu, iar voi vă aduceţi aminte de îndemnurile pe care vi le-am dat. „Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră." Dumnezeu vrea ca din păcătoşii care s-au întors la El, să facă oameni sfinţi. întâi îi socoteşte sfinţi şi după aceea le dă putere să trăiască ca sfinţi. Sfinţenia este lucrarea lui Dumnezeu în sufletul care a primit pe Domnul Isus. Din clipa în care L-ai primit, eşti sfânt, adică eşti pus deoparte pentru El. Sfinţenia este darul pe care ţi l-a făcut Dumnezeu, nu ţi-ai câşti- gat-o prin puterea ta sau vreo faptă a ta. Domnul Hristos este pentru noi sfinţire şi răscumpărare (1 Corinteni 1.30). Oricât de plin de păcat ar fi trecutul cuiva, Domnul îl iartă şi-1 socoteşte drept ca şi când n-ar fi greşit niciodată. Atât este de mare harul lui Dumnezeu! Dacă ar mai rămâne din trecut un păcat neşters, necurăţit de sângele Domnului Isus, n-ai putea să te bucuri de pace deplină. Aşa treci de partea Domnului Isus, în rândul sfinţilor care si-au ales să facă de acum voia Lui. Un astfel de lucru întrece orice închipuire.

Cum să cunoaştem voia lui Dumnezeu în orice privinţă, ca s-o şi putem împlini? vor întreba mulţi. Cine a împlinit voia lui Dumnezeu în totul, ca să ne luăm şi noi după el? Răspunsul este simplu şi uşor: Domnul Isus a împlinit în totul voia lui Dumnezeu. El a fost supus şi ascultător până la moarte şi încă moarte de cruce (Filipeni 2.8). El este singurul care a slăvit în totul pe Tatăl pe pământ, pentru că El păcat n-a făcut şi dacă a murit, a murit pentru păcatele noastre. El a trăit voia Tatălui, fără nici o abatere. „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?" întreba El pe potrivnicii Săi. Fariseii şi cărturarii cunoşteau bine legea şi dacă ar fi văzut la Domnul Isus vreun păcat, cum L-ar mai fi învinuit! Şi aşa, ei L-au învinuit, dar pe nedrept.

Vrei să cunoşti voia lui Dumnezeu? Caută să cunoşti pe Domnul Isus. Nu este vorba să cunoşti unele cuvinte din Biblie sau adevăruri, zise creştine, ci să cunoşti pe Domnul Isus şi, prin El, să cunoşti pe Dumnezeu ca Tată. Aceasta este viaţa veşnică (Ioan 7.3).

Ce se întâmplă însă? Avem încă în noi o fire păcătoasă, care poate să ne înşele; mai este şi lumea cu ispitele ei la tot pasul şi în dos Diavolul care, ca un leu răcnind, caută pe cine să înghită. Dumnezeu ne-a dat însă pe Duhul Sfânt ca să locuiască în noi ca într-un templu şi ne-a dat şi Cuvântul lui, Scriptura Sfântă. Domnul Isus spune: „Cercetaţi Scripturile, căci ele vorbesc despre Mine". Scriptura ne stă la îndemână ca să cunoaştem voia lui Dumnezeu.

În legătură cu sfinţirea, Pavel pune în faţă câteva păcate care puteau să se mai ivească în vreun fel. Tesalonicenii nu erau de mult timp credincioşi. Trăiau într-o lume stricată. Tesalonicul era un port si se stie că viata din porturi a fost si este foarte stricată. Chiar fără aceasta, si la Greci si la Romani era mare destrăbălare. Păcatul acesta era parcă mai răspândit ca oricare altul. De altfel, el este păcatul tuturor timpurilor şi al tuturor popoarelor. „Să vă feriţi de curvie!" Stiti destrăbălarea din care ati ieşit! Evreii erau învăţaţi din Lege şi aveau o viaţă mai deosebită, ei nu erau în întunericul grozav în care se aflau păgânii.

Nu putem să vorbim mai pe larg despre păcatul acesta. El cuprinde un domeniu aşa de întins şi aşa de felurit, încât cine s-ar apuca să vorbească mai pe larg despre el, ar intra într-o bălăceală înspăimântătoare. Câte alte lucruri se petrec în ascuns şi ţin tot de acest domeniu! Oamenii cred că ce fac ei în ascuns, ascuns rămâne şi de ochii lui Dumnezeu, dar se înşală. în Psalmul 139 spune: „Nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine." Scriind Efesenilor, apostolul spune: „Este ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns" (5.12). Păcatul acesta este un păcat împotriva trupului tău şi, ca orice păcat, împotriva Ivii Dumnezeu. Corintenii care veniseră în legătură cu filozofia, îşi puseseră în lucrare mintea aşa fel încât ajunseseră aproape să încuviinţeze acest păcat. Unii din ei judecau aşa: După cum pântecele este pentru mâncare

şi mâncarea este pentru pântece şi vor pieri amândouă, şi mâncarea şi pântecele, când omul moare, tot aşa este şi trupul: chiar dacă îl dai desfrânării, o să moară odată şi atunci a pierit şi desfrânarea. Pavel însă le spune: Este adevărat că pântecele este pentru mâncare şi mâncarea este pentru pântece, iar Dumnezeu va nimici şi pântecele şi mâncările; însă trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul şi Domnul pentru trup (1 Corinteni 6.13).

Păcatul desfrânării este un păcat şi împotriva semenului tău. Va spune cineva: Ne-am învoit la acest păcat. Oare învoirea face din păcat ceva îngăduit? Nu ştiu care să fi scăpat să nu fi fost întinat de acest păcat, fie în faptă, fie în vorbă, fie în gând. Omul leagănă păcatul în gând şi apoi îl înfăptuieşte. Pe urmă are să suspine toată viaţa pentru urmări.

„Fiecare din voi să ştie să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi în cinste, nu în aprinderea poftelor, ca Neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu." Despre apostolul Pavel, Domnul spune: „Este un vas pe care l-am ales" (Faptele Apostolilor 9.15). Apostolul Petru spune despre femeie că este un vas mai slab (1 Petru 3.7). Aici spune că fiecare să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi cinste. Trupul să fie deci tinut ca un vas curat. Este nevoie ca si în privinţa aceasta, credinciosul să fie sub călăuzirea Duhului Sfânt. Fată de soţia sa, el să nu abuzeze, să-i dea cinste si să tină seama de slăbiciunile ei.

„Nu în aprinderea poftelor, ca păgânii, care nu cunosc pe Dumnezeu." Ciudat dar adevărat: şi în această privinţă găsim rânduială în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Nimeni să nu umble cu înşelăciune şi cu nedreptate în treburi faţă de fratele său, pentru că Domnul pedepseşte toate acestea, după cum v-am spus şi v-am adeverit."

Un om care se pretindea credincios avea o vacă de vânzare. Un credincios era amator să cumpere o vacă şi s-au învoit la preţ. Dar vaca este sănătoasă? a întrebat cumpărătorul. — Sănătoasă, a răspuns vânzătorul. După câteva zile, vaca a murit, pentru că era bolnavă. Atunci s-a descoperit că vânzătorul a umblat cu înşelăciune şi nedreptate.

Astfel de nedreptăţi şi înşelăciuni nici nu trebuie să se pomenească între credincioşi. înşelătoria şi nedreptatea vin din lăcomia de avere. Celor lacomi de avere le place de evanghelie pentru că ea îi face să nu mai dea bani pe tutun, pe băutură, pe petreceri şi distracţii de tot felul. în felul acesta, banii rămân în buzunar. A scăpat omul de unele, dar iată că si-a hrănit lăcomia de bani, care este o închinare la idoli si o rădăcină a tuturor relelor.

Credincioşii sunt deci îndrumaţi să nu umble nici cu înşelătorie, nici cu nedreptate în treburile lor, între ei si fată de ceilalţi oameni. Când un credincios şi-a dat cuvântul, să aibă grijă să-1 respecte. Când este vorba de vânzare şi cumpărare, să nu fie cu vicleşug şi înşelătorie. Când ai în păstrare bani străini, nu te atingi de ei. Cu banii tăi poţi să faci ce vrei, când însă te vei atinge de banii străini, îţi tulburi pacea. îţi zici că ai să-i pui la loc, dar până atunci vine cine ti i-a încredintat si ti-i cere. Cu ruşine va trebui să constati că n-ai meritat încre- derea pe care ţi-a acordat-o. Mai ales când este vorba de moşteniri, oamenii se reped ca la pradă.

Apostolul adaugă că Dumnezeu pedepseşte aceste lucruri: desfrânarea, înşelătoria, nedreptatea. Scriptura Sfântă ne dă exemple, că Dumnezeu pedepseşte aceste lucruri. Sodoma şi Gomora au pierit din pricina unui păcat urâcios care era acolo. Lăcomia de avere s-a văzut, de exemplu, la împăratul Ahab. Lângă pământul lui, avea şi Nabot, un om sărac, o vie. Ahab a pus ochii pe via lui Nabot şi i-a propus să i-o cumpere sau să-i dea tot pământ în schimb. Nabot însă a răspuns că nu-şi vinde moştenirea. Ahab s-a supărat. Atunci Izabela, soţia lui, prin vicleşug şi minciuni, a omorât pe Nabot. Aşa a pus Ahab mâna pe via lui Nabot.

„Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţire. De aceea, cine nesocoteste aceste învăţături, nesocoteşte nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat si Duhul Său cel Sfânt!" Deci nu vă vorbesc de la mine, ci din partea lui Dumnezeu. Dacă ascultaţi, pe Dumnezeu ascultaţi; dacă nu ascultaţi, pe Dumnezeu nu ascultaţi, căci cu El aveţi a face. In ce mă priveşte, eu v-am pus în faţă cuvintele lui Dumnezeu.

Mai mult, Dumnezeu v-a dat nu numai înstiintări şi sfaturi prin mine, ci v-a dat si Duhul Său cel Sfanţ. Ascultaţi deci de Duhul Său care vă îndreaptă privirile spre Domnul Isus. Ascultaţi de îndemnurile Lui, pentru ca astfel să puteţi duce o viaţă curată înaintea lui Dumnezeu.

1 Tesaloniceni 4.9-12

Dragostea frăţească este un lucru asupra căruia stăruie aici apostolul Pavel şi vorbeşte despre ea în cuvinte foarte frumoase. Dragostea frăţească trebuie să se găsească neapărat în adunarea lui Dumnezeu; iar dacă lipseşte de acolo, atunci acolo nu este adunarea lui Dumnezeu.

Apostolul spune: „Cât despre dragostea frăţească, nu aveţi nevoie să vă scriem, căci voi singuri aţi fost învăţaţi de Dumnezeu să vă iubiţi unii pe alţii." Când te învaţă Dumnezeu, te învaţă adevărata învăţătură. Unii învaţă singuri şi se numesc autodidacţi. Alţii învaţă de la alţii. Cine învaţă de la Dumnezeu, acela este adevărat învăţat. „Teodidacţi" este numele grecesc al celor învăţaţi de Dumnezeu. Când înveţi doar de la oameni, poţi să-ţi mobilezi doar capul; când însă te învaţă Dumnezeu, învătătura Lui se coboară la inimă. Cel învătat de oameni nu se simte obligat ca ceea ce spune altora să si facă el mai întâi. în creştinătate sunt mulţi „teologi", dar puţini „teodidacţi". Ei au învăţat despre Dumnezeu, dar nu sunt învăţaţi de Dumnezeu. Oamenii i-au învăţat despre Dumnezeu, despre Biblie, dar de la Dumnezeu însuşi ei n-au învăţat, pentru că nu sunt întorşi la Dumnezeu. Şi dacă nu s-au întors la Dumnezeu, pot să spună altora cuvinte frumoase, cuvinte alese, dar degeaba. Celor ce vorbesc altora ceea ce ei nu cred şi nu trăiesc, ar trebui să le fie ruşine.

Cineva spunea — nu ştiu dacă-l mai reproduc întocmai — că se apucase să înveţe pe alţii ceea ce el nu prinsese decât cu capul. Dar în timp ce învăţa pe alţii, îi răsuna mereu în urechi: Eşti vin măgar, eşti un măgar! A învăţa pe alţii de bine, în timp ce tu trăieşti rău, adică în păcat, este un lucru pe dos. Ce înveţi, să trăieşti; numai după ce trăieşti tu mai întâi, să înveţi pe altul sau pe alţii. Vorbăreţii care au prins de prin adunări unele lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu le trăiesc, aduc cea mai mare pagubă evangheliei.

Dragostea frăţească trebuie să se afle neapărat în adunarea lui Dumnezeu. Cu vorba aceasta puteţi să măsuraţi ceea ce cunoaşteri. Sufletul omenesc doreşte să iubească şi să se ştie iubit. Acest lucru este mai necesar decât pâinea. Fetele îndeosebi îşi fac nădejdi frumoase despre căsătorie, căci fiecare fată doreşte să aibă un soţ care s-o iubească şi pe care si ea să-1 iubească, s-o facă fericită si ea să-l facă fericit pe el.

Este natural să fie asa si este frumos. Realitatea este însă prea adeseori foarte tristă. In loc să dea peste o persoană care s-o iubească şi pe care să-1 iubească, dă peste câte o persoană egoistă şi morocănoasă, vitioasă si uşuratică. Judecaţi căsătoriile pe care le cunoaşteţi şi prea

puţine veţi găsi aşa cum trebuie să fie. Sunt soţi care merg până acolo încât îşi bat soţiile. Dacă este bărbat, deci mai tare, trebuie să-şi bată soţia? Ce căsătorie să mai fie aceea în care certurile si chiar si bătăile nu se mai sfârşesc! Vai de astfel de căsătorii! Destul rău face însă şi cicăleala şi pornirea spre supărare. Sunt soţi care nu-si vorbesc cu zilele, se închid în ei însisi si poartă gânduri rele unul împotriva altuia. Frumos a fost idealul pe care l-au legănat la sân, dar realitatea este destul de amară. Căsătoria a fost adusă din rai — asa se zice — dar ce a ajuns! Gemete şi suspine. întâlneşti o femeie pe stradă şi o întrebi: Ce mai faci? — Bine, zice ea. Dar acasă a plâns, certându-se cu soţul ei, şi a trebuit să se spele pe ochi, ca să nu se vadă că a plâns. Se sileşte să se arate zâmbitoare, dar inima îi plânge. Dacă omul ar fi credincios, nu s-ar întâmpla astfel de lucruri. După rânduiala lui Dumnezeu, soţii ar trebui să se iubească între ei si să fie ca doi tovarăşi de drum în calea către cer. Nefiind între soţi Domnul Isus, egoismul apare la unul sau la altul. Ţin minte cum istorisea o credincioasă întoarcerea ei la Dumnezeu. Ca fată în şcoală, zicea ea, îmi formasem un ideal despre căsătorie. Voi lua un bărbat frumos, cu un caracter ales, îl voi iubi şi mă va iubi şi vom fi fericiţi. La timpul cuvenit, s-a căsătorit. Dar, vai, peste ce bărbat a dat! Un om morocănos care venea acasă tăcând şi pleca de acasă tăcând, tăcând stătea la masă si tăcând se ridica de la masă. Câţiva ani, tot asa au dus-o.

Intr-un timp erau să se despartă, dar a intervenit cineva şi nu s-au despărţit. Inima mea, zicea ea, dorea după iubire. In timpul acesta, a ascultat evanghelia şi s-a întors la Dumnezeu. Dragostea Domnului Hristos a fost turnată în sufletul ei. Acum, zicea ea, ştiu că sunt iubită de Domnul Isus, Mântuitorul meu.

Sunteti toti încredinţaţi că este cineva care vă iubeşte, iar acela este Domnul Isus? O, da, El pe toţi ne iubeşte si vrea ca toti să fim mântuiti si, venind la El, să aflăm în El izvorul de pace şi iubire. Sufletele doresc după iubire, ele doresc să iubească şi să fie iubite, dar trebuie să găsească pe cineva vrednic de iubit. Iubirea curată, adevărată, adâncă, sinceră este numai în Domnul Isus.

Între sufletele care vin la Domnul Isus se stabileşte o legătură de iubire. Intrând în adunarea lui Dumnezeu, găsesc acolo un cerc mai mare sau mai mic de suflete cu care se înţeleg şi se iubesc. Ele au acelaşi Tată, pentru că au acelaşi Mântuitor şi Păstor, si acelaşi Duh Sfânt. Ei sunt lucrarea lui Dumnezeu şi văd minunile pe care El le face cu sufletele.

Nu este suflet credincios care să nu fie în stare să-si istorisească întoarcerea la Dumnezeu, o experienţă sau alta din viaţa de legătură cu Domnul Isus.

Dragostea frăţească se numeşte pe greceşte „filadelfia". In Apocalipsă, una din cele şapte biserici este biserica din Filadelfia. Ceea ce caracterizează această biserică este: „ai păzit cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit numele Meu". O spun fără nici o laudă pentru noi că aceasta este şi partea noastră: Cuvântul lui Dumnezeu şi numele (persoana) Domnului Hristos. Am gustat şi ştim că dulce este dragostea de fraţi şi iubim pe toţi cei ce iubesc pe Domnul Isus. Este drept că mulţi dintre noi lasă de dorit în această privinţă, dar putem să trecem peste lipsuri şi defecte, ca să rămânem la dragostea care trebuie să meargă crescând.

Nu trebuie să fie între noi ca în lume, unde merge după regula: Sunt prieten cu dumneata câtă vreme îmi faci voia, îmi faci pe plac; din momentul în care am descoperit la dumneata ceva care nu-mi place, nu mai vreau să ştiu de dumneata. In adunarea lui Dumnezeu nu este asa. Acolo sufletele se deschid unele faţă de altele, îşi spun unele altora ce gândesc şi ce li se întâmplă în viaţă, îşi împărtăşesc bucuriile şi necazurile; iar dacă un suflet din neveghere sau din neştiinţă s-a abătut cu ceva, nu-i spui: De acum nu mai vreau să ştiu de dumneata. Dimpotrivă, cauţi să-1 ajuţi ca să se îndrepte.

În adunarea lui Dumnezeu este iubire. De aceea credincioşii sunt vioi şi abia aşteaptă să se vadă între ei ca să mai schimbe un cuvânt sau să-si strângă mâna. Chiar numai întâlnirea cu fraţii este o înviorare. Iar când vine un credincios să-ti vorbească de rău pe un frate sau o soră, nu te uneşti îndată cu el, ci cercetezi ca să vezi cum stau lucrurile. Nu primim învinuire împotriva fraţilor şi surorilor de la oameni care pot să înţeleagă greşit lucrurile. Chiar dacă ni se par sinceri, se poate să-i urască si să ne strecoare si nouă în suflet ura lor si astfel să ne vatăme dragostea care ne leagă. Tesalonicenii erau învăţaţi de Dumnezeu să se iubească unii pe alţii. Această învăţătură face parte din şcoala cea mai înaltă. Asa ceva numai în şcoala Domnului Isus se învaţă. Din momentul în care sufletul s-a întors la Dumnezeu, a intrat în şcoala Domnului Isus; iar lucrurile pe care le învaţă în ea, de la Dumnezeu le învaţă. Apostolul era foarte bucuros să constate că, în privinţa dragostei frătesti, nu mai e nevoie să le dea vreun îndemn nou, pentru că dragostea frăţească exista. Mai mult, iubirea lor se întindea până departe în întreaga Macedonie. De la Tesalonic porniseră raze de lumină în jur şi colo, colo se vor fi întemeiat mici adunări, pentru care adunarea din Tesalonic era o adunare mamă.

Când s-a făcut colecta pentru sfinţii din Ierusalim, „adunările din Macedonia" (2 Corinteni 8) au contribuit cu multă dărnicie, chiar peste puterile lor. Desi foarte săraci, s-au arătat foarte darnici pentru sfinţii de departe, care ajunseseră în mare strâmtorare.

Pentru păstrarea dragostei frăţesti, se cade să ne formăm cugetarea din Cuvântul lui Dumnezeu şi sub călăuzirea Duhului Sfânt. Să vedem în fiecare răscumpărat al Domnului o minime a harului lui Dumnezeu.

Un credincios avea câţiva copii, care se credeau că sunt ceva şi priveau de sus pe credincioşi. Când auzeau ceva rău despre credincioşi, spuneau tatălui lor cu oarecare satisfacţie şi dispreţ. La un moment dat, tatăl lor le-a spus: Să tăceţi din gură! Aceştia sunt fraţii pe care mi i-a dat Dumnezeu. Voi nu ştiţi ce a făcut Dumnezeu cu ei. Eu stiu ce mare distantă este între ceea ce au fost ei înainte si ceea ce sunt ei acum. Aceasta este familia mea cerească, în care mă simt eu bine, pentru că în ei şi între ei lucrează Dumnezeu şi-Şi desfăşoară puterea Lui minunată.

Inima trebuie să ni se lărgească tot mai mult. Pentru aceasta ne stă la îndemână nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci şi rugăciunea. Veţi fi băgat de seamă că, la început, rugăciunea se învârteşte mai numai în jurul tău, ca să mulţumeşti pentru ce ţi-a dat Dumnezeu sau să ceri de la El ce este nevoie. Cu timpul, inima se mai lărgeşte, iar rugăciunea se lărgeşte şi ea. Adunarea de rugăciune contribuie si ea la aceasta. Ati luat seama cum rugăciunile unora se întind până departe, chiar la cei de peste tot pământul. Inima li s-a lărgit aşa fel încât se bucură de răspândirea evangheliei pe tot pământul. Aceasta o învăţăm în şcoala Domnului Isus şi unii de la alţii, dacă suntem cu băgare de seamă la lucrarea lui Dumnezeu care se desfăşoară în adunare.

Două lucruri trebuie avute în vedere dacă vrem să păstrăm şi să creştem în dragostea frăţească: a ierta si a da. Deschizându-ni-se inima, trebuie să ni se deschidă şi punga. Săracul credincios nu poate să întindă mâna la lume, pentru că-i este ruşine. El mai bine moare de foame decât să-şi întindă mâna să cerşească. Lipsa lui se cade s-o vadă fraţii. Deprin- de-ţi privirea pentru ca atunci când intri într-o casă, să vezi dacă acolo domneşte lipsa sau strâmtorarea. Dacă nu vom avea ochii deschişi, atunci cum ne vom exercita în dragoste? Cum poţi să stai la

masă având două feluri de mâncare, când ştii că fratele sau sora ta n-are nici macar o bucată de pâine? Dacă nu ne gândim în felul acesta, cum vom spori în dragostea frăţească? „Mai ferice este de cine dă decât de cine primeşte" este un cuvânt păstrat de la Domnul Isus prin apostolul Pavel.

În dărnicie să se exercite toti credincioşii, chiar si cei săraci. Nu este vorba ca unul din adunare să strângă darurile şi să le împartă, ci fiecare să aibă ochii şi inima deschise, ca să vină în ajutor acolo unde trebuie. Cine nu face asa, se închirceşte.

Trăind împreună, am ajuns să ne cunoaştem între noi. Sunt între noi persoane darnice şi sunt şi de cele mai puţin darnice. Acestea din urmă nu sporesc ca cele dintâi. Ştiţi că scaunele pe care staţi au fost plătite de mâini care au spălat vase şi rufe? Mic este câştigul fetei care este undeva în serviciu, mare este dărnicia ei în comparaţie cu venitul ei. Exercitându- se în dărnicie, inima se umple de o tot mai multă dragoste frăţească şi este fericită. Dumnezeu Se numeşte „fericitul Dumnezeu" şi dă cu mână largă şi fără mustrare. El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. El dă chiar celor ce-L înjură sau îl tăgăduiesc. Credincioşilor sinceri şi predaţi Domnului, le pare rău că nu pot face tot binele pe care-1 văd că este de făcut. Ei ar vrea să se încarce cu greutăţile altora, dar nu pot. Dar dacă nu pot să înlăture toate suspinele şi lacrimile unui suflet în nevoie, măcar un suspin sau o lacrimă caută să aline prin ce i-a dat Dumnezeu. Adunările împodobite cu dărnicie înfloresc. Adunările care nu sunt asa tânjesc şi se veştejesc, iar dragostea frăţească nu înfloreşte în ele.

Mai este nevoie, cum am spus, şi de a ierta. Cuvântul lui Dumnezeu spune că toţi greşim în multe feluri. Dragostea însă găseşte dezvinovăţire pentru orice sau acoperă totul. Este cu putinţă să greşim unii faţă de alţii şi să nu ne purtăm la înălţimea cuvenită. Dacă însă ne iubim, găsim scuze unii altora şi ne iertăm unii pe alţii. Atunci, dragostea frăţească nu este vătămată până în rădăcinile ei.

Este cineva care spune că citeşte Cuvântul lui Dumnezeu, iubeşte pe Domnul Isus, se roagă, dar trăieşte fără adunare, adică izolat. Unde este sem- nul că ai trecut din moarte la viaţă? „Ştim că am trecut din moarte la viaţă, fiindcă iubim pe fraţi".

Care îti sunt fraţii? Care îti este cercul? Atunci ce fel de dragoste frăţească ai? Sufletele acestea se lipsesc de binecuvântarea pe care, potrivit Psalmului 133, Domnul o dă acolo unde fraţii locuiesc împreună în unire.

Dragostea frăţească rămâne când suntem însufleţiţi de duhul iertării unuia fată de altul. Unele persoane sunt aşa de sensibile încât, dacă li se pare că cineva nu le-a privit bine sau nu le-a băgat în seamă, s-au şi posomorât. Acestea sunt persoane nefericite. Surorile îndeosebi sunt îndemnate să condamne această sensibilitate care le face să sucească toate pe dos, iar dragostea frăţească să fie vătămată. Fel de fel de temeri ţi-au trecut prin minte şi, când ai stat de vorbă cu acea persoană, vezi că nimic nu este adevărat si te-ai amărât degeaba. O inimă largă şi înţelegătoare, o inimă iubitoare trebuie să dorească fiecare în parte. Apostolul Petru spune că un duh blând şi liniştit este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Surorilor credincioase, ati cerut cu stăruintă acest duh blând si liniştit, şi l-aţi primit? Aţi zis: Doamne, sunt prea sensibilă, îmi sare ţandăra din orice, sunt expusă la multă nervozitate. Dă-mi, Te rog, un duh blând şi linstit?

Apostolul spune apoi Tesalonicenilor: „Să căutaţi să trăiti liniştiri, să vă vedeţi de treburi si să lucraţi cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit." Să nu ducă deci o viaţă frământată, alergând de colo până colo şi punându-şi mintea numai la afaceri aducătoare de câştig. Nu aşa! Să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburi si să lucraţi cu mâinile voastre. Tesalonicenii erau aşa de plini de aşteptarea Domnului Isus, încât îşi părăsiseră ocupaţiile şi în nelucrare aşteptau pe Domnul Isus. Apostolul le spune că nu fac bine, ci să trăiască liniştiri si să-si vadă de treburi. Lucraţi cu mâinile voastre şi aşa să aşteptaţi pe Domnul Isus. Pe vremea aceea, lucrul cu mâinile era dispreţuit de cei înstăriţi. A lucra cu mâinile era partea sclavilor. Astăzi, toţi preţuim munca, fie cu mâinile, fie cu capul. Aşa îi este dat omului: Să muncească şi să-şi câştige existenţa cu sudoarea frunţii.

„Să trăiţi liniştiţi" mai îndeamnă să nu umblaţi de colo până colo, fără nici un rost, cum fac unele femei; ba încă mai pun şi Biblia în geantă. Ar face mai bine să-şi vadă de casă, de gospodărie, să ţină casa curată, să aibă grijă de copii, să-i îmbrace, să-i spele; iar dacă mai este timp, să facă vizite; dar toate la rostul lor.

Şi astfel, „să vă purtaţi cuviincios cu cei de afară si să n-aveti trebuintă de nimeni." Cei de afară sunt cei ce nu sunt credincioşi, cei ce nu fac parte din adunare. Aceia să vadă că sunteţi oameni cu scaun la cap, oameni liniştiţi, oameni care fac să fie stimaţi pentru viaţa pe care o duc.

Adaugă însă „să n-aveţi trebuinţă de nimeni", adică să nu cadă pe capul nimănui, să nu aştepte să fie ajutaţi de alţii. Dacă nu lucrezi, ajungi să nu mai ai nimic. Dai fuga la împrumut, căci nevoia te sileşte. Promiţi să dai înapoi şi nu te poţi ţine de cuvânt. Umbli să te cârpeşti, dar mai rău te rupi.

Astfel de îndemnuri le dădea apostolul Pavel, în vederea subiectului despre care începe apoi să le vorbească.

1 Tesaloniceni 4.13-18

Dacă numai atât cât am citit acum ar fi scris apostolul Pavel Tesalonicenilor, încă n-ar fi scris degeaba. Aceste cuvinte cuprind un adevăr foarte preţios, adevăr care alcătuieşte „fericita noastră nădejde". Dar, deşi adevărul acesta este spus aici cum nu se poate mai clar, creştinătatea l-a pierdut. Şi l-a pierdut nu de acum, ci de multe veacuri. In şcolile unde se învaţă lucrurile religioase, nimeni nu-i învaţă pe elevi despre ce am citit aici. Cât am fost într-o astfel de scoală, habar n-am avut de asa ceva. Despre Cuvântul lui Dumnezeu am învăţat multe, dar Cuvântul lui Dumnezeu însusi nu l-am citit, nu aveam nici un interes pentru el. Chiar între cei ce sunt copii ai lui Dumnezeu, chiar între aceia adevărul acesta nu este lămurit, pentru că li s-au pus ochelari la ochi şi văd lucrurile aşa cum le sunt înfătisate în adunare. Multe adunări nu stiu ce este cu cele spuse în aceste rânduri, cu răpirea Bisericii. Veacuri de-a rândul adevărul acesta a fost ca ascuns. Dar acum o sută si mai bine de ani, Dumnezeu a ridicat nişte credincioşi foarte seriosi si aceia au atras atenţia asupra acestui adevăr numit „răpirea Bisericii". Unii s-au trezit, alţii nu. în ziua de astăzi este la fel. Cei ce sunt treziti, sunt si din pricină că au acest adevăr; iar cei ce nu sunt aşa, sunt şi pentru că n-au acest adevăr.

Tesalonicenii aveau lucrul acesta, că Domnul Isus va veni şi va lua pe ai Săi de pe pământ. Se gândeau însă la credincioşii care au murit. Să mai aştepte aceia încă o mie de ani, când va fi învierea tuturor? în felul acesta ei ar fi păgubiţi, în timp ce aceia care vor fi vii la venirea Domnului vor fi câştigaţi. Apostolul răspunde la această grijă a lor. Mai înainte le spusese: „Să împlinesc ce mai lipseşte credinţei voastre", adică, în ce priveşte învăţătura, Tesalonicenii aveau nevoie ca ea să se completeze. Acum le spune: „Nu voim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă

despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care n-au nădejde."

Scriptura întrebuinţează despre credincioşi cuvântul „adormit" în loc de „mort". Domnul Isus însuşi întrebuinţează acest cuvânt. „Lazăr doarme, dar Mă duc să-l scol". Despre fiica lui Iair spune: „Fetiţa n-a murit, ci doarme". Cei ce erau acolo de faţă îşi băteau joc de El, se socoteau mai înţelepţi ca Domnul Isus. El însă ştia ce spune. Moartea la cei credincioşi este numită somn; ea este odihnă în ce priveşte trupul. Unii îşi dau cu părerea că şi sufletul doarme, până când va fi învierea sau răpirea. Părerea lor nu este adevărată. Sufletul nu doarme. Nici chiar pe pământ, sufletul nu doarme când doarme trupul. Abia aştepţi să fii la Domnul Isus şi ajuns acolo să te culci să dormi? Aşa încurcă lucrurile oamenii care nu se tin în totul de Cuvântul lui Dumnezeu şi nu pun versetele din el în legătură unele cu altele. De ce Domnul Isus numeşte moartea celor credincioşi adormire? Pentru că la El orice cuvânt era plin de putere. Era de ajuns ca El să cheme, şi mortul răspundea ca şi când ar fi fost viu. „Lazăre, vino afară!" L-a chemat, atâta tot; n-a pus mâna pe el, nu l-a atins. „Talita cumi", „fetiţo, scoală-te îţi zic", cum îi zicea mama ei dimineaţa, când fetita ei mai întârzia la somn. A strigat-o şi ea s-a sculat. Aşa de uşor? Da. Aşa lucrează Dumnezeu: a poruncit şi s-a făcut. Aşa vedem pe prima pagină a Bibliei, îndeosebi. A zis si s-a făcut. Avem de-a face cu un Dumnezeu atotputernic. Este destul ca El să zică şi se face. Nu există piedică în faţa atotputerniciei Lui. Toată Biblia mărturiseşte lucrul acesta si la fel si experienţa credincioşilor.

„Nu voim să fiţi în necunoştinţă despre cei care au adormit (au murit), ca să nu fiţi întristaţi, ca ceilalţi care n-au nădejde." N-au nădejde cei ce n-au lumina evangheliei. „Adio pentru totdeauna, adio că ne-ai rupt inima din noi!" îi auzi pe ai lor plângând. Cei credincioşi nu pot să spună aşa, ci zic: „La revedere, în curând ne vom vedea!" Ceilalţi n-au nădejde, de aceea plâng fără nici o mângâiere. Chiar dacă la slujba de înmormântare li se citeşte din evanghelie, lor nu le arde atunci să asculte evanghelia. Chiar ce scrie aici Apostolul Pavel se citeşte atunci. Dar cine ia seama? Oamenii se lasă purtaţi de gândurile lor şi nu iau seama. Dascălii din biserici vă vor spune pe dinafară cuvintele acestea, dar nu le cred. Cei ce n-au nici o nădejde sunt cei ce n-au pe Domnul Isus, n-au viaţa veşnică, n-au legătură cu Dumnezeu. „A murit, s-a terminat", zic ei. Dar nu este adevărat că dacă omul a murit, s-a terminat cu el, pentru că după moarte urmează judecata. Unde merge sufletul omului nemântuit? Unde a mers sufletul bogatului nemilostiv. Iar când trupul va învia, va merge în iad. „Este rânduit oamenilor să moară o singură dată şi după aceea vine judecata." Judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă de el însuşi, ca să se împace cu Dumnezeu. Aşa este scris în Scriptură. Cuvântul l"i Dumnezeu este adevărul, şi noi ne plecăm în faţa Lui. Crede cineva că Dumnezeu poate să spună minciuni? Oamenii trăiesc asa fel ca si cum Dumnezeu nu ne-ar fi vorbit în Cuvântul Lui şi-L fac mincinos prin faptul că nu-L cred.

Apostolul spune mai departe: „Dacă credem că Isus a murit si a înviat, credem si că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El."

Cuvântul lui Dumnezeu spune că cei născuţi din nou, cei răscumpăraţi alcătuiesc un trup (al cărui cap este Domnul Isus) şi fiecare în parte este un mădular, iar Duhul Sfânt face unitatea acestui trup. Ce s-a întâmplat cu capul trebuie să se întâmple cu fiecare mădular în parte. Pe unde a trecut Domnul Isus trebuie să treacă fiecare răscumpărat al Lui. Domnul Isus a murit şi a înviat, şi fiecare răscumpărat trebuie să moară şi să învieze; cu o singură excepţie: a celor ce vor fi în viaţă în timpul venirii Domnului Isus pentru răpire. Aceia vor fi schimbaţi cât ai clipi din ochi şi nu vor mai trece prin moarte.

Cum va fi această schimbare nu stim. Cine o va trăi, va şti foarte bine, nu-i va trebui mult ca să priceapă. In adevăr, când trăieşti un lucru, îl pricepi, chiar dacă altul nu-1 pricepe. Ce este naşterea din nou nu pricepe cine n-a trăit-o, oricâtă silinţă ne-am da noi ca să lămurim aceasta. Când însă ai trăit-o, nu mai trebuie să-ţi spună nimeni.

„Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El." Venirea Domnului Isus are două etape. întâi El vine până în văzduh, pentru credincioşii Săi, iar după un timp scurt vine împreună cu credincioşii Săi pe pământ. întâi sunt răpiţi de pe pământ şi pe urmă vin totii împreună cu Ei, ca mireasa care-si insoţeste mirele. De cei necredincioşi, nici vorba Aceia vor învia după împărăţia de o mie de ani şi vor fi judecati.

„Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi." Vă spunem prin Cuvântul Domnului, deci nu vă spunem de la noi. Domnul Isus-însuşi i-a împărtăşit acest adevăr. Pavel a primit adevărul acesta direct de la Domnul Isus. Probabil a avut o descoperire specială. Luând cunoştinţă de cele ce se petreceau în Tesalonic, Pavel va fi avut nevoie de mai multă lumină în chestiunea aceasta si se va fi dus înaintea Domnului: Dă-mi, Doamne, ca să le dau şi eu, căci nu ştiu ce să le răspund. Atunci, într-o descoperire anume, Domnul Isus i-a spus ce se va întâmpla cu cei care au adormit.

Evanghelia însăşi, Pavel n-a primit-o de la om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos, cum spune la Galateni. în ce priveşte Cina Domnului, Pavel spune Corintenilor: „Am primit de la Domnul". Deci era o descoperire specială de la El. Cum i-a făcut Domnul această descoperire, nu este treaba noastră să ştim. Vorba este că Domnul a găsit în el o persoană căreia a putut să-i împărtăşească aceste lucruri, şi prin el si nouă.

De ce zice însă: „Noi cei vii care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi"? Citind aceste cuvinte si ştiind că Pavel n-a avut parte de răpire, cineva ar putea să zică: Pavel s-a înşelat, căci a murit şi n-a fost răpit. Aşa îmi vorbea odată cineva. Atunci l-am întrebat: Dar cum crezi dumneata că trebuia să zică aici? Momentul răpirii, vremurile şi soroacele, le-a păstrat Tatăl sub stăpânirea Sa. Credinciosul este dator să aştepte pe Domnul în fiecare clipă. Pavel nu putea să fie sigur că va muri, căci aştepta răpirea. De aceea spune: „Noi cei vii". Totuşi el a contat şi pe faptul că s-ar fi putut să moară, pentru că la 1 Corinteni spune: „Şi Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia şi pe noi cu puterea Sa". Deci, chiar dacă avea parte de moarte, avea parte şi de înviere. Apostolul nu s-a înşelat şi a arătat că trebuie să aşteptăm pe Domnul în fiecare clipă. Şi dacă aşa îl aştepta Pavel, cu atât mai mult noi acum, când venirea Domnului este mai aproape ca oricând.

Deci, noi care vom fi în trup, spune la 1 Corinteni 15, într-o clipă, cât ai clipi din ochi, vom fi schimbaţi. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi. Nu vom lua-o înaintea celor care au adormit, pentru că întâi vor învia cei adormiţi în Hristos. întâi înviază ei şi după aceea noi suntem schimbaţi. Pentru aceasta însă nu este nevoie de zile, de săptămâni sau de luni, căci lucrul acesta se petrece foarte repede. Nu vă întristaţi deci, cu privire la cei adormiţi, ca şi cum ei ar fi păgubiţi, ca şi cum trupurile lor ar rămâne în mormânt încă o mie de ani şi n-ar avea şi ei parte de „fericita noastră nădejde." Adevărul acesta este plin de mângâiere pentru toţi.

„însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului (nu „unui arhanghel") şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer si întâi vor învia cei morţi în Hristos." Strigăt, glas de arhanghel, trâmbita lui Dumnezeu. Parc-ar fi vorba de o muzi- că ce începe să cânte, pentru ca cei ce trebuie să facă marşul, să pornească la drum. In strigătul lui Dumnezeu, în glasul arhanghelului şi în trâmbiţa lui Dumnezeu este putere.

Vor vedea ceilalţi oameni lucrul acesta? Vor auzi ei strigătul, glasul arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu? Nu stim. Mă tem însă că nu vor auzi nimic si nu vor vedea nimic. Cu cei credincioşi se va face o lucrare minunată; numai ei vor auzi strigătul, glasul arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu. Ceilalţi se vor pomeni fără credincioşi, fie că vor fi răpiţi ziua, fie noaptea. In Scriptură se vorbeşte de trei străji, dacă nu de patru. Când la noi este ziuă, în altă parte a pământului este noapte; iar când la noi este noapte, acolo este ziuă. Toţi vor fi răpiţi în acelaşi timp.

„întâi vor învia cei morţi în Hristos." Cine îi va învia? Dumnezeu. Lucrul acesta trece peste mintea noastră. Inima crede si se bucură, dar mintea rămâne în urmă. Corintenii se întrebau si ei: cum va fi aceasta? — Nebun ce eşti, le răspunde Pavel, de ce-ţi mai baţi capul cu asta? Este destui să ştii că ai a face cu un Dumnezeu atotputernic.

„Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh." Deci Domnul nu vine până pe pământ, ci până în văzduh. „Şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul." Starea dintre moarte si înviere este aceea că sufletul este la Domnul Isus. „Aş vrea să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine", spune apostolul Pavel. Deci când sufletul credinciosului s-a despărţit de trup, merge la Domnul Isus. Mântuirea desăvârşită n-o avem însă decât atunci când şi trupul va fi schimbat ori înviat. Atunci vom fi desăvârşiţi, pentru că vom vedea pe Domnul Isus asa cum este si vom fi ca El. „Mângâiaţi-vă deci unii pe alţii cu aceste cuvinte." In adevăr, aceste cuvinte cuprind o mare mângâiere. Când am vizitat pe câte un bolnav credincios, am încercat să văd cu ce poate fi el mai mângâiat şi am observat că nu există mângâiere mai potrivită pentru el decât „răpirea". Ce ne-a spus aici Dumnezeu poate avea loc într-o clipă, iar noi ne tot facem planuri pentru viitor şi ne lăsăm stăpâniţi de fel de fel de temeri. Cel mai bun lucru şi cea mai înaltă rugăciune în caz de boală este: „Facă-se voia Ta!" Dacă voia Lui va fi să ne ia de pe pământ prin răpire, răpiţi vom fi; dacă voia Lui va fi să ne ia prin moarte, prin moarte vom trece, pe unde a trecut si Invătătorul nostru si nu vom avea din aceasta nici o pagubă.

Nădejdea răpirii este numită în Cuvânt „fericita noastră nădejde" sau nădejdea care ne face fericiţi. Ce va fi atunci când vom fi atraşi ca de un magnet în văzduh? Legea gravitaţiei nu va mai avea putere asupra noastră, căci vom avea alte trupuri, nu din materia de acum.

Toţi răscumpăraţii Domnului se vor vedea atunci şi nu vor avea nevoie de cine ştie ce lămuriri ca să se cunoască şi să se unească în a slăvi pe Dumnezeu. Milioane de fiinţe răscumpărate şi fericite vor lăuda pe Domnul cum nu putem să-L lăudăm aici pe pământ.

În vederea aceasta trebuie să ne pregătim. Cum? Copiii ascultători, când tatăl lor este plecat undeva, îl aşteaptă cu dor, mai ales când ştiu că nu vine cu mâna goală. Ei sunt liniştiţi şi cuminţi, pentru ca, atunci când se va înapoia tatăl lor şi va întreba pe mama lor dacă au fost cuminţi si ascultători, mama să poată spune că aşa au fost. Duhul Sfânt ne creşte ca să ne facă asemenea Domnului Hristos. Duhul Sfânt trebuie să zică atunci: „Gata, s-a sfârşit."

Dacă o soţie îşi iubeşte soţul care a plecat departe, ea se va pregăti în vederea venirii lui, ca s-o găsească cu casa curată şi toate în rânduială, masa pregătită şi tot ce poate să facă plăcere soţului ei. Femeia care nu îşi iubeşte soţul se va da după alte lucruri şi va pierde din vedere că soţul ei trebuie să vină şi poate s-o găsească într-o stare care nu i-ar face plăcere. Noi vom fi din acei copii ai lui Dumnezeu care iubim pe Domnul nostru, pentru că El ne-a iubit mai întâi. Dorim ca El să ne găsească în pace şi veghind în aşteptarea Lui. Mireasa se cade să-şi aştepte mirele, să găsească toate în rânduială la venirea Lui.

Asupra lumii, răpirea credincioşilor nu va face prea mare impresie. O broşură „Unul va fi luat şi altul lăsat", înfăţişează răpirea ca un eveniment care va răscoli întreaga lume. Nu este adevărat. Ai noştri se vor pomeni fără noi, dacă nu vor lua în seamă chemarea evangheliei. Desigur, ei vor fi răscoliţi. Te vor căuta într-o parte, te vor căuta într-altă parte, dar degeaba, că nu te vor mai găsi. Soţul necredincios se va pomeni fără soţia sa credincioasă. Atunci îsi va da seama de adevărul acesta la care n-a voit să ia aminte; asemenea soţia necredincioasă se va pomeni fără soţul credincios. Dar evenimentul acesta nu va influenta deloc is toria, care îşi merge cursul ei. învăţătura aceasta este o învăţătură scumpă a noastră, care nu supără, credem, pe nimeni.

Această ‚fericită nădejde" ne face să fim atenţi asupra purtării noastre. Vine Domnul Isus într-o clipă sau alta; cum mă găseşte şi unde mă găseşte El? Mă găseşte într-un loc cuviincios, unde să-mi pară bine că mă găseşte, ori mă găseşte într-un loc de care mi-ar fi ruşine? Mă găseşte într-o stare de suflet de care poate să Se bucure, ori mă găseşte într-una despre care ar putea să zică: Aşa Mă aştepţi tu pe Mine?

Mulţi s-au întrebat dacă Domnul Isus va lua pe toţi ori numai pe unii care sunt pregătiţi în vederea aceasta, în timp ce pe cei ce nu sunt pregătiţi îi va lăsa pe pământ. La aceasta, unii au răspuns că după cum în Orient secerişul este în serii, se seceră odată ce a fost copt întâi, apoi se seceră a doua oară şi a treia oară, ce se coace mai pe urmă, tot aşa şi răpirea va fi în serii. Această părere însă nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus va răpi pe toţi ai Săi. Aş zice pe toţi „credincioşii", dar sunt oameni care se numesc credincioşi dar nu sunt născuţi din nou. Aş zice iarăşi pe toţi câţi s-au întors la Dumnezeu, dar sunt unii care s-au întors de la unele păcate, dar nu la Dumnezeu. De aceea prefer cuvântul de „cei născuţi din nou". Dacă faci parte din trupul Domnului Hristos, eşti un copil al lui Dumnezeu, vei fi răpit. Dacă însă eşti încă încurcat în păcate, atunci ce fel de credincios eşti? Credinţa care n-are ca urmare sfinţenia, nu este credinţă. Credinţa care trăieşte în păcat cunoscut ca păcat, nu este credinţă. O astfel de credinţă este doar o închipuire de credinţă, o imitaţe care n-are nici o valoare.

Trebuie să avem credinţa adevărată, care să ne despartă de tot ce nu este după voia lui Dumnezeu, şi o viaţă în rânduială înaintea Mântuitorului nostru. El aşteaptă cu mare dor clipa când să vină şi să ne ia la El, ca să fim totdeauna cu El. Ferice de acela pe care-lgăseşte veghind în aşteptarea Lui şi cu viaţa în rânduială, încât să poată spune: „Vino, Doamne Isuse!"

1 Tesaloniceni 5.1-11

La sfârşitul capitolului 4, apostolul a vorbit despre răpirea credincioşilor. Credincioşii ale căror trupuri vor fi atunci în morminte, vor învia cei dintâi, iar cei pe care venirea Domnului Isus îi va găsi în trup, vor fi schimbaţi într-o clipă, dobândind un alt trup, de slavă, şi astfel cu toţii vor fi răpiţi în nori, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Cei ce ascultati aceste cuvinte, vă bucuraţi în vederea acestui lucru, aveţi adică siguranţa că dacă vine Domnul Isus în noaptea aceasta, vă va lua să fiţi totdeauna împreună cu El? Ce împiedică pe om să fie răpit de Domnul Isus? Păcatul. Sunteţi în rânduială înaintea lui Dumnezeu în felul arătat în Cuvântul Său? Dacă nu sunteţi încă în rânduială, puneţi-vă numaidecât în rânduială prin pocăinţă şi credinţă, căci nu este vreme de pierdut.

Nu se ştie ziua când va avea loc răpirea. Este drept că în decursul istoriei s-au făcut multe greşeli în privinţa aceasta de către aceia care s-au apucat să fixeze o dată; greşelile lor au cam coborât ideea venirii Domnului Isus. S-au făcut greşeli din cauză că oamenii n-au tinut seama de tot Cuvântul lui Dumnezeu. Au cercetat pe prorocul Daniel, au cercetat Apocalipsa, ca să fixeze data venirii Domnului Isus. Aceasta a fost o greşeală pe care au făcut-o şi unii din cei sinceri credincioşi. Acum vreo 80 de ani, adventiştii au impresionat lumea cu vestea că în anul cutare vine Domnul Isus. Dar n-a venit. Au zis atunci că a fost o greşeală de calcul. Şi au făcut atunci altă socoteală. Dar nici atunci n-a venit. Nu ştiu dacă până acum s-or fi tămăduit de a fixa date, lucru pe care Dumnezeu îl opreşte, când spune că ziua aceea n-o ştie nimeni, nici chiar îngerii din cer, nici chiar Domnul Isus. Lucrul acesta l-a păstrat Tatăl sub stăpânirea Sa. Nimeni nu trebuie să fixeze o dată, dar toţi credincioşii au să aştepte în fiecare clipă venirea Domnului Isus.

Unii aşteaptă pe Domnul cu bucurie, alţii nu. Ei nu sunt cu viaţa în rânduială şi nu-L iubesc. Şi-au legat inima de ale pământului şi nu doresc să-1 părăsească. îl aşteptăm noi cum îl aştepta apostolul Pavel? La Romani 13 el spune: „Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua". „Ziua" este desigur venirea Domnului Hristos pentru credincioşii Săi.

Folositor lucru este să-ti faci control în fiecare seară: Unde am fost? Ce am vorbit, ce-am făcut, ce-am gândit? S-a strecurat vreun păcat, vreun neadevăr, vreo supărare, vreun gând necurat? Descoperi ceva, mărturiseşte Domnului, ia iertare şi părăseşte. Numai aşa poţi să te culci în pace, dacă nu este nimic între tine şi Dumnezeu. A doua zi, când te scoli, aşază-te din nou sub ocrotirea Celui Prea înalt şi spune-I că n-ai altă dorinţă decât să te păzească curat şi fără vină înaintea Lui. Aşa trăieşte cel ce aşteaptă pe Domnul Isus. Avem datoria de a-L aştepta în pace şi veghind.

Tesalonicenii credeau adevărul venirii Domnului Isus, dar nu lucrau şi-L aşteptau nelucrând. Apostolul le scrie că trebuie să-şi vadă de treburi şi să-L aştepte lucrând: Altfel vor ajunge în greutăţi, vor cădea pe capul altora şi vor strica mărturia.

Tesalonicenii doreau probabil să ştie când va veni Domnul Isus. Apostolul le răspunde şi le spune că în privinţa aceasta ei au cunoştinţa trebuitoare, aşa că nu mai este nevoie să le scrie. Le spusese că „ziua Domnului", zi care cuprinde şi venirea Lui şi cele ce se petrec atunci pe pământ, „va veni ca un hoţ". Hoţul vine pe neaşteptate. Nu ştii când a intrat hoţul în casă şi ţi-a luat lucrurile din ea. Ai dormit şi n-ai simţit nimic. Dar pentru cine va fi această venire ca a unui hoţ noaptea? Desigur, pentru lume. în ce vă priveşte pe voi, Tesalonicenilor, ziua aceea nu vă va fi ca ceva neaşteptat.

Apostolul adaugă: „Când vor zice: „Pace şi linişte!", atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată; şi nu va fi chip de scăpare". Este o linişte şi o pace pe care şi-o fac oamenii, dar ea va fi liniştea şi pacea dinaintea furtunii. Unii din cei ce ne găsim acum aici, am apucat cele două războaie din urmă. înainte de a începe ele, ni se părea că este pace şi linişte în lume. Cum s-a declarat însă războiul, au şi început grozăviile care ţin de război. Pacea şi liniştea dinainte erau pacea şi liniştea dinaintea furtunii. Deodată încep tunetele, trăznetele, vijelia grozavă care scoate pomii din rădăcină. Atunci toţi sunt îngroziţi. Peste cei ce nu cunosc pe Domnul Isus „va veni o prăpădenie neaşteptată, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată; şi nu va fi chip de scăpare". Femeia însărcinată nu ştie ceasul când va fi să nască. Lumea aceasta poate să mai ştie că va veni Domnul Isus, dar nu ştie când va fi ceasul acela.

„Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ. Voi toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului." Fii ai luminii si ai zilei sunt totuna cu copii ai lui Dumnezeu. Voi aţi primit pe Domnul Isus, care a spus: „Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii". Voi ati trecut din întuneric la lumina Lui minunată. Voi iubiţi lumina, voi trăiti în lumină. Voi ati terminat-o cu întunericul păcatului, vă place lumina şi nu vreţi să trăiţi decât în lumină, adică înaintea lui Dumnezeu.

Voi care sunteţi fii ai luminii, copii ai lui Dumnezeu, nu veţi fi surprinşi de venirea Domnului Isus si nu veti fi în neorânduială. în adevăr, dacă iubeşti lumina, vrei ca totul în viată să fie curat si neîntinat, pentru că „totul este gol şi descoperit înaintea Aceluia cu care avem a face". De om poţi să ascunzi, dar de Domnul Dumnezeu este oare ceva ascuns? „Nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea străluceşte ca ziua şi întunericul ca lumina." Omul gândeşte că poate să se ascundă de ochii lui Dumnezeu, dar „unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de faţa Ta?" Cel credincios nu numai că nu vrea să fugă departe de Dumnezeu, ci dimpotrivă, fericirea lui este să se apropie de Dumnezeu (Psalmul 73.28). Cineva zicea: Dacă este să fugi, fugi în braţele lui Dumnezeu.

Cei ce nu au pe Domnul Isus, n-au viaţă din El şi trăiesc în păcatul lor, pe aceştia Cuvântul îi numeşte „copii ai nopţii şi ai întunericului". Ei n-au lumina lui Dumnezeu, sunt în întuneric, dorm somnul păcatului, cum doarme cineva noaptea. Aceştia vor rămâne surprinşi şi înspăimântaţi când va veni Domnul Isus.

Îndemnul apostolului către cei ce sunt în lumină este: „De aceea să nu dormim ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji". Domnul Isus este pentru biserica Lui, pentru răscumpăraţii Lui, luceafărul strălucitor de dimineaţă, pe care nu-1 văd decât cei ce se scoală de dimineaţă. După Cuvântul lui Dumnezeu, noaptea însemnează întunericul moral, întunericul păcatului; iar peste omenire se lasă tot mai mare negură de păcat. Din cauza negurei morale care se lasă, este pericol ca şi credincioşii să adoarmă, după ce au fost treziţi la o viaţă nouă. De aici şi îndemnul apostolului să nu dormim ca ceilalţi, să nu devenim molatici şi nepăsători, ci să veghem şi să fim treji în vederea venirii Domnului Hristos.

„Cei ce dorm, dorm noaptea; şi cei ce se îmbată, se îmbată noaptea." Cineva ar putea să zică: Altădată oamenii se îmbătau noaptea, dar acum se îmbată şi ziua. Este un progres în rău, care măreşte nenorocirea oamenilor. Cei ce sunt ai nopţii, pot să doarmă somnul morţii; dar voi, cei ce sunteţi „ai zilei", care nu mai trăiţi în întuneric, nu vă mai îmbătaţi. Poate că prin aceasta nu se înţelege numai o îmbătare cu băuturi ametitoare, ci si o îmbătare cu lucruri de pe pământ. Câţi nu-şi afundă privirile în cărţile de un fel sau de altul si sunt ca beti! Câţi nu se entuziasmează după artă, după filozofie, alţii după sport, alţii după politică, până acolo că le umplu tot sufletul, toată gândirea, toată viaţa!

Inima celor credincioşi nu trebuie să se mute de la Cel ce ne-a câştigat pentru Sine. Un poet credincios spunea frumos cam aşa: „Doamne, ce-ai făcut Tu din mine, că mi-ai mutat inima la Tine!"

„Dar noi, fiindcă suntem ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoşa credinţei şi a dragostei, şi să avem drept coif nădejdea mântuirii." Este vorba deci de o luptă, în vederea căreia trebuie să ne înarmăm, luând toată armătura lui Dumnezeu de la Efeseni 6. Aici sunt amintite numai două arme: platoşa şi casca sau coiful, pentru că este vorba de lupta în vederea aşteptării Domnului Isus. Să ne îmbrăcăm deci (şi să nu ne dezbrăcăm niciodată) cu platoşa credinţei şi a dragostei şi să avem drept coif nădejdea mântuirii. Platoşa era o haină sau mai degrabă un pieptar cu mâneci, foarte tare. Câteodată, era făcut din zale, altădată din solzi care veneau unii peste alţii ca solzii peştelui. Ea apăra

pieptul şi îndeosebi inima de lovituri. Dacă o săgeată străpungea platoşa şi ajungea la inimă, se înţelege că acel ostaş cădea în luptă. Soldaţii de astăzi nu mai au aşa ceva. Coiful sau casca apăra capul. Ea se poartă şi acum de soldaţi în luptă.

Armătura aceasta are un înţeles spiritual. Să îmbrăcăm platoşa credinţei şi a dragostei. Şi la Efeseni vorbeşte de platoşă, dar acolo o numeşte „platoşa neprihănirii". Nu este deosebire, pentru că îndreptăţirea este prin credinţă, prin har; iar dragostea este urmarea faptului că am fost socotiţi neprihăniţi. Să păstrăm deci cu multă scumpătate credinţa şi dragostea, ca nu cumva să vină peste noi ceva care ne-ar răni inima şi ne-ar face să cădem. Să fim deci treji, ca să păstrăm credinţa noastră „preasfântă" în Domnul Hristos, şi dragostea noastră fată de El si fată de fraţi si fată de oricine, ca să fie întreagă şi nevătămată. Să ne apărăm inima, ca nu cumva să pătrundă în ea necredinţa sau ura sau duşmănia, care pot să ne omoare. De asemenea, îndoielile pot să ne zdruncine credinţa.

Coiful sau casca este „nădejdea mântuirii", iar la Efeseni zice „coiful mântuirii". A fi mântuit înseamnă a avea păcatele iertate, a fi scos de sub puterea păcatului şi a merge în locul unde nu intră nimic păcătos. Domnul Isus ne-a mântuit, căci ne-a dat iertarea păcatelor şi ne-a scos de sub puterea păcatului, şi ne va mântui primindu-ne la El în slavă. Iată un adevăr care trebuie ţinut cu toată tăria.

„Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos." Iată ce gânduri are Dumnezeu cu noi. El n-a rânduit pe nimeni la mânie, căci El vrea ca orice om să fie mântuit şi să ajungă la cunoştinţa adevărului. Cei ce nu vor ce vrea Dumnezeu cu ei, rămân în păcat şi sub mânia lui Dumnezeu. Nu înseamnă că Dumnezeu n-a vrut să-i mântuiască, ci ei n-au vrut să se întoarcă la El si să fie mântuiti. Dar dacă omul nu vrea şi îşi alege mai degrabă păcatul, atunci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nedreptăţi a oamenilor (Romani 1.18). Pe noi ne-a rânduit „să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El" (versetele 9-10).

Iată de ce a murit Domnul Isus pentru noi: ca să trăim împreună cu El. Deci nu ca să-I putem zice: Mulţumesc că mi-ai iertat păcatele; de acum încolo, pot să trăiesc cum vreau, căci m-am suit în trăsura mântuirii, în care pot să dorm, căci ea mă va duce drept în cer. Aceasta ar fi o cugetare nelegiuită, pe care nu numai Duhul Sfânt, dar şi bunul simţ o condamnă în întregime. Am fost mântuiţi ca să trăim împreună cu El în toată vremea şi în tot locul.

Se poate aşa ceva? va întreba cineva. Nu puneţi întrebarea când staţi la poartă. Intraţi pe poartă şi atunci veţi vedea ce este înăuntru; primiţi adică pe Domnul Isus si veti vedea atunci ce vă zice El să faceţi şi ce să nu faceţi, ce să gândiţi şi ce să nu gândiţi, ce să vorbiţi şi ce să nu vorbiţi. El face să cadă la pământ temerile noastre. Nu este greu să birui ispita şi păcatul când eşti cu Domnul Isus. Dacă te încrezi în El şi te bizuieşti pe El, El te va scoate biruitor. Dacă, în umilinţă, vei zice în tine însuţi: Domnul poate să mă ţină în picioare, să mă ferească de orice cădere, aceasta înseamnează că te bizui pe El şi îl chemi în ajutor. Acesta este mersul normal al vieţii cu Domnul Hristos: Din biruinţă în biruinţă, nu din înfrângere în înfrângere.

„Fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El." Prietenul nostru, Mântuitorul nostru, Păstorul nostru este în toate zilele cu noi şi trăim împreună cu El. El este călăuza noastră, sprijinul şi ocrotirea noastră, totul pentru noi. El Se însărcinează să ne ducă acolo unde ne-a pregătit un loc, numai noi să ţinem ochii ţintă la El, pentru ca El să ne poată călăuzi cu privirea Lui.

„De aceea, mângâiaţi-vă unii pe alţii şi zidiţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi" (versetul 11). în faţa acestui cuvânt şi a gândurilor care s-au semănat acum în suflete, mă întreb: Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este el o mângâiere pentru toţi? Ne zidim noi unii pe alţii? încercăm să-1 facem, pentru ca acest Cuvânt al lui Dumnezeu să fie luminos şi plin de putere pentru sufletele noastre, care au nevoie să fie întărite tot mai mult în vederea vieţii pe care trebuie s-o ducem.

1 Tesaloniceni 5.12-18

Sfaturile practice pe care le dă acum apostolul Pavel cititorilor epistolei sale nu sunt grele de înţeles. Aceasta nu însemnează însă că ceea ce ai înţeles repede, repede vei şi trăi. De aceea este nevoie să stăruim asupra unor cuvinte aşa de simple, în nădejdea că ele se vor săpa mai bine în minte şi în inimă.

„Vă rugăm, fraţilor, să priviţi bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul şi vă sfătuiesc. Să-i preţuiţi foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor". Cei care fac o lucrare în adunare sunt puşi în văzul tuturor; iar unii, în loc să-i preţuiască, îi critică. Intre credincioşi nu trebuie să fie aşa. Prin critica' lipsită de dragoste, oamenii care lucrează ceva în adunare sunt descurajaţi. Apostolul însă spune: Să-i priviţi bine, să-i preţuiţi, ba încă să îi preţuiţi foarte mult, ca să fie încurajaţi, nu descurajaţi. Ei vă cârmuiesc în Domnul, ei vă conduc nu în felul lumii, ci în Domnul, cu dragoste şi cu smerenie. Poate că între Tesaloniceni, cei ce lucrau între ei şi îi conduceau, nu prea vor fi fost preţuiţi. De aceea li se dau aceste îndemnuri, care sunt pentru toate timpurile.

„Trăiţi în pace între voi" şi nu vă certaţi. Se întâmplă şi lucrul acesta, căci vin în adunare şi oameni care au prins cu capul ceva, dar nu sunt născuţi din nou. Aceştia aduc tulburare în adunare.

„Vă rugăm de asemenea, fraţilor, să mustraţi pe cei ce trăiesc în neorânduială, să îmbărbătaţi pe cei deznădăjduiţi, să sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi răbdători cu toţi."

Cuvântul grecesc „neorânduială" ne duce cu gândul la o ceată de ostaşi care merg în marş. Fiecare ostaş, când merge în marş, trebuie să ţină pasul cu ceilalţi şi unul să nu împiedice pe altul în vreun fel, căci dacă s-ar opri — de plidă — ca să-şi încheie bocancii, împiedică pe cei din urmă; iar dacă i s-a desfăcut ceva, trebuie să se dea la o parte, ca să nu împiedice pe cei ce vin pe urmă. Tot aşa trebuie să fie şi în adunarea lui Dumnezeu: unul să nu împiedice în mers pe altul. Dacă însă vreunul are viaţa în neorânduială, să se dea singur la o parte, până se pune în rânduială, şi pe urmă să-şi reia locul. Lucrul acesta nu este înţeles de obicei si de aceea cei ce trăiesc în neorânduială trebuie mustraţi. Dacă primesc mustrarea şi se îndreaptă, răul este înlăturat; dacă însă nu primesc mustrarea şi se încăpăţânează, cad pe cale. Câţi nu s-au prăbuşit din pricină că nu s-au smerit! Astfel de oameni încurcă mersul adunării şi trebuie daţi la o parte, spre îndreptare. Nu ne este indiferent nici un suflet; orice s-ar întâmpla, noi nădăjduim şi ne rugăm ca Dumnezeu să lucreze.

„Să îmbărbătaţi pe cei deznădăjduiţi." Darul de a îmbărbăta este un dar deosebit. Nu toţi pot să facă aceasta, dat toţi trebuie să se exercite în ea. Tesalonicenii erau în deznădejde din cauză că nu ştiau ce este cu morţii lor care, desi credincioşi, n-apucaseră răpirea. Altul poate să fie deznădăjduit din cauză că nu înaintează pe cale şi multe rele se tin încă de el. Datoria credincioşilor lămuriţi este să îmbărbăteze pe astfel de

oameni. Sunt şi fraţi în stare să vadă şi altă faţă a lucrurilor şi aşa ridică pe ceilalţi. Unul se uneşte cu altul la văicăreală, altul însă spune: Lucrul acesta poate să însemneze şi altceva. De ce să fii aşa de abătut? Alţii pot să ajungă la deznădejde din cauza greutăţilor: copii mulţi, venit mic. Alţii au de suferit de boli care se prelungesc. Cei ce cercetează spitalele se îngrozesc de atâta suferinţă. Ce o fi având Dumnezeu cu mine, zice câte cineva, de-mi dă atâta suferinţă? Cine are darul de a îmbărbăta, îi îndreaptă privirile în altă parte: fie la suferinţele Domnului Hristos, fie la venirea Domnului Hristos. Sufletul a ştiut lucrul acesta, dar îi face bine să-i aducă altul aminte.

„Să sprijiniţi pe cei slabi." Sunt slabi în ce priveşte încrederea, în ce priveşte cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu, în ce priveşte libertatea creştină. Unul care este mai tare crede că poate să mănânce de toate, altul care este mai slab nu mănâncă decât verdeţuri. Pentru imul toate zilele sunt la fel, pentru altul o zi este mai deosebită decât alta. Cel slab are nevoie să fie sprijinit şi să-i fie respectat cugetul slab, cum spune la Romani 14: „Să fiţi răbdători cu toti". Oh, câtă nevoie este de răbdare!

„Luaţi seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău." Pornirea firească este să răsplăteşti răul cu rău, să te răzbuni. Evanghelia nu încuviinţează aceasta însă. Răzbunarea este a lui Dum- nezeu. Noi să nu ne lăsăm biruiţi de rău, ci să biruim răul prin bine. „Căutaţi totdeauna să faceţi ce este bine atât pentru voi, cât şi faţă de toţi. Bucuraţi-vă întotdeauna. Rugaţi-vă neîncetat. Mulţumiţi pentru toate."

Inima firească răspunde: Imposibil! Cum o să te bucuri totdeauna? Cum o să te rogi mereu? Cum o să mulţumeşti pentru toate? Dar aceste îndemnuri sunt date numai celor credincioşi. Celor ce n-au primit pe Domnul Isus, nu li se poate cere să urmeze aceste îndemnuri. Autoritatea cea mai înaltă este Dumnezeu si dacă Dumnezeu zice asa, îmi este destul. Eu mi-am ales să fac voia Lui şi să primesc tot ce-mi spune El. Fie că înţeleg, fie că nu înţeleg, Dumnezeu aşteaptă de la mine ascultare. — Poate cineva să se bucure întotdeauna, să se roage neîncetat, să mulţumească pentru toate? întreabă cineva; eu însă mă întreb: este în mine aprinsă dorinţa ca numai asa să fac, cum este arătat aici? Dacă ex- perienţa mea nu ajunge la cât spune Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta este din cauza mea; însă Dumnezeu spune adevărul, deci că aşa este cum este scris aici. Nu trebuie să măsor Cuvântul lui Dumnezeu după cât pot sau nu pot eu, ci să mă măsor pe mine după Cuvântul lui Dumnezeu.

Cineva ar putea să zică: Pavel, cuvintele acestea sunt foarte frumoase. Dar tu, te-ai bucurat tu întotdeauna? Nu cumva să ceri altuia să facă ce nu faci tu. Pavel a trăit acest îndemn. Era după o zi în care fusese bătut. Cămaşa îi va fi fost lipită de carne, căci fusese bătut până la sânge. A fost băgat apoi în închisoare şi dat în grija temnicerului ca să-1 păzească bine. Temnicerul, om conştiincios în împlinirea datoriei, l-a dus în fund de tot şi i-a pus şi picioarele în butuci. Lemnele butucilor strângeau picioarele aşa fel că nu putea să circule sângele normal şi-i producea dureri. închisoarea aceasta este cea din Filipi, unde Pavel era împreună cu Sila. Ce-a făcut când s-a găsit în această stare? La miezul nopţii, Pavel cânta împreună cu Sila cântări de laudă. Citiţi epistola către Filipeni şi veţi vedea că are multe îndemnuri la bucurie. Când a scris însă epistola, Pavel era închis şi aştepta poate moartea de martir. Totuşi scrie: „Bucuraţi-vă totdeauna, iarăşi zic, bucuraţi-vă." Chiar în fata morţii, bucuria lui nu s-a micşorat. Deci el a trăit îndemnul pe care-1 dădea altora.

Şi de ce putea Pavel să se bucure întotdeauna? Pentru că bucuria lui nu depindea de împrejurări. La el nu mergea după cum bate vântul: când împrejurările simt favorabile, mă bucur; când însă ele nu simt favorabile, las apripile în jos.

Înainte de a merge în Ghetsimani, la judecată şi pe Golgota, Domnul Isus a spus ucenicilor Săi că vrea ca bucuria lor să fie deplină. Dar dacă bucuria nu trebuie să depindă de împrejurări, de ce să depindă ea? De Domnul Isus, care nu Se schimbă, ci ieri si azi si în veac este acelaşi. Dacă în adevăr bucuria noastră depinde de El, nici ea nu trebuie să se schimbe. — Bine, dar câteodată esti întristat, esti bolnav, ai dureri, va zice cineva, cum ai să salţi de bucurie atunci? Chiar şi atunci bucuria nu dispare cu totul şi pacea nu se tulbură până în adânc. Durerea nu stinge rădăcinile păcii în adâncimile ei si ale bucuriei noastre. Pe fata credinciosului se citeşte pace şi bucurie. Credincioşii au luat câştigul cel mare pe care 1-a dat harul lui Dumnezeu. Cum să nu ne bucurăm? Că împrejurările se schimbă, este prea adevărat; dar bucuria Domnului ne rămâne în toate împrejurările. Pot să nu mă bucur de mine, pot să nu mă bucur de împrejurări, dar de Domnul Isus mă voi bucura.

Dar să te rogi neîncetat? Cum vine asta? Fiecare trebuie să-şi aibă ocupaţia lui. Cum o să stea mereu în genunchi şi să se roage? Dar nu asta o spune Pavel. Credinciosul trebuie să fie totdeauna în stare de rugăciune. După cum ostaşul în război este totdeauna cu arma la el şi gata de luptă, tot aşa cel credincios să fie totdeauna în stare de rugăciune. Rugăciunea a fost asemănată cu vorbirea la telefon, vorbire între două persoane care nu se văd. Se întâmplă însă ca telefonul să fie întrerupt (vreau să zic de legătura lui cu Dumnezeu). A fost vreo furtună şi a căzut undeva vreun copac peste firul de telefon şi s-a rupt. Credinciosul să poarte grijă ca telefonul să nu fie întrerupt, vreau să zic de legătura lui cu Dumnezeu; iar ceea ce rupe legătura cu Dumnezeu este păcatul.

Piedici în calea rugăciunii sunt mai multe, dar toate intră în ideea de păcat. Scriptura spune că dacă îti aduci darul la altar si esti certat cu fratele tău, du-te întâi de te împacă cu fratele tău şi apoi vino să aduci darul. Aceasta este o vorbire pentru cei din Vechiul Testament. în limba Noului Testament aceasta înseamnă: dacă vrei să te rogi, gândeşte-te întâi şi vezi dacă nu cumva eşti certat cu cineva. Dacă da, atunci nu te mai ruga, du-te întâi şi te împacă, şi pe urmă vino să te rogi.

„Mulţumiţi pentru toate." Mintea omenească zice că nu se poate să mulţumeşti pentru toate. Este firesc să mulţumeşti pentru cele bune. Dar pentru cele rele? Iov însă a spus femeii lui: „Primim de la Dumnezeu binele şi să nu primim şi răul?" Dacă vom umbla smeriţi cu Dumnezeul nostru, Dumnezeu ne va binecuvânta si va face ca toate să lucreze împreună spre binele nostru.

Citeam odată cum în cutare ţară un om condamnat la moarte pentru credinţa lui, era dus să fie executat în capitala ţării aceleia. Pe vremea aceea nu erau trenuri, iar credinciosul era dus călare pe un cal. Pe drum, calul a căzut, a prins piciorul omului sub el şi i l-a rupt. Deşi în dureri îngrozitoare, credinciosul a zis celor ce-l însoţeau: „Poate şi asta va fi spre vreun bine!" Aceia râdeau de el, neînchipuindu-şi cum ruperea unui picior ar putea să-i fie cuiva spre bine. L-au dus la o gazdă şi i-au pus piciorul în scândurele până a fost în stare să fie dus iarăşi pe cal şi să-şi continuie drumul cu el. Când au ajuns lângă capitală, aud clopotele bătând tare. Ce să însemneze sunetul acesta de clopote? şi-au zis ei. Cineva le-a explicat că a murit regina care a fost până atunci şi acum a venit o alta. Regina care murise prigonea pe credincioşi; cea care a venit nu-i prigonea. Credinciosul a scăpat astfel de la moarte. Atunci au văzut însotitorii lui că si ruperea piciorului i-a fost spre bine. In câte alte cazuri se arată ce adevărată este vorba: „Toate lucurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu"!

De aceea, putem să-I mulţumim pentru toate.

Acestea sunt ultimele îndemnuri pe care le dă apostolul Pavel credincioşilor din Tesalonic. Ele sunt pentru credincioşi. Dumnezeu nu poate să vorbească la toţi oamenii la fel. El nu poate să spună unui om care nu s-a întors la El să nu stingă Duhul, să nu dispreţuiască proroci

„Nu stingeţi Duhul." Traducătorul scrie „Duhul" cu literă mare, ceea ce înseamnă că este vorba de Duhul Sfânt. Ne întrebăm: Cum poate cineva să stingă Duhul? Ioan Botezătorul spunea despre Domnul Isus: „El vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc". Când S-a coborât Duhul Sfânt la început peste ucenici, era în chip de limbi ca de foc. Expresia „nu stingeţi Duhul" are acelaşi înţeles cu "nu stingeţi focul". Cei din adunare pot să stingă Duhul în înţelesul că pot să stingă lucrarea Duhului Sfânt. Ei pot să toarne apă peste ea, cum se toarnă apă peste foc ca să fie stins. Lucrul vine cam aşa: Dacă Duhul Sfânt arde cu flacără într-un suflet, flacăra Lui caută să iasă în afară, sub formă de entuziasm. Mai ales în sufletul mai tânăr, entuziasmul clocoteşte si atunci vrea să spună şi altora un cuvânt pentru lauda Domnului. începătorii însă pot să se emoţioneze când apar în faţa unei mulţimi de oameni, le bate inima şi vorbesc cu entuziasm, dar poate nu aşa de clar. Cei mai în vârstă să nu descurajeze pe un astfel de suflet, pentru că n-a putut să-şi exprime bine ceea ce avea de spus. La cei începători este mai mult entuziasm decât idei. Ideile hrănesc, dar entuziasmul impresionează. Nu trebuie să li se taie curajul cu o critică aspră. Adunarea care are oameni înţelepţi va veghea asupra acestora şi se vor feri să nu le stingă entuziasmul, când el este o flacără a Duhului. Sunt însă şi adunări unde nu s-a procedat aşa şi au avut pagubă. Domnul să dea înţelepciune celor cu experienţă ca să deosebească ce este de la Duhul Sfânt şi ce este din firea păcătoasă. Ce este de la Duhul Sfânt trebuie încurajat, ce este însă din firea păcătoasă trebuie condamnat.

„Nu dispreţuiţi prorociile" stă în legătură cu „nu stingeţi Duhul". La începutul Bisericii, cum citim la 1 Corinteni 12 si 14, în adunare erau o mulţime de daruri duhovniceşti. Cu vremea însă darurile au fost retrase şi au rămas doar puţine şi anume darurile care pot fi numite permanente: evanghelişti, păstori, învăţători.

Aici vorbeşte de profeţie. După cum se vede la 1 Corinteni 14, profetul vorbea din partea lui Dumnezeu către oamenii credincioşi. El avea urechea îndreptată spre Dumnezeu şi gura spre cei credincioşi, ca să le împărtăşească ce primea de la Dumnezeu. Ca şi profeţii din Vechiul Testament, tot aşa şi profeţii din Noul Testament spuneau: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu!" Ei nu spuneau deci gândurile lor, ci ceea ce primeau de la Dumnezeu. Dacă Evreii n-au ţinut seama de cuvintele profe- cilor, deci au dispreţuit prorociile, au ajuns ce au ajuns. Aşa păţesc şi cei din Noul Testament, dacă dispreţuiesc prorociile. Cine are darul de profet, ori descoperă şiretenia şi vicleşugul firii păcătoase, ori descoperă adâncimea harului lui Dumnezeu. Astfel de lucruri trebuie totdeauna bine cunoscute în adunare. Nimănui nu-i este îngăduit să stea nepăsător faţă de aceste lucruri. Cine le va dispreţui, va fi mult păgubit.

Profet se numea şi omul care vorbea în public din partea lui Dumnezeu şi se adresa inimilor şi cugetelor oamenilor. Astfel de dar era şi în Tesalonic. In adunarea de acolo vor fi fost mai puţine daruri decât în Corint, dar darul de profet era. In zilele noastre avem scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu şi oricine poate fi controlat prin el. Şi noi spunem: „Aşa vorbeşte Dumnezeu" — când punem în faţa sufletelor cuvintele lui Dumnezeu. La începutul Bisericii, credincioşii nu aveau Noul Testament, care s-a scris mai pe urmă; nici chiar Vechiul Testament nu puteau să-l aibă cu uşurinţă. Noi însă avem întreaga Scriptură, care este dreptarul învăţăturii sănătoase. Ar fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, ca să vină cineva într-o adunare şi să-şi spună părerile lui. Acolo sunt oameni care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu şi nu îngăduie să li se vorbească lucruri abătute de la Cuvânt.

„Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun." Cuvântul acesta este adeseori răstălmăcit de unii spre pierzarea lor. Ei susţin că, dacă sunt credincios, îmi este îngăduit să mă ocup cu orice lucru, să caut să cunosc toate, să citesc orice carte, să văd orice film cât de păcătos, să merg în orice tovărăşie de oameni plini de păcate — numai să păstrez ce este bun. Cine gândeşte în felul acesta, arată că nu este condus de Duhul lui Dumnezeu. Sunt lucruri care pot să fie cercetate şi sunt lucruri despre care ştii mai dinainte că nu-ţi vor fi decât spre pagubă sufletească.

Cuvântul trebuie înţeles sub călăuzirea Duhului Sfânt; altfel poţi să dai în prăpastie, din care să nu mai ieşi. Nu oricine poate să citească o carte care vorbeşte contra adevărurilor Sfintei Scripturi, pentru că nu oricine este în stare să răstoarne spusele unor astfel de cărţi. Adeseori îmi sunt aduse cărţi ca să văd dacă sunt bune. Am căpătat deprinderea să le deosebesc şi să spun dacă sunt bune sau nu, dacă sunt de recomandat sau nu. Cine va întreba, pagubă nu va avea; cine nu va întreba, ar putea să se depărteze de scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu. Rămâneţi deci la scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu şi la tot ce este potrivit cu el şi care vă pătrunde cu fior de sfinţenie şi raze de lumină adevărată.

„Feriţi-vă de orice se pare rău" este un îndemn foarte serios. Cine se tine de acest îndemn va fi binecuvântat. „De orice se pare rău", nu de orice este rău. De răul cunoscut ca rău, dacă esti credin- cios, te fereşti, desigur; dar de ceea ce numai pare rău, nu totdeauna. Cine însă iubeşte pe Domnul Isus si trăieşte în temere de Dumnezeu, aceluia Duhul îi dă de veste că un lucru este rău si odată încredinţat că un lucru este rău, nimeni nu-1 poate zdruncina din această încredere. „Fiţi simpli (proşti) în ce priveşte răul şi înţelepţi în ce priveşte binele" (Romani 16.19). „Simplu" înseamnă că am o încredinţare temeinică si nu mă învoiesc să intru în discuţie cu cei buni de gură care caută să mă convingă în alt fel, în timp ce viaţa lor lasă de dorit. Suntem în timpurile din urmă, când se construieşte Babilonul religios şi fiecare vine cu părerile lui, cu învăţăturile lui; iar oamenii se încurcă. Sufletele care merg de colo până colo şi dintr-o adunare într-alta, ajung de nu mai ştiu ce să creadă. Unul zice: Veniţi la noi, căci la noi este adevărul; altul zice că la ei este adevărul. Putini zic: Veniţi la Domnul Isus, căci El este Adevărul si Mântuitorul.

„Feriţi-vă de orice se pare rău." Când ţi-a dat cineva de veste că un lucru poate să fie periculos, trebuie să te fereşti. De exemplu, nu este bine ca un bărbat să viziteze singur pe o soră credincioasă. Sora credincioasă trebuie să înţeleagă singură şi să nu aştepte să-i spună altul că nu este cuviincios să primească vizita unui bărbat credincios. Cine nu face aşa înseamnă că nu se fereşte de orice se pare rău. Oricât de bună şi curată ar fi intenţia, tot va da naştere la bănuieli rele. Credinciosul să ia cu el pe soţia sa şi aşa să viziteze pe sora care este singură acasă. Chiar numai buna cuviinţă cere ca asa să se facă. Puneţi la inimă, vă rog, lucrul acesta şi nu mai faceţi piedică evangheliei printr-o libertate care nu este libertate.

„Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos." „Dumnezeul păcii" înseamnă că Dumnezeu a făcut pace. Noi am fost vrăjmaşi lui Dumnezeu prin gândurile şi faptele noastre rele, dar Domnul Hristos ne-a împăcat cu Dumnezeu, ispăşind pe cruce păcatele noastre.

Dumnezeu de care n-am tinut seama si nu L-am ascultat, ba chiar L-am tăgăduit şi L-am înjurat, tot El ne-a întins mâna de împăcare prin Domnul Isus. Sunt gata să te iert, să-ţi şterg păcatele, dacă tu te recunoşti păcătos, te pocăieşti şi crezi că ce s-a făcut pe cruce, pentru tine s-a făcut — este vorbirea lui Dumnezeu prin evanghelie. „Daţi mâna Domnului" spune undeva în Scriptură. Tot El, Cel nebăgat în seamă şi necinstit de noi, tot El întinde mâna prin evanghelie. Dacă însă păcătosul refuză mâna Lui întinsă, rămâne să-şi culeagă pedeapsa veşnică.

„Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin." Mântuirea şi urmarea ei, sfinţirea, este de la un capăt până la altul lucrarea lui Dumnezeu; dar nu fără voia noastră. Când ne-am hotărât să urmăm Domnului Hristos, am zis: De acum, Doamne, voia Ta vreau s-o fac, nu a mea. Fă-mă să cunosc tot mai bine voia Ta, că numai voia Ta vreau s-o fac. „Pe deplin" înseamnă că lucrarea se continuă mereu. Din momentul în care m-am întors la Dumnezeu, am luat iertarea păcatelor prin credinţa în sângele Domnului Isus, din momentul acela sunt sfânt, adică am fost pus deoparte pentru Dumnezeu. De atunci începe lucrarea de sfinţire şi se continuă până la desăvârşire; dar desăvârşirea o vom ajunge atunci când vom vedea pe Domnul Isus.

„Şi duhul vostru, sufletul vostru, şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos." Aici sunt arătate cele trei părţi care compun fiinţa omenească. Aici este arătat mai luminos ca oriunde că omul este alcătuit din duh, suflet şi trup. Drept este că în evanghelie se vorbeşte de trup şi de suflet; dar când se vorbeşte de suflet, se înţelege şi duhul. Apostolul Pavel vorbeşte la 1 Corinteni de duh şi de trup; dar când vorbeşte de duh se înţelege şi sufletul. Ce este duhul omului? Este partea cea mai adâncă a fiinţei lui, parte prin care se face legătura cu Dumnezeu. Animalul nu are duh şi de aceea nu se poate bucura de o legătură cu Dumnezeu. Templul de la Ierusalim avea trei părţi: locul preasfânt, locul sfânt şi curtea. Aşa este alcătuit şi omul. Locul preasfânt este duhul, locul sfânt este sufletul şi curtea este trupul.

Toate aceste trei părţi trebuie sfinţite. în locul preasfânt de la templul din Ierusalim nu intra decât marele preot odată pe an. O perdea îl despărţea de locul sfânt. Până nu se întoarce omul la Dumnezeu, duhul lui este în întuneric, întunecat. De ce? Pentru că n-are legătură cu izvorul de lumină care este Domnul Isus. De aceea câtă vreme n-are pe Domnul Isus, duhul nu se bucură de legătura cu Dumnezeu. El este ca adormit, întunecat, fără lumină, fără cugetare din Dumnezeu. Când însă omul se întoarce la Dumnezeu, lumina străbate în duhul lui şi acela se trezeşte ca dintr-un somn. El se apropie atunci de Dumnezeu, doreşte după Dumnezeu, suspină după Dumnezeu. Tot prin lumina harului lui Dumnezeu îi este arătată crucea de pe Golgota ca singura lui scăpare. Din jertfa Domnului Isus străbat atunci raze de lumină în duhul omului, iar omul se bucură de mântuirea pe care Altul i-a câştigat-o şi pe care o primeşte în dar. Duhul Sfânt locuieşte atunci în el, adică în duhul omului, ca într-un templu, şi-l călăuzeşte. "

Sufletul este partea care vine în legătură cu lumea. De suflet ţin aşa numitele puteri sufleteşti. După vechea împărţire, ele sunt trei: minte, inimă şi voinţă. (Sentimente, simţiri, porniri şi impulsuri, acestea ţin de suflet.) Aceste calităţi se găsesc într-o măsură oarecare şi la animale. De exemplu, animalele din curte se ţin după cine le dă să mănânce. Aceasta înseamnă că îl cunosc, deci au o minte oarecare, au memorie şi chiar şi sentiment (inimă). Câinele ţine la stăpânul lui. Când eram copil am învăţat o poezie despre un câine care a murit pe mormântul stăpânului lui. Era o poezie duioasă. Se zice că la fel este şi pisica. Sentimente se găsesc şi la animale. Oarecare inteligenţă se găseşte şi la animale; de asemenea şi voinţă mărgintă, instinct.

De suflet ţine şi imaginaţia sau fantezia. Toate trebuie sfinţite. In ce fel? Imaginaţia sau fantezia nu trebuie să ne ducă unde vrea ea, ci trebuie pusă sub călăuzirea Duhului Sfânt. Câte persoane leagănă în imaginaţia lor păcatul! Dacă tânărul sau tânăra leagănă un anumit păcat la sân, nu este de mirare că după aceea şi îndrăzneşte să facă ceea ce nu trebuia să facă. Imaginaţia face vii lucrurile pe care nu le-ai văzut. Citeşti să zicem o carte despre polul nord. In timp ce citeşti, ea acolo te duce. Ea poate trece mări şi ţări şi tot ea poate trece peste multe veacuri în urmă, aflând de timpuri şi oameni de altădată. Dar tot ea poate să întoarcă păcatul pe toate feţele şi să ţi-l zugrăvească în culori atrăgătoare. Iată de ce trebuie pusă sub călăuzirea Duhului Sfânt. De suflet tin si sentimentele. Si ele trebuie sfinţite, căci dacă nu sunt sfinţite, ajungi să-ţi faci idoli din fiinţe sau lucruri care n-ar trebui să pună stăpânire peste tine. Eşti credincios şi trebuie să ai milă de animale, dar nu vei ţine mai mult la pisica dumitale decât la copiii dumitale. Mintea se ocupă cu fel de fel de întrebări, dar si ea are nevoie să fie luminată şi hrănită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Voinţa de asemenea trebuie să fie gata să se supună voii lui Dumnezeu. Aşa este sfinţit sufletul.

Punând stăpânire pe duh, Duhul Sfânt pune apoi stăpânire şi pe suflet. Caracterul nostru trebuie şi el pus sub stăpânirea Duhului, ca El să poată lucra în noi un caracter creştin cu adevărat. Numai călăuziti de Duhul Sfânt devenim oameni duhovniceşti. Trupul nostru de asemenea trebuie să fie sub călăuzirea Duhului Sfânt. Mulţi şi-au dispreţuit trupul, numindu-l măgar, care trebuie ţinut nemâncat şi neîngrijit. Aceştia au socotit trupul ca sediul păcatului, care trebuie pedepsit, făcându-l să rabde de foame, culcându-1 pe piatră, hrănindu-l cu rădăcini si amărăciuni. Dar cu aceasta n-au făcut nimic. In privinţa aceasta, poate că şi unele traduceri sunt de vină, căci în loc de „carne" sau firea păcătoasă, au tradus cu „trupul", ceea ce nu este corect. După Cuvântul lui Dumnezeu, trupul celui credincios este templul Duhului Sfânt. Nu pot să-l duc oriunde ca să-l necurăţesc, nici măcar să-1 obosesc prea mult. Cu trupul trebuie să ne purtăm într-un chip cuviincios. Dacă te duci, de exemplu, undeva şi acolo mănânci cât şapte, de se miră cei ce te văd, este aceasta o purtare cuviincioasă faţă de trup? Unde este înfrânarea, care face parte din „roada Duhului?" „Fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul spre slava lui Dumnezeu." Chiar şi în ce priveşte legăturile bărbatului cu femeia, Cuvântul recomandă înfrânarea.

Dacă cineva se sperie de înălţimea unei sfinţenii depline, apostolul dă curaj şi spune: „Cel ce v-a chemat este credincios si va face aceasta". Deci nu te uita nici la tine, nici la oameni, nici la împrejurări, ci la Cel ce a început în voi această lucrard bună şi care o va duce până la capăt. „El este credincios", deci Se ţine de cuvânt şi ce a promis El şi împlineşte. Dacă Dumnezeu însuşi Se însărcinează să mă facă sfânt si în duhul, si în sufletul si în trupul meu, atunci sunt mâgâiat.

„Fraţilor, rugaţi-vă pentru noi." Pavel, mai ai tu nevoie să se roage alţii pentru tine, tu cel plin de atâtea daruri? Pavel îsi dădea seama de însemnătatea lucrării pe care o făcea şi de răspunderea pe care o avea. Cu cât mai mult se vor ruga credincioşii pentru cei ce le slujesc, cu atât vor avea mai buni slujitori. Să nu socotiţi pe nimeni că n-are nevoie să fie ajutat prin rugăciune. Aici se vede că are nevoie chiar cel plin de daruri, cum era apos- toiul Pavel. El se găsea în multe primejdii, dar fraţii îl ţineau ca pe braţe în rugăciuni.

„Spuneţi sănătate tuturor fraţilor, cu o sărutare sfântă." Sărutarea sfântă nu se mai obişnuieşte în ziua de azi. In Orient însă, ea nu mira pe nimeni. Acolo oamenii sunt mult mai expansivi şi, întâlnin- du-se, puteau să se sărute cu o sărutare sfântă. Noi suntem mai reci, iar cei din tinuturile mai reci ca ale noastre simt si mai reci ca noi. Această sărutare era sărutarea dragostei şi a păcii.

„În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraţilor", căci ea nu era adresată numai la cei socotiti mai ceva, ci tuturor si era de folos ca toti să ia cunostintă de ceea ce le dădea Dumnezeu prin scrisul apostolului.

În sfârsit, dorinţa cea mai mare din urmă si cea mai înaltă: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi!" Ceva mai dulce decât harul nu este.

Dorinţă mai bună si mai înaltă decât să rămânem şi să creştem în harul lui Dumnezeu nu este.